

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ДЕЦЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1740

ЗА СРПСКУ ЦРНУ ГОРУ

АЛЕКСАНДАР ВАСИЛИЈЕВИЋ
КАНДИДАТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
ЗА ПРЕДСЈЕДНИКА ЦРНЕ ГОРЕ

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
ПРЕДСЈЕДНИК
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Др Војислав Шешељ

**СТАНКО СУБОТИЋ – ЦАНЕ ЖАБАЦ
КРАЉ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ**

МАФИЈАШКИ КУМОВИ:
Јовица Станишић, Цане Жабац и Вукашин Мараш

Српска радикална странка
Београд 2002.

**КЊИГУ "СТАНКО СУБОТИЋ – ЦАНЕ ЖАБАЦ,
КРАЉ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ"
МОЖЕТЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ТРГ ПОБЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ
ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ
ПО ПОВЛАШЋЕНОЈ ЦЕНИ ОД 300 ДИНАРА
СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ
НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21**

ШЕШЕЉ ПРОТИВ МАФИЈЕ

**УСКРО У ПРОДАЈИ НОВА КЊИГА
ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА**

**МАФИЈАШКА ПУДЛИЦА
НЕБОЈША ЧОВИЋ**

Др Војислав Шешељ

Српска радикална странка
Београд 2002.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Спишиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Рагуш

Помоћници главног и

одговорног уредника

Елена Божић-Галијан

и Огњен Михајловић

Издање припремила

Душко Секулић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Унос текста

Весна Марковић, Весна Марић,

и Златија Севић

Лектор

Зорица Илић

Секретар редакције

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,

Томислав Николић,

проф. др Никола Поплашен,

Маја Гојковић, мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазвић, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета“, 20. октобра 2,

11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарину

Мирослав Драмлић

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

АЛЕКСАНДАР ВАСИЛИЈЕВИЋ, КАНДИДАТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ЗА ПРЕДСЈЕДНИКА ЦРНЕ ГОРЕ

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешелъ одлучио је да предсједнички кандидат српских радикала у Црној Гори на изборима 22. децембра буде Александар Саша Василијевић, 26. годишњи приватник из Берана, дипломирани менаџер, који је факултет завршио у року са просјечном оцјеном од 9,2.

Сигурно је да ће Василијевић на предстојећим изборима освојити значајан број гласова, постићи своју пуну афирмацију, представљати свој програм и програм српских радикала и, наравно, озбиљно се припремати за предстојеће савезне изборе.

Сумирање резултата на прошлим парламентарним изборима у октобру и резултат Патриотске коалиције за Југославију значи општу оцјену да коалициони наступ није био успјешан и да се на следећим изборима може очекивати другачија тактика и стратегија како би се Српска радикална странка др Војислав Шешелъ нашла у посланичким клупама.

Вријеме које нам предстоји значи припремање странке за самосталне наступе који ће бити умногоструко политички профитабилнији.

На последњим изборима у Црној Гори није побједио ни Мило ни Пеђа већ Монтгомери. Жестока поларизација бирачког тијела однијела је радикалима бар један мандат на прошлим октобарским изборима. Како ствари сада стоје, након изузетно хистеричних избора ствари се смирују, тензије падају али се осипа како ДПС тако и СНП.

Шта ће се даље дешавати на црногорској политичкој сцени остаје да се види али оно што се може тврдити је сигуран пад популарности и ДПС-а и СНП-а. Двије половине исте јабуке.

Душко Секулић

АЛЕКСАНДАРА-САШУ ВАСИЛИЈЕВИЋА КАНДИДАТА ЗА ПРЕДСЈЕДНИКА ЦРНЕ ГОРЕ

Предсједник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ сироводећи одлуку Централне општинске управе Српске радикалне странке одлучио да Александар-Саша Василијевић буде кандидат за предсједника Црне Горе на изборима који су већ заказани за 22. децембар ове године

Александар је рођен у Беранама прије 26 година. У свом родном граду завршио је основну а након тога и средњу школу, гимназију са одличним успјехом.

Члан је Српске радикалне странке још од 1992. године, односно од дана када је постао свјестан свог поријекла и саме политичке стварности. Власник је чланске књижице са бројем 15121.

Тог, дана када се учланио у своју странку, гимназију, чији је и био ђак, потресла је права комунистичка афера. Наиме, млађани Александар је потписујући приступницу одмах на првој сједници општинског одбора у Беранама преузео обавезу да дијели Велику Србију, страначки лист. Новине је дијелио пријатељима, кумовима познаницима и свим другим који су хтјели да је читају али је један дио тиража подијелио и по школи гдје је важио за једног од најбољих ученика. И тада је настала тарапана.

Дежурни политички доушници у гимназији су одмах алармирали надлежне али и Сашине родитеље о поступку њиховог сина. У средини која је одвајкада важила за српску и православну подигла се огромна прашина јер су одмах и установили да је одликаш Василијевић дијелио српске новине, са текстовима који су говорили о српству, нашој историји, нашој непрестаној борби за очување свега националног, српског.

Отац Томо, глава породице просто је зачуђено посматрао нервозу неких својих кућних пријатеља који су у поступку Александра видјели удар на политички систем, темеље Црне Горе и политичку безбиједност Горњег Полиња.

Само због тога што се дрзнуо да подијели Велику Србију, лист који су и у Беранама читале стотине људи сматрајући себе Србима и људима којима није својствено да зарад неких тренутних личних интереса забораве на своју историју и поријекло.

Због тога што је у гимназији, гдје је учио и био кроз одличан ђак, Александар подијелио неколико примјерака Велике Србије, подигла се велика бука. Општински одбор јединственог ДПС-а донио је одлуку да ученика искључи из школе.

Нико од тадашњег састава општинског одбора ДПС-а није поставио питање зашто један од професора те исте гимназије, иначе члан СДА није позван на одговорност иако је у листу Санцак позивао на устанак и грађански рат!

Ту је, на овом случају, млађани Василијевић одио прву политичку побједу.

Хитно је заказана сједница, тада јединственог ДПС-а, на којој је требало донијети одлуку да се Александар Василејевић, по хитном поступку искључи из школе без права на наставак школовања. - Није ми било свеједно, признаје Саша, нисам могао да вјерујем да могу ја бити непријатељ било коме а не сопственом народу и сопственој држави када се зна да сам из породице која је из генерације у генерацију бранила отаџбину и то нам је била највећа част. У гимназији је радио и један професор, члан СДА и човјек који је лист „Санцак“ дијелио и по Беранама и по гимназији. Он је у својим текстовима отворено заговарао растурање отаџбине и тоталну међунационалну мржњу и нетрпељивост. Нико се због тога није узбуђивао. Нико професору није указао на

опасне поруке његових тектова који су директно упућивали у грађански рат и трагедију али су зато одмах сазвали Комитет ДПС-а како би младом радикалу заувјек затворили врата школе!

Одмах сјутрадан Василијевић је позван на информативни разговор код директора школе, коме је из ДПС-а наређено да са њим раскрсти и да га искључи, како би смирио узнемирене духове локалних политичких моћника.

Саша је отишао код директора са листом Санџак испод мишке и одлучан да му бар први човјек гимназије објасни ко је све непријатељ државе, народа, безбједности и ко руши међуљудске односе.

Директор школе је, одмах, на почетку био разоружан Сашином причом и аргументима преузимајући тешку и одговорну обавезу да суштину разговора пренесе комитету ДПС-а из Берана.

Тако је млади српски радикал Александар Василијевић добио прву политичку битку у животу. Као одличан ђак, основне школе одређен је за размјену средњошколске омладине и тако да се обрео у Енглеској и тамо је показао да је један од најбољих средњошколаца. Успомена на годину проведenu у Енглеској је и то што Саша данас изванредно говори и енглески језик.

Потомак солунаца и борац за слободу

Како је Саша, одмах на прагу живота показао да му је патриотски осјећај према отаџбини и српству најважнији није наодмет да се присјетимо старе српске пословице не пада далеко ивер од класе.

Наиме, један од предака Војимир Јефтовић био је прослављени солунски борац, краљев повјереник, побратим Николе Калабића и начелник пожешког среза. Један од најугледнијих људи пожешког среза тог времена. Одликован је Албанском споменицом за јунаштво које је показао у ратовима 1912-1918. године.

Праћед Радомир Василијевић је, такође био солунац, али је након једне од битака био заробљен тако да је дио живота провео у Аустроугарском логору Нађмећер.

Његов син Милорад, а Александров ћед, од почетка Другог свјетског рата ратује противу Њемаца. Као предатни подофицир краљеве војске, подофицирску школу завршио у Крагујевцу, постао је страх и трепет за окупаторе.

Сашин други ћед, мајчин отац Абдулах Мусић из Тузле је, такође у Другом свјетском рату узео пушку у руке борећи се за ослобођење земље од окупатора. У рату је био тешко рањен од швапског пушкомитраљеца који га је покосио са 16 метака. Преживио је рат и био веома угледан и цијењен човјек. Да крв није вода показао је и Александар 1999. године када је НАТО савез СР Југославију засуо бомбама. Одмах се пријавио у добровољце и отишао са својом јединицом према Косову и Метохији.

Читаво вријеме рата је био на првим линијама фронта извршавајући и наопаснија наређења. У својој јединици је важио за једног од најодважнијих момака доказујући још једном да је потомак Војимиров, Радомиров, Милорадов и Томов кадар стати у ред са својим прецима.

Спреман да одговори свим животним обавезама

Након завршетка гимназије уписује факултет за интернационални менаџмент у Београду који студира паралелно са обавезама у породичној фирми Гранит у Беранама. Свакедневни тешки послови у предузећу свог оца Тома нијесу омели Александра да не заврши факултет у року и то са просјечном оцјеном 9,2.

На послу није било задатка који није са успјехом завршио нити је било испита на факултету који му је био препрека.

Познат као млад човјек који зна да организује сваки тренутак свог времена, да сваком послу приступа плански и веома одговорно све своје планове је, до данас, реализовао на задовољство оних који стоје иза њега.

Један од Сашиних предака Војимир Јефтовић, био је прослављени солунски борац, други Радомир Василијевић, такође солунац, борбу за слободу платио је скупо. Заробљен је као борац и нашао се у логору у Аустроугарској. Његов ћед, Милорад борио се, такође, против Њемаца.

Ћед по мајци Абдулах Мусић борио се у редовима партизана и од Њемаца тешко рањен на Мајевици. Александар је 1999. године као добровољац био у борбама на Косову и Метохији гдје је провео сво вријеме НАТО напада.

Мала радионица за прераду и производњу мермера његовог оца Томислава данас представља гигант у црногорским оквирима. Сада ова фирма послује са земљама Африке, Азије и Европе. Паметан, упоран, поштен и принципијалан рад Томислава Василијевића доноси праве плодове. Али оно са чим се Томо посебно поноси јесте његова породица и наравно Александар чије радно вријеме траје од 6 сати ујутро па до 23 часа свакога дана.

Данас је ово једна од најцијењенијих породица у Лимској долини. Радити са породичном фирмом Гранит из Берана значи бити задовољан. Ту ријеч Тома Василејевића, његове супруге Алме и синова Александра и Небојше има већу снагу и вриједност од било каквог писаног уговора.

– Ми нијесмо радили фирму преко ноћи-каже Александар-тај процес траје дуго и не улазимо у ризике. Фирма постаје из дана у дан све боља и јача, ја у њој организујем производњу док отац уговара допрему материјала и продају. Александар, иако завршио факултет, данас има звање менаџера, организује посао у сопственој фирми, гдје са радницима дијели обавезе али се све више и посвећује својој странци-Српској радикалној странци др Војислав Шешел.

Каријера која обећава

Дуго се Александар опирао иницијативама из Странке да се више и активније укључи у политички рад, сматрајући да је за ангажованији рад још рано. Неколико пута је био одборнички кандидат као и кандидат за посланика у Скупштини Црне Горе.

Александар је, за разлику од Мила Ђукановића чији је просјек на студијама био 6,02, на факултету који је завршио у рекордном року имао просјечну оцјену од 9,2.

Василијевић је упоредо са студијама радио са својом породицом и створио највећу приватну фирму у Беранама и највећу за производњу и обраду камена у Црној Гори.

Никада није био на врху листе али се својски, поштено залагао да бирачко тијело што више анимира како би гласали Српску радикалну странку др Војислав Шешељ.

Још на изборима за републички парламент, маја 2001. године, Александар се у потпуности укључио у кампању своје странке и то највише на терминима државне телевизије Црне Горе.

На округлом столу гдје су представници странака сучељавали ставове око економских тема млађани Василијевић је просто бриљирао! Гледаоцима је посебно остало у сјећању начин на који је Василијевић просто збрисао Војина Ђукановића, представника ДПС-а и узданицу режима Мила Ђукановића.

Након неколико телевизијских емисија на државном ТВ каналу, али и подгоричке Елмаг телевизије, па и локалне телевизије у Беранама, политички противници Александра Василијевића су почели да са респектом говоре о њему али и самој странци јер се, најзад, појавио млад човјек који није умирао од набијеђених ауторитета већ су чињенице и резони модерног политичара постали, напосто имиџ овог човјека.

Он се у странци није никада наметао или тражио неки високи положај али су његови резултати постали његова најбоља препорука.

Сви активисти Српске радикалне странке др Војислав Шешељ са посебном пажњом одгледају сваку Александрову емисију али и све више људи обраћа пажњу на оно што овај млади човјек каже. Странка му апсолутно вјерује али и све већи број људи ван ње. Предлог да Александар буде наш

кандидат на предстојећим предсједничким изборима у Црној Гори наишла је на одобравање и у читавом Берану и Горњем Полимљу. Познајући га као човјека који зна шта хоће, човјека који стоји иза своје ријечи, сигурни смо да ће остали кандидати у кампањи имати достојног ривала, односно, ривала који је без обзира на године за највећу оцјену. Српски радикали су убијеђени да је Александар Василијевић најбољи од свих његових противника што ће, наравно, предстојећа кампања и показати.

Поштен, одмјерен, принципијелан, радан, образован и млад он неће имати премца. Њему само треба дати шансу. Мило Ђукановић је био предсједник Црне Горе нешто више од четири године а факултете завршио са просјечном оцјеном 6,02. Александар Василијевић није још био предсједник али оно што је чињеница и што се зна, његове оцјене са факултета (9,2) његове радне и људске карактеристике, његова политичка доследност и упорност гарантују највеће домете и блиставу политичку будућност.

Душко Секулић

ПРЕДСЈЕДНИЧКОГ КАНДИДАТА АЛЕКСАНДРА ВАСИЛИЈЕВИЋА

Циљеви:

1. Политички:

Успостављање правне државе, свих српских земаља, унитарног облика, националног профила, економски, привредно и социјално јаке.

Ангажовање свих политичких средстава на успостављању контроле на тренутно окупираним српским територијама (Косово, Метохија, Република Српска Крајина и Република Српска).

Развијање јаког савезног државног правослудног апарата способног да обезбеди функционисање правне државе и искорјењивања криминала свих облика.

Успостављање јаким дипломатским веза са свим, нама пријатељским земљама и јачање положаја и ауторитета СР Југославије у свијету.

Улазак у свјетске организације у којима наша земља може остварити своје стратешке интересе.

2. Социјални:

Национали, духовни и морални препород, што укључује следеће:

– развијање националне свјести кроз његовање вјерских обичаја СПЦ и културно–историјског наслеђа.

– доношење низа закона и друштвених активности које ће стимулисати константни пораст natalитета и јачање здраве породице као основне ћелије нашег друштва.

– развити дио државног апарата за борбу за здраво друштво, које ће путем нових законских одредби, измјена у школству на свим нивоима, медија и јавних акција вратити моралне постулате у свакодневни живот грађана.

Унапређење закона и праксе о правима националних мањина као и права сваког човјека, чиме би затворили полигон за изазивање сукоба те врсте у нашој земљи.

Развијање потпуно независног судства, школства и здравства, и повраћај њиховог друштвеног ауторитета.

Реформа инвалидско–пензиског и социјалног осигурања, по којима ће те институције бити под строгим надзором у циљу заштите од злоупотреба.

Стварање погодног амбијента за развој свих врста културних и спортских активности са посебним улагањима у дисциплине у којима смо природно талентовани.

Формирање дугорочних програма који ће за циљ имати смањење социјалних разлика и већу повезаност свих друштвених структура.

3. Економски:

Успостављање економски стабилне и независне државе са динаром као јединственим монетарним системом и валутом.

Извршити низ законских и инфраструктурних промјена које би омогућиле пуну функционалност либералне тржишне економије, са адекватном заштитом домаће економије.

Развијање тржишта сиве економије и свих њихових веза са државом.

Афирмација и снажна државна подршка пројектима за повећање извоза и смањење увоза.

Развијање снажних веза са свим важним светским економским институцијама.

Враћање државних дугова и повјерења страних инвеститора.

4. Привредни:

Потпуна реконструкција свих привредних структура али на бази нових пословних трендова у свијету а у складу са нашим привредним капацитетима, са посебним акцентом на производне дјелатности.

Планирана, поштена и транспарентна приватизација. Плански и правно регулисани повраћај црквене и приватне својине (земље), одузете за вријеме комунизма.

Одредити посебни развојни програм за пољопривреду по којем ће држава стати у заштиту сељака и покренути највећа средства за унапређење те привредне гране.

Развијати експлатацију природних ресурса и повећање њиховог учешћа у привредној развијености земље. Посебно развијати сточарство, дрвину, прехранбену и индустрију камена и рударство. Туризам свих облика, ловни, спортски, сеоски, угоститељски...

Стимулисати развој занатске и мале привредне дјелатности.

РЕИНКАРНАЦИЈА ЦЕНТРАЛНОГ КОМИТЕТА

Демократска партија социјалиста, наследница Савеза комуниста Црне Горе, победила је на прошлим парламентарним изборима купујући бирачко тијело, препадајући муслимане, притисцима на службенике владајућих органа, уцјењујући и крадући гласове

У Црној Гори успостављена је једнопартијска власт, апсолутни господар живота и смрти Мило Ђукановић. Колоне гладних купљене за по 30 евра а толико кошта пола прасета или колица стајског ђубрета

Док год буде Мила биће и Пеђе, док год Буде Пеђе биће и Мила. Игранка без краја у којој, по препоруци и Пеђе и Мила треба онемогућити само улазак српских радикала у парламент

Српски радикали успијели, и након најпрљавије кампање да уђу у парламент СО Подгорица

Завршени су још једни избори, дошло је вријеме анализе и свођења рачуна. ДПС је још једном „побиједио“. Крадући, уцјењујући, подмићујући, препадајући. Освојили су апсолутну власт.

Кампања ДПС-а је, иначе личила на панику која је карактеристична за давленика који се грчевито бори за свој живот, гдје је предсједник ДПС-а ишао од куће до куће обећавајући новац, намирнице (народу који је већ добро огладио), мостове, путеве, ослобађајуће пресуде, запошљења, пут у Европу, пут у трансатлантске коалиције, пут у бољи живот, мед и млијеко.

– Док је Мило растурао СНП и ЛСЦГ дотле је СНП добио задатак да води до сада најпрљавију предизборну кампању, управо против Патријоске коалиције за Југославију, јер је у суштини она била стварна опасност за ова оба блока.

– Данас Црна Гора представља усташкију државу од Хрватске. У Црној Гори се мрзи и прогони све што је српско и православно. Данас је Црна Гора највећи српски логор на свијету. Све захваљујући Милу Ђукановићу и Предрагу Булатовићу.

Тако је неки купљени, неки препадени, неки изнурени и изгубљени у времену и простору просто патолошки дезорјентисани, али су сви или огромна већина просто-преварени још једанпут.

Мило Ђукановић је на овим, као и ранијим изборима имао добре помагаче из редова опозиције. Најважнија полу-га помоћи режиму је руководство СНП-а које је и овог пута глумићи тобож опозицију просто преварила бирачко тијело које је осведочено како за српство тако и за очување СР Југославије. Тако је читава кампања ДПС-а, у ствари, била отимање гласова СНП-у али највише Либералном савезу Црне Горе.

Док је Мило растурао СНП и ЛСЦГ дотле је СНП добио задатак да води, до сада, најпрљавију предизборну кампању, управо против „Патриотске коалиције за Југославију“, јер је стварна опасност за ова два тобоже супротстављена блока била из ове патриотске коалиције.

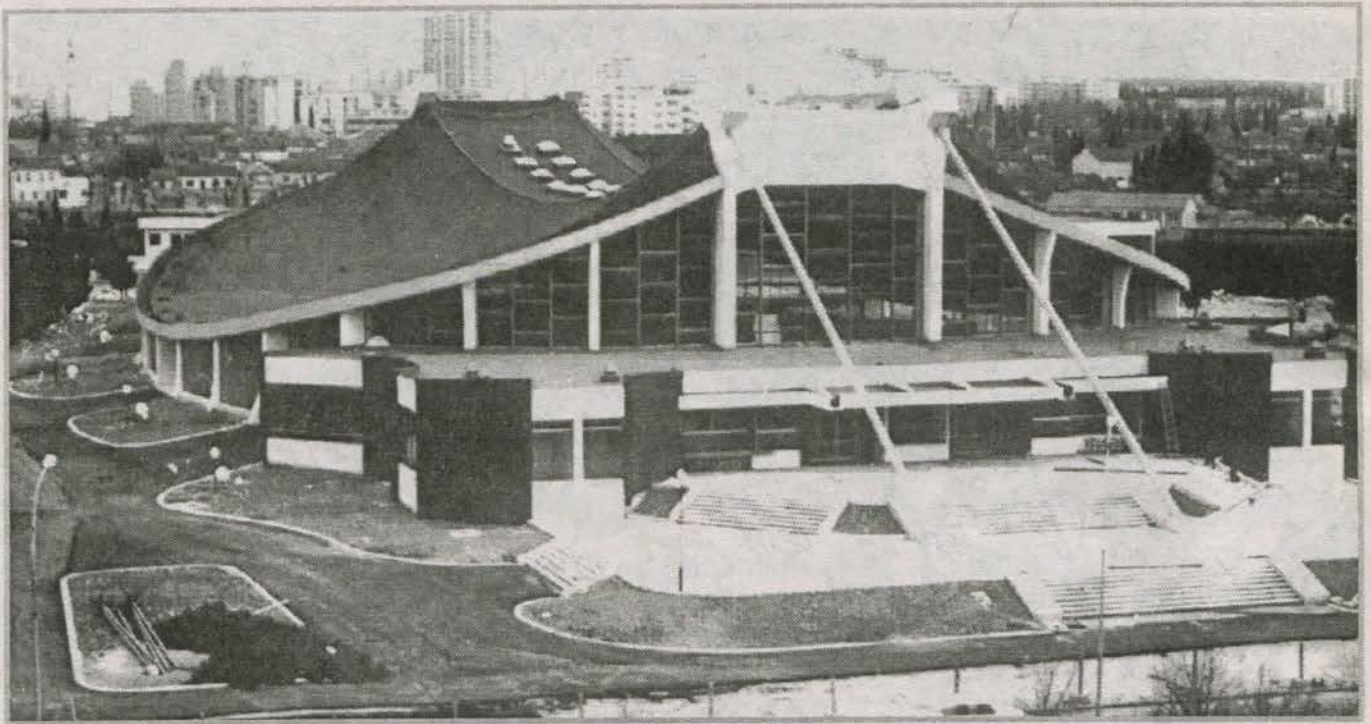
Без обзира што Патриотска коалиција није имала толико развијену партијску инфраструктуру, јачином својих аргумената запријетила је да у Скупштину Црне Горе уђе са већим бројем посланика. То је био сигнал за панику како у тaborу ДПС-а тако и у епицентру СНП-а па је кампања прерасла у обрачун са патриотима.

Након завршетка самих избора постојали су законски разлози понављања гласања на неколико бирачких мјеста и то у Пљевљима, Подгорици, Тивту али ту се поновила ста-

ра прича са насловом” коме закон лежи у топузу трагови му смрде нечовјештвом”.

Представници ДПС-а нијесу никако смјели дозволити пролаз двојице посланика Патриотске коалиције, што и није за чудо, али је запрепашћујући отпор и антагонизам код

представника СНП-у у Републичкој изборној комисији. Посебно када се зна да у случају пролаза Патриотске коалиције мандати се узимају управо ДПС-у и он тада губи апсолутну власт.

То је кључна чињеница да је постојао чврст договор ДПС-а и СНП-а о подјели мандата у Скупштини без обзира што су и једни и други глумили љуте политичке ривале.

Суштина је још у томе да су у ствари улоге у Скупштини Црне Горе подијелене по рецепту Америчког амбасадора Монтгомерија и да је стварни побједник ових избора био заправо Монтгомери а да је суштински поражен српски народ.

Но, шта је ту је. Ако се нечија част мјери у еврима, ако се национални понос баца под ноге заради фотеље или било каквога ћара, онда је оно што је доживљено - логичан след догађаја.

Одмах након изборне „побједе“ Ђукановић се, осјећајући опасност на мјесту предсједника Републике, сам повукао у хладовину премијерске фотеље. Могуће само за кратко јер су социјалне разлике такве да се очекује права провала незадовољства. Наиме, паре добијене продајом морала, части, образа, националног поноса се, ипак, брзо потроше. Понеком се и не испуни обећање тако да круг незадовољних полако али сигурно расте.

– Док је Ђукановић по Црној Гори давао паре, куповао гласове, пријетио, молио и препа- дао, дотле је Предраг Булатовић обећавао функције и фотеље, положаје, привилегије. Патриотска коалиција за Југославију је имала само обећање да ће се борити против растурања заједничке државе Србије и Црне Горе, да ће се њени посланици на сваки начин супротстављати неправедном Закону о испоручивању Срба Хашком трибуналу, обећала је поштenu приватизацију и другачији социјални програм, обећала је притисак на правосудне и истражне органе како би се открила нерасвијетљена убиства у СР Југославији. То су чињенице то је у Црној Гори хтјело нешто око 10.000 бирача.

Док је Ђукановић по Црној Гори давао паре, куповао гласове, пријетио, молио и препадо дотле је Предраг Булатовић обећавао функције, фотеље положаје, привилегије. Патриотска коалиција је имала само обећање да ће се борити против растурања заједничке нам отаџбине, да ће се на сваки начин супротстављати неправедном Закону о испоручивању Срба хашком трибуналу, поштеној приватизацији, откривању виновника тешких криминалних дјела на територији СР Југославије. И то су чињенице. То је у Црној Гори прихватило нешто око 10.000 бирача.

Остали су примали паре, макароне, паштету, со, банане, обећања о фотељама и положајима и тако гурнули јавни морал Црне Горе у септичку јаму безданицу. Неке од странака које су се на овим изборима бориле за власт у својим политичким порукама помињале су и част и достојанство, образ, поштење-управо оно што и нијесу имале у свом политичком дјеловању. И једнима и другима основни мотив је био само лична корист!

Тако да је данас црногорска стварност тужна слика једне дугогодишње трагичне политике још из времена централних и општинских комитета СКЈ.

Ништа се није промијенило у суштини, па ни људи који глуме парламентарну власт и опозицију, све је остало као што је и било само што су данас црвени банови постали и европски криминалци.

Некада су људи из комитета скидали главе „из виших интереса“ данас политичка елита убија ради сопственог профита. Црна Гора је данас приватна држава Мила Ђукановића али и Предрага Булатовића као и гомиле што крупних што ситних криминалаца из свих сфера живота.

Данас Црна Гора представља ортодокснију усташку државу од Хрватске, гдје се мрзи све што је Српско на један лудачки патолошки начин који није забиљежен у историји. Данас смо сведоци мржње гдје људи толико мрзе своје поријекло до уништења!

Зашто. Управо зато што и сви они који су до јуче били Срби, православци, па након тога промијенили вјеру постали су највећи мрзители свога коријена и поријекла.

Ништа ново када смо ми у питању.

Душко Секулић

РУГАЧ БИЋУ НАРОДА СРПСКОГ

На исцурку пјешчаника двадесетог вијека и процурку пјешчаног сата двадесет првог столећа спале су лажимаске с ћуша многих лажних величина у српском национу, па су засмрђели мућици из многих логова и снџеле су кукавице кукавичја јаја у гнијезда и најопјеванијих птица у српској епизици и лирици. Разголићене су ћуше и душе некадашњих родољубаца, у чије су родољубиве тираде вјеровали чак и у српском роду најупорнија сумњала и зазирачи од српских букација

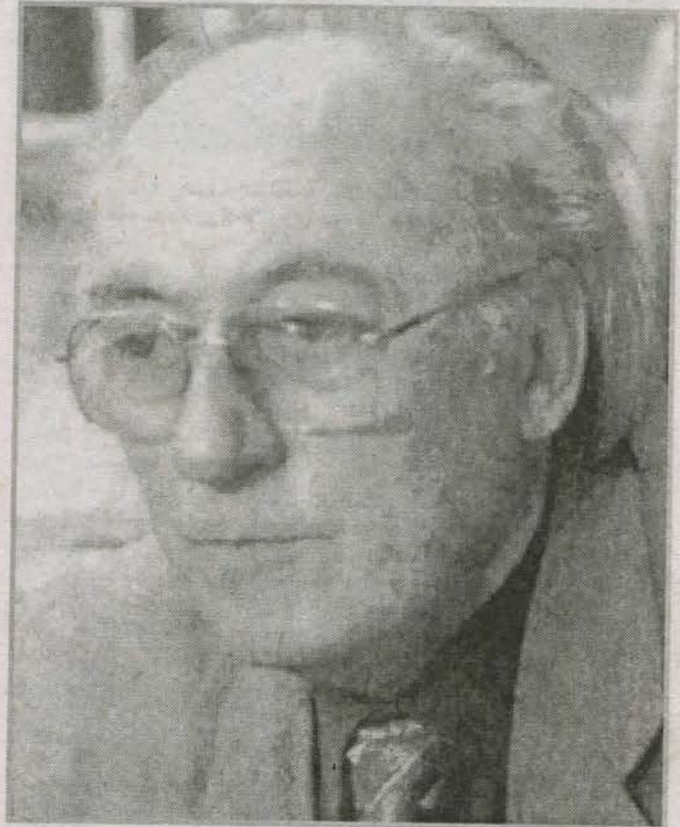
Суноврат Новака Килибарде
„Народ који има овакву поезију
није неписмен”, Гете Вуку

Данас је случај једног проф. др Новака Килибарде, некада цитиралног и гласаног, и не само од Срба у Црној Гори, него и од Срба по Србији, Српској и у поскитању, најтужнија кажа о тренутном аутору и телалу најгрђих паралажа, какве никада нијесу Србима гадиле слух и дух. Случај Килице Новице, како га данас зову студенти његови, је за трагикомедију фина тема. „Да Новак Килибарда случајно упане у септичку јаму или у нужник баталио и загадио би их!”, рече ми стари и озлојеђени Никшићанин ту скоро. Професор народне књижевности у Никшићу др Новак Килибарда, који је докторирао, једва, код проф. др Мирослава Пангића, који му је и написао докторат, давши му све податке до којих Ноле није умιο доћи, написавши седамдесетак страница о скупљачу народних пјесама по Босни Богољубу Петрановићу, што му је и била улазница да предаје у Никшићу народну књижевност преко тридесет година. Брбљоквентан је и задивљавао наивније својим предавањима.

Ко га је слушао једном био заведен медењењем лисца са Тупана, (родно мјесто Нолево), а ко га је слушао трећи пут, тај је одлазио од досаде жут и љут. Није се развио у озбиљног истраживача у области народне књижевности, изгубио се и самоизлудио се лажући себе да је велики писац, упоређујући се са, ни мање ни више, Ивом Андрићем. Та се боља не лијечи! Безлијечна се не лијечи! Не помажу ту веље зелье, ни лук бијели, хајдучка трава и омановине! Тако бањски жујов-лисац није постао ни научник ни писац.

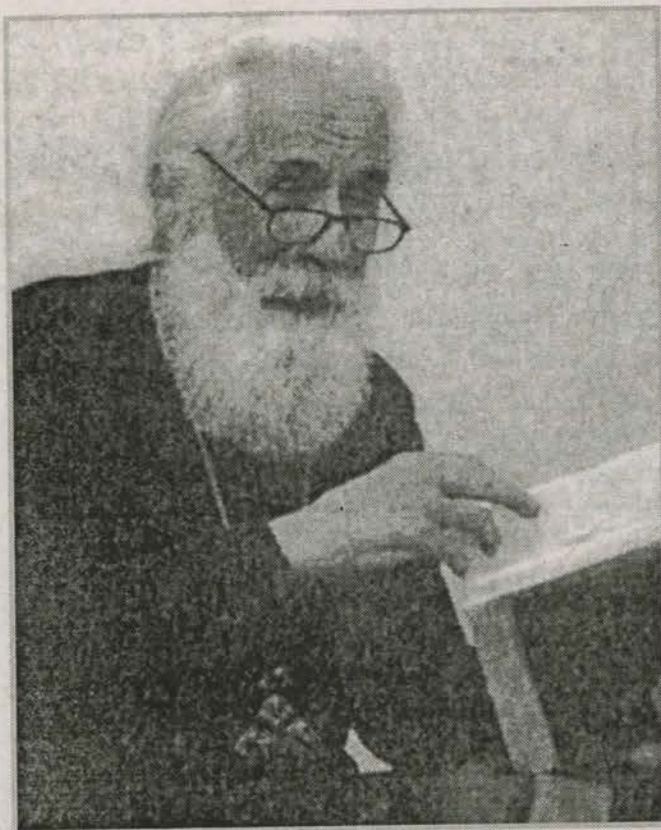
Данас јадни Ноле, политичар, лидерман покојне Народне странке, коју је, како се ових дана сам хвали, лично упокојио својом безличношћу и невиђеним поганствима, кликује са свих блебетофона: „Гусле о клин, господо моја! Гусле о клин! Не може се с гуслама у Европу!” Тако кликује кликун и клавирија с Тупана у Црној Гори, иако његове руњаве и глуве на музику уши једино могу ками гусле и њине звуке осјетити. А Скупштини Црне Горе, у којој годинама заглаба јавност преко телевизијских преноса, је стално папагајисао: „Гусле о клин! Гусле о клин! Неће нико у Европи гусле!” Народну књижевност пљује, на гусле хули, а читавог његовог јадног и досадног живота, (мора да му је живот пуст када онолико блеји), једе цицвару од народне поезије и гусала. Дакле, сада тај цицварко удара ногом и пљује у цицвару! Нека му Бог да да остатак свог пустрог живота проведе једући попару од мува!

„Чим се политике умешале у усмену поезију”, мудросери Ноле, („Новости”, 24. март 2002.), „она је престала да буде

прави израз колективног народног духа”!? Знак чуђења иза ове мудросерије је мало! Чемерни профо не доказује примјере мијешања политике у усмену поезију, пошто би морао да покаже само примјере његове пуцибруке, читав снос народних пјесама, у осмерцу и десетерцу, у којима је народ опјевао његове у српском роду прије нечувене и невиђене касриге, почињене све са политичких његових трибина и брбљофона. Образи у уши су се пепелиле и мени, (који сам га дизао на висину са које се суновратио у баљеге), и многом Србину, слушајући Киличине несувисла баљезгања.

Данас у Црној Гори постоји толико спрдачких спеванија о кастизима Нолевим, које пјевају гуслари, да ће моћи Ноки да докторира на спеванијима о њему, главном јунаку његових кастигања, кад народ објави тај тротом настовљен „Ли-

деранка кастиганка лидермана Килице Нолице". У том у припреми спјеву опјеване су све пудибруке бабе Тупанке, а највише су опјевани његови кастизи и батине које је добио од жене по Црној Гори. Најдирљивије је опјевано самарење од студената магарењим самаром пред његовим јадним професорским кабинетом, (тај самар се чува у полицији у Никшићу), и његов метослом у Андријевици, када су га жене метлама и јајима испрћеле из Андријевице, прије неколико година.

Сва Црна Гора се томе јаду Нолевом смијуљила. Ево неколико стихова из те Киличине муке у Андријевици: „Закукаше са Лима пијетли/Гордо лежи на сломљеној метли/Јадни Новак Килибарда, / Који вазда са женама варда!" У Бањанима му овако поју из гусле и свирале: „Посро ти се пас у ташну / и свилену лептир машину, / бабетино са Тупана, / врањетина рашчупана! / Останућеш поред пута / Ко сеоска кучка жута!" Сахране црње од ове мало је ко достојан уз др Новака Килибарду.

Ништа свето и велико за овог „савременог читача историје" нема! У својим писанијама хулио је на све велике Србе: Марка Миљанова, Светог Петра Цетињскога, Владика Рада, Карађорђа, све херцеговачке и црногорске јунаке и мучнике, ослављене у српској епизи. У свом тобоже роману „Црногорска хроника" затрпао је Петровиће, лозу која је дала свеце и владике, владаре, најбљугавијим псовкама, које ме стид и усмено да цитирам. Толико је блејао о Владици Раду и Светом Петру Цетињском, да би га за то светогрђе посјекао сваки поштени Турчин, а Смаил-ага би таквог ђаурског лајавца набио на колац, да не кевће на његове часне и велике противнике.

Данас осунаћеник др Новак Килибарда кликује да је Његош „геноцидан пјесник"! То је тртљао и на сарајевском телевизијском екрану, па је морао да Његоша брани социолог Туњо Филиповић. Данас у Црној Гори Килибарда кликује: „Нема среће Црној Гори и неће ући у Европу докле је Његош у школским програмима!"

Да власт тренутна у Подгорици има части за такве хуле би га обукла у кошуљу с рукавима дугим метре, који се ве-

зују на леђа, или би га ухапсиле. У арапским земљама бише му отфикарили погани језик, иако гласито ових дана хвали муслиманску цивилизацију.

Ових дана Нолица Килица клевеће и пријављује хашкој каракондули Карли кур Понге тобожње починиоце „геноцида у Конавлима", показујући поганим кажипрстом на часне борце у одбрани Срба од усташке солдатеке. Највише олажавајући др Радована Караџића, хвалећи се како је одбио његово одликовање, иако лаже да је он одликован, него је била одликована Народна странка, коју је он упокојио и обрукао у сваком погледу пре тога.

У Конавлима никог нијесу убили јунаци из Црне Горе, само су бранили Црну Гору од Туђманових србосјека, а чемерни пелин-баба Ноле лаже да је у Конавлима почињен геноцид. Стид га било од српскога рода, од предака и потомака, од српских гусала! Данас др Новак Килибарда перверзно пљује у биће српског народа, у српски језик, једини језик којим може да бекне и што погански нашврља. Он у све трубе преле труби о Србима као неписменом народу, а велики Гете је рекао Вуку Караџићу: „Народ који има овакву поезију није неписмен".

АМЕРОЉ УБИВЕ ВЛАДЕ У ЦРНИНИ

Отужно, више но тужно било је видјети коротне делегације амерољубивих влада у Београду и у Подгорици, како 11. септембра 2002. године, на годишњицу одмазде за амерички врховни тероризам по свијету, у којој су камиказе погодиле само три циља: Пентагон и два облакодера Пословног центра у Њујорку, а погодак у Бијелу кућу, која је оцрнила Србе у потоњој деценији двадесетог вијека, осујећен је обарањем тог авиона уз још једанаест авина бомби, оборених прије њиних циљева. Да је било среће да буду погођени својски Бијела кућа и Пентагон, да су хероји камиказе успјели да погоде циљеве, правда би била у потпуности извршена

Радосније вијести прије годину дана нијесу ми доносили медији у свијету од вијести да је погођен Пентагон, у који треба изручити сав атомски потенцијал свијета. Жао ми је свакако цивила у Њујорску, иако су се многе уз жвакаће гуме и Соса-Соле жовијелно смијешили и подржавала америчке пилоте и пилоте ГОВНАТО пакта који су у српским кућама убијали српску дјецу три мјесеца 1999. године. Није нико у Америци показивао саосјећање за момбардованим српским породициштима, болницама, дјечјим вртићима, домовима старца, школама, установама и кућама, у којима су гинула српска дјеца у креветима од бомбаша који су са безбједних висина јављали својим мајкама како су срећни када у огњу нестају српска дјеца. Није било милости за српску дјецу у америчким силоветним силницима. Чак су и у том паклу НАТОГОВНАШЕ подржавали српски изроди, амерички измењари, који су тада очекивали да им Амери омогуће да им званично потуре Србију под ноге и да слугане Америма више но што то они и траже.

Од 5. октобра 2000. године у Србији је влада амерофилска измењарска, орна да туђину служи оданије него своме роду, па је та јадна Ђинђићева влада, сачињена претежно од америчких стипендиста, курсиста, топле браће, која једе српско живо месо и служи Бијелој кући. Без националне свијести, без историјског памћења, без националне части и поноса Ђинђићеви пеливани кад виде Америке, функционалног педера, просипају се од милине, доживљавају либиде, и одмах им падају безмуде и свилене пумпарице на кољена.

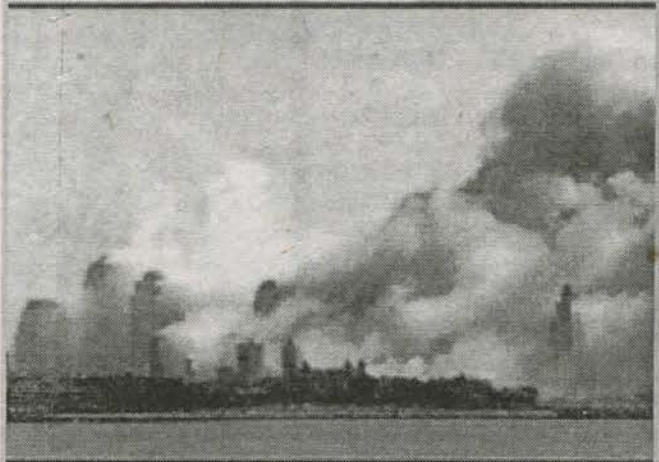
Ђинђићева топлогуза влада је плакала 11. септембра 2001. године за погољеним Пентагоном, кукале и писале сушуте Бушу, облачила црнину, лелекала, наручивала тужилице и лелекаче, плакала више и од Америка, а у 2002. години, 11. септембра, владе амерољубиве у Београду и у Подгорици, тркмиле су се која ће више пролити суза и која ће јачу црнину обући и пред америчком амбасадом у Београду и пред америчким конзулатом у Подгорици тући се кршима у главе, глаше, тингаре, главуде, главице, ко ће јаче лелекати, гласитије тужати, јаче ридати за Америкама.

Премијер измењар црногорски Бијелој кући обрुкао је јачу црнину од Ђинђића и зашто би то био „стопостотни“ Црногорац а да нема бар од Ђинђићеве јачу црнину на себи пред амерским конзулатом, наш мучава Фићун Вујановић, Фићо Вујановић, адвокатче, који не умије, не може да изговори глас Р за сво благо, већ стално говори Ј умјесто Р, па каже Џина Гоја, је заплакао пролазнике пред амерским конзулатом у Подгорици лелечући за Пентагоном и бусајући се шакачки у феминистичке прси, тако да су плакали и неки одачари и неке чистачице улице, гледајући га како се

удара у глашу и у дојке пред амерским конзулатом, који су чудно чуду и сво вријеме филантропске Фићунове нарциаде лежерно држао у руке на пркњу амерском, јер Амери не плачу ни за мајком без добре плате. Фићо је оплакао све жртве у Америци за стотину година.

Није се сјетио Фићо Вујановић, тако ни Зоранче Ђинђићанче, минђушичанче, да обиљеже трогодишњицу амерског бомбардовања Србије и Црне Горе, додуше, Фићунче је подржавало НАТО бомбаше у бомбардовању и Србије и Црне Горе, рачунајући у својој острашћеној србомрзији, да ће од хиљаду бачених бомби у Србију отићи 999 бомби, па ће једну за утјеху Црне Горе некако и прогутати. Ни потајно нико званично у Београду и у Подгорици да се сјети како су разарале НАТО ескадре Србију и Црну Гору. Да се не наљуће газде из Европе и Америке Фићо и Зоранче су ћугали и чак слали захвалнице НАТО алијанси за бомбардовање Слободана Милошевића у току три мјесеца, чиме су задужили Србе за сва времена, јер је Србија иза тог бомбардо-

вања добила достојанствену ДОС-овцовску владу, која ће је увести у Европу и која ће је понизити најљуће у историји ропства српскога.

Пошто су Зоран Ђинђић и Фићо Вујановић отплакали крокодилске и измећарске сузе под Америма, да видимо како је заплакао српски научник др Радослав Стојановић, који плаче у наставцима у „Политици“ од 10. септембра 2002. године, и вјероватно ће плакати у наставцима, у свом фељтону коротноме, све до 11. септембра 2003. године, па ће наставити његов плач неки други српски амерољубац. У свом фељтону комеморијалцу под насловом „Тероризам - годишњице и посљедице“ наш је плачко издвојио све ове наслове своје плачијаде: „Кукавички акт монструма“, „Освета очајника“, „Неизбежне превентивне мере“, „Улоге светског полицајца“, „Широке подршке Америци“, „Дирнули лава на спавању“, чиме је плачко фељтонац испољио најљигавије удвораштво Америма, лежући без стида и називајући фанатично јунаштво кукавичлуком. Неће бити да су момци који су отетим авионима погодили циљеве у Америци кукавице, јер камиказе могу бити фанатици, али не и кукавци. Кукавац је онај ко те јунаке назива терористима и кукавицама, пошто свако ко је видио и чуо те подвиге од којих се леди срж у костима зна да је ријеч о људима дубоке вјере и оданости и циљу за који су погинули.

Кукавичлук је убијати народ у Авганистану под кукавним изговорима, пошто убијени у Авганистану нијесу ни знали гдје је Америка, а убијени су из амерске одмазде за Пентагон и Пословни центар у Њујорку, чак је и то био изговор само ради освајања авганистанске висике и пењање на главу Русији. Могуће је да су чак и Амери сами себе бомбардовали 11. септембра 2001. године, само да добију разлог да уђу у Азију и попну се Москви на тјеме. Знано је да је Бин Ладен чедо Пентагона и да су га они учили да бомбардује Русе, па могуће је да је тог дана у Бијелој кући пио чај или виски док се врштало по Њујорку од рушења два облакодера Трговинског пословног центра амерског.

Човјечнијег подвига од бомбардовања Пентагона није било у двадесетом вијеку. А наш Фићун плаче за Пентагоном, лелече и бије су у глашу, док за то вријеме амерски конзул у Подгорици држи руке на пркну, пошто се чуђи шта му то ради Фићун и што га изводи пред зграду амерског конзулата да збија спрдњу фолклорну и прави сељачку маскарарду и каштиге плачући за оним што су Амери сами себи приредили талибански ради виших циљева. А за ту пуцибруку се не би ни знало толико ни у Црној Гори да телевизије и фотоси у „Побједи“ нијесу објавили тај Фићов силазак с ума пред амерски конзулат да плаче и лелече за тамо неким у Америци, а не сјећа се кад је за неком свој тим заплакао. Али и у жалости и у болу Фићо је у интересном колу. Фић, Фић, Фићунче, ти имаш вазда удосно чунче! Срећан ти плов у Америку!

МОНТГОМЕРИЈЕВ ЦЕНЗОР

Медијски контролори и креатори у Црној Гори су Ђерђ Сорош, повјереник лихварске интернационале за медије у несрећним земљама "у транзицији", и Вилијам Монтгомери, амерички амбасадор у Београду и прокуратор (драматор) Србије и Црне Горе, акредитован из Бијеле куће, чији је данас суверен Србијом и Црном Гором бивши студентски револуционар мадридски Хавијер Солана, бомбардер Србије и Црне Горе, у Бриселу сједећи и туторишући јадо-властима у Београду и у Подгорици шта да чине

Пошто је Сорошу измицао из контроле, кратко, дневник „ДАН“, и ту су нашли рјешењи тјерачи сваке српске ријечи и мисли, па су осудили, условно, уредника Владе Ашанина, углавном уклонили га, а на његово мјесто доведена је особа која са новинарством нема везе, никада се није бавила новинарским занатом, али је зато та пеливанска особа одмах подупрta новинарским ауторитетом, цензором, а тај јесте онај у сваком лонцу што јесте мирођија, а тај јесте и главом (лаком) и брадом (обријаном) Драгомир Бећировић, дописник „Политике“ из Подгорице китице, рођен у Морачи, зановинарен у Зеници, вијешти новинарски занатлија и острашћени комунистички фанатик, који још у својој редакцијској канцеларији држи на зиду велику Титову слику, мотрећи добро да му је који компартијски загриженик љући од њега не украде. Тако је лист „ДАН“ добио свог плаћеног и преплаћеног цензора, идеолошког тутора, који долази, мало погурено, у сумрак у редакцију „ДАНА“ и врши селекцију дописа, пуни кош „просрпским“ и „српским“ штивима, а објављује све што воња марксизмом и лењинизмом, тито-

зом, и кардељизмом, све што је „интеранационалистичко“ и „лацифичко“, кокетујући са свим језуитским и латинским ауторитетима.

Тако је лист „ДАН“, у ком су Срби могли да објаве бар читуље бранилаца отаџбине, добио свог мргодног комунистичког цензора, који слуша америчког тутора, пеливани пред њим и шени, свакако за подобне евре, можда и доларе, и тако су се слизали комунистички црвендаћ и амерички зелендаћ, смјешале су им се идеологије као чорбе. Може у овом добу и то једињење да функционише, што посвједоче глаткаста сарадња буржое Монтгомерија и пролетера Бешировића.

Цензор „ДАНА“ друг Драгомир Бећировић слуша мистер Вилијама Монтгомерија и не дозвољава ни словце „просрпско“ да се уфула како у Монтгомеријев „ДАН“. Чим је дошао у јуну 2001. у „ДАН“ да цензурује, ускликнуо је на ре-

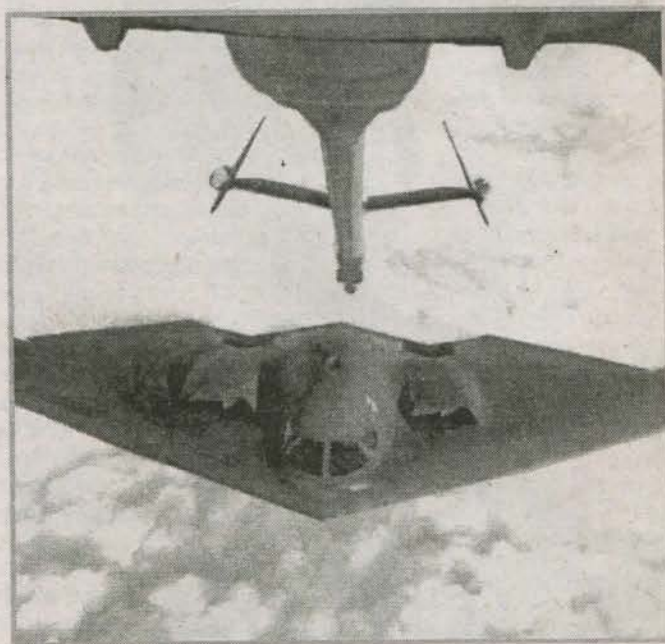

дактилском састанку: „Е, да се разумијемо добро, док сам ја ту неће „ДАН“ више бити четничко-поповски лист и радикалски гласник!“ И одмах је укинуо културну рубрику, да случајно не би била приказана која књига српских писаца, него само дукљанских академика. Данас културне вијести „ДАН“ преписује са интернета. Цензор Бећировић, са средњошколском образбом, гимназују није успио да заврши, (што га може препоручити дукљанским академицима), је згужвао лако садашњег главног и одговорног уредника, по-

ћукако га као ћук ноћну птицу, и наметнуо му своју зловолу, геровитализовао у њему комунистичка усијања, па као брзоноге штафетлије из броја у број „ДАНА“ рестаурирају брозизам и карделизам. Очекују читаоци да почну да објављују у „ДАНУ“ у наставцима „Комунистички манифест“ и „Фочанске прописе“. Ових дана објављују „великодушно“ сјећање - исповијест Стевана Вучетића „Пут без повратка од Цетиња до Зиданог Моста“, али само зато да уз то штиво о страдању четника и народа од усташа, нациста и комуниста, перверзно компартијски објављују фото-монтаже агитпроповске о тобожњој сарадњи Павла Ђуришића и Пирција Биролија. А не знају, дудуци, да је италијански намјесник у Црној Гори Пирцио Бироли био антифашиста, који је дошао на Цетиње са задатком да ублажи фашистичку бруталност у Црној Гори, везом краљице Јелене, нити знају да је био 1918. године у српској војсци у пробоју Солунског фронта. Иза рата су објављена Биролијева писма, преписке с антифашистима европским. Само су вулгарни компартијски агитатори од Пирција Биролија стварали симбол фашистичког чудовишта, које бј Црна Гора поднијела као благу грипу у Другом свјетском рату, само да није било комунистичких јама, Пасјег гробља и покоља у Кочавском Рогу четника и народа из Црне Горе. Пекови целати су побили у Словенији, на Похорју, око седамнаест хиљада одступника из Црне Горе. Усмртио је генерал-лајтнант Пеко Дапчевић за двије недеље три пута више Црногораца него Омер-паша Латас у два налета на Црну Гору 1858. и 1862. године. Све то не зна и неће да сазна садашњи цензор „ДАНА“ и комунистички до смрти оданик друг Драгомир Бећировић.

За уредниковање Хаџи-Антића у „Политици“ имао је дописник из Подгорице друг Бећировић плату преко хиљаду дојчланд-марака, а возикао се по Црној Гори колима полиције - МУП-а Црне Горе - што је била привилегија сао оданих новинара. Вјероватно је то повјерење центлменски и одрадио садашњи цензор „ДАНА“, који се добро труди да случајно „ДАН“ не објави саопштење Српске радикалне странке, у којој његов комунистички визир види само антикомунистичко чудо. У Америма окупаторима наше земље и Вилијему Монтгомерију не види цензор Бећировић непријатеље, него су му непријатељи српски родољуби из Српске радикалне странке. Но, не држи га кочоперним толико више ни комунистичка врућица колико га грије доларица. Хеј, долари!

Вукан Вукчевић – Љешански

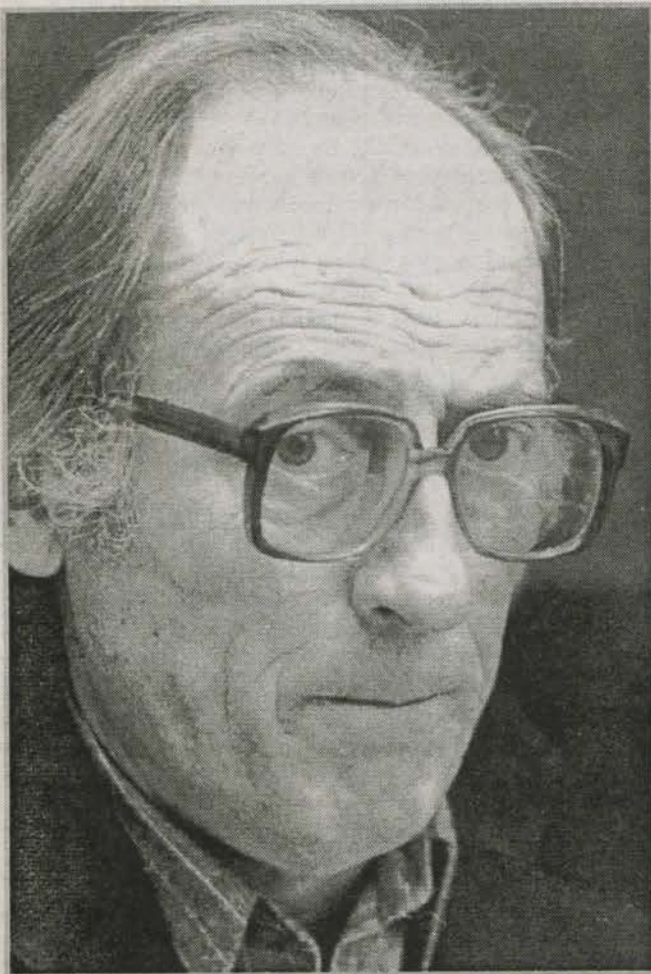

ПРЕКРАЈАЊЕ УЏБЕНИКА ИСТОРИЈЕ

*Бучно су српски окупајтори најављивали прекрајање српске историје и трије усјосјављања оку-
пајторских власи у Србији послије 5. октобра 2000. године, када је „пламен револуције” из америч-
ких баџача пламена силамитио красно здање Савезне скупишине и зграду Телевизије Србије. Срби у
Црној Гори и у Српској су лишени своје историје захваљујући владама и вољи Запада. Одавно су у
свим диктијима евро-амерички џујори говорили Србима „осјавише историју, гледајте у будућ-
ност” кроз догледе које вам ми нудимо”*

Хашки сујањ да је тада послушао Холбрука и баџио историјско памћење под ђонове америчких инструктора ропства, не би данас у Хагу био потоњи штит српске слободе и суверености државне, којој поодавно поју опијело хер Зоран Ђинђић и његови министри. У Српској Педи Ешдаун, прокуратор, изгони све српско из школе, ћирилица је на нишану, гусле већ на ломачи, народна поезија анатемисана оптужницом: „Нема јединствене БиХ-е све докле је народне епике и гусала!” Ту је оптужницу чуо од професора народне књижевности др Новака Килибарде, човјек из магле, енглески гроф Педи (деминутив од педер) Ешдаун, који је власник педи-клуба отменог у Лондону.

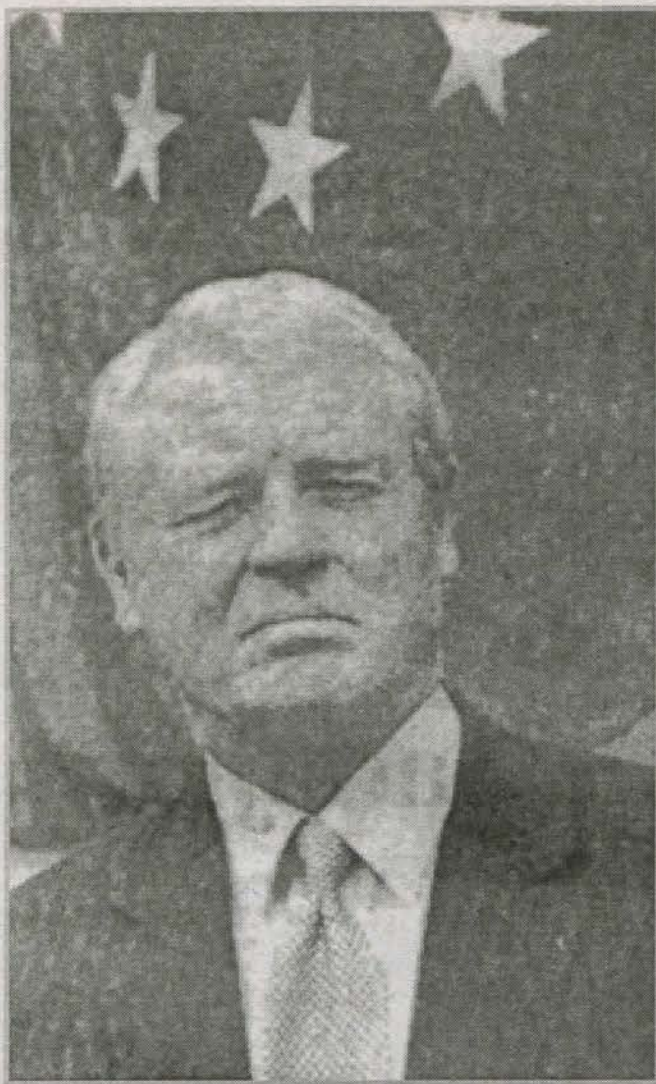

У Црној Гори историју праву одавно прогоне квази-историчари, кардељолози и брозолози, тако да Црна Гора трепутно има двије историје: научну и одлучну да се не држи факата наго лаката, да силовитом силом незнања пише „дукљанску историју”. Праву историју у Црној Гори су заступали и заступају правци научници и историчари угледни: др Новица Ракочевић, др Димо Вујовић, др Ђоко Пејовић, др Јован Бојовић, др Ристо Драгићевић, др Нико Симов Мартиновић, преминули, и данас активни историчари озбиљни: др Новак Ражнатовић, др Миомир Дашић, др Зоран Лакић, др Радоман Јовановић, др Новица Војиновић, др Владимир Јовићевић и млади др Александар Стаматовић, а „дукљански” историци су штафетлије, брозони и кардељони чији су комесари: др Мијат Шуковић, др Радош Ротковић, др Бранко Павићевић, др Радоје Пајовић, др Шерпо Растодер и прочи њини сусопници, који кликују да се историја пише метком, револвером, кајтеловски или радованзговићевски - машинком: „Машинко моја пиши име Тита!” Ријеч је данас у Црној Гори добила од власти лажисторије, медијска историја, квази - повјесница коју у млађе нараштаје угоне телевизијским бичевима и агитовкама ригорознијем од агитезе агитпроповског, којима су некада руководили Милован Ђилас и Радован Зоговић.

Скаменио сам се читајући у „Политици” од 26, 27. и 28. новембра 2002. године хвалисање досовог комесара за уџбенике историје за средње школе неизвјесног Небојше Јовановића, „који је својевремено предавао историју у Петој београдској гимназији”, који се овако и без стида хвалише новинарки Александри Бркић: „Хрватске државе старије од српске!”, „Они који негирају историју словеначког народа манипулишу људима”, „Баџи у Србији ослободиће се конфузије унете у основне појмове као што су нација, народ, држава, верски и национални идентитет”!? Знак чуђења је мало иза оваквих тирада једног уџбеника у Србији!

А да сам ДОС-овски комесар за уџбенике историје у Србији не зна шта је нација, шта је држава, шта је национални и вјерски идентитет најбоље свједоче његове тврдње о „држави Хрвата” и „држави Арнаута”. Ево његових ступидија: „Хрватска држава је старија од српске.

Раније је стекла статус краљевине и тај статус је у заједници са Мађарима, односно Бечким двором, упела да сачува све до 1918. године, од битке на Гвозду, Петровој гори, и погибије хрватског краља Петра Свачића (који је био Србин), до расула Аустро-угарског царства, сматра нормалним суживотом, судржављем, а државу Срба, Хрвата и Словенаца, створену 1918. године, уз молбу Хрвата да уђу у зајед-

ничку Краљевину, сматра „тамницом народа“!? Нуто момка, а нуто му памети, с којим знањем уредник уџбеника историје постану!?

Ево још научних бисера вајног уредника: „Историја каже да Албанци, Шиптари или Шкипери, јесу аутохтоно албанско становништво, балканско становништво, на овим просторима старије од Словена, али је чињеница да Албанци као народ никада нису имали државотворне способности“!? Наш историчарчић, средњошколских искустава, ДОС-овски комесар за уџбенике историје у Србији, зна о Албанцима исто колико зец зна о квантној физици. Да зна не би Шиптаре звао Шкиптари. Шиптари или Скиптари, од скипе - карлица, карличари, мајстори за дрвене посуде за млијеко, чобански занати, зову се Албанци само по држави Албанији, створеној први пут 1913. године, коју су брзински створили Беч и Лондон, како Србија, побједница у Првом балканском рату не би изашла на Јадранско море, у Драч и Валону, а иначе уобичајеније се каже Арбанаси, око Арбона, него Албанци.

Албанци данас нијесу никакви Илири нити било какав „аутохтони балкански милет, него су досељени на Балкан 1002. године први пут из Кавкаске Албаније, а доселили су их, педесетак галија, византијске ратовође код Охрида. Прије су били колонизовани на Сицилији, гдје и данас постоје потомци црних и бијелих Албана.

Тамо су колонизовани са Кавказа пола вијека раније и тамо су романизована кавкаска племена бијели и црни Албани, племена Арно и Ути, чијим се спајањем на Балкану

добило име Арнаути, а мјеста њиховог настањивања звала су се Арнаутлуци. Грци и Срби тада, почетком другог миленијума, нијесу ни слутили какво је црно сјеме насијано на грчкој и на српској земљи, које ће на крају затријети на њиховој иконској и за крв од неба купљеној земљи.

Данашњи крволочни Арнаути (Албанци) воле паралажу да су „аутохтоно“ балканско становништво, да су потомци Илира, који су самрли и затрти од Римљана око Рисна, чија је задња кнегиња била Теута, иако у садашњем свом арнаутском говору немају баш ниједну илирску ријеч или било какав знак везе са Илирима. Уосталом, то свако грамотан зна да је Илирија код Римљана била синоним за Словене - Србе. Но, да се и питамо, какав је то „аутохтони“ милет блкански који није имао „државотворне способности“!? Узалудно је нашем уреднику уџбеника постављати било какава логичка питања.

Сви су изгледи да су Крвати данашњи, Хрвати некадашњи, и Арнаути данашњи, Арно и Ути некадашњи, у садашњем ДОС-овском уреднику уџбеника историје за средње школе најмили необразованог адвоката, кудитеља српске историје, коју назива „повјесница“, вјерујући да је и то крватска ријеч, а не српска, који овако говори о српским краљевима и српској државности, на знајући чак ни податак, знан врашцима и основцима, да се Срби у Далмацији спомињу у римским изворима седамдесетак година прије но Хрвати. Он не зна шта је то жупа и жупан, а шта је држава и шта је краљевина и краљ! Њему су магловите хрватске жупаније и жупани краљевине и краљеви, а низ српских краљева, кнежева и жупана и прије Немање и Стефана Првовенчаног не постоје у главци уредника досовских уџбеника историје за ђаке у Србији. Ево како види српску прошлост наш вијерни уредник: „Стереотип је да су Срби у средњем вијеку јели златним кашикама“!?

Још је занимљивија ова луцидија критична нашег историка: „А ми немамо сачуван ни један једини дворач српских владара из средњег века, јер су вероватно били чардаци од дрвета“!? Са оваквим историком Србија иде у Европу! У овакве мозгаље и мозгоњице треба да се поузда Србија! Чему ће и Српске академије наука и умјетности и чему ће Историјски институт и његови научници, шта значи елита српских историчара данас у поређењу са оваквим мозгоњицом досовским, комесаром Јовановићем, који, изгледа, није никада видео Душанов град у Скопљу, Душанов и град и лавру Свете Архангеле у Призрену, који никада није видео и чуо за рушевине града Раса, Немањиног саборишта, који није никада ни видео сазвјезђе српских манастира и цркава у Метохији, Маџедонији и по Косову, када је та земља, „Света српска земља Палестина“, како Његош зове Свету српску Расију државу, не само у добу Немањића но и у добу турском, по свједочењу њемачких и енглеских путописаца, свему више личиле на Тоскану него на Турску. Али, празна глава, лети високо и без помишљања колико је под њом амбис незнања, таман и страшан.

Како зна да уредник кукавни српску прошлост, како ишта зна о српском велмошком добу, о српској држави и њеној заокружености, о јединству краљевине и архиепископства, бијели двоглави орао, симбол јединства Цркве и Царства, види се из његове будалаштине да немамо сачуване краљевске дворце као што су кастели по Европи! Он није чуо за разарање српских државних основа од Турака. Он није чуо за разиђивања српских здања и градњу турских тврђава. Чак тај уреднички ћук није видео ни старо Смедерево, ни чуо за грађевине Ђурђа и Јерине, нити је видео Сталаћ град стари, нити је докочио до Крушевца, Лазарицу није видео, о Манасији и да не говоримо, а свако дијете зна за Небојшу кулу на Дунаву, кулу српског деспота Јакшића, који није од дрвета „чардак“.

Не зна ћук уреднички и није чуо да је у Великој Хочи, Ораховац, Метохија, сачувана соба у којој се одмарао Свети Сава, а до уласка његових Амера и Албанаца „аутохтоних“ 15. јуна 1999. године била је неоштећена. Нека се чово распита преко Човића је ли сачувана соба Светог Саве у Великој Хочи, у којој је било четрнаест српских богомоља, а из које је виновод цара Душана ишао до Призрена, близу четрдесет километара.

О свом том господству и царству Српскоме наш профо историје у Петој београдској гимназији није чуо!? А чуо је све о Доланцу и све о родослову Титових пудлица бријунских.

У Прилепу је до Кира Глигорова био сачуван у рушинама двор краља Марка Краљевића, српског краља, ако је за њега чуо наш вајни уредник уџбеника историје за средње школе. Још се виде разидане и рушевине зидане Рибнице града у Подгорици, на ушћу Рибнице у Морачу, у којој се родио државотворац новији српске државе Стефан Немања. Од дрвета нијесу српске лавре: Студеница, Жича, Хилендар, Морача, Милешева, Сопоћани, Дечани, Девич, Љевишка, Лазарица, Манасија, Каленић, а ни света Патријаршија, нити Милутинова Грачаница уз још четрдесетак манастира које је воздигао велики српски краљ, који почива у својој гробној лаври у Софији, биле од дрвета, мој камендомовићу у ћукомозговићу, Небојша Јовановићу!

Важно је за нашег историка да је унио у своје уџбенике историје за ђаке у Србији како је Србију у Европу увео ДОС и да је Србија нашла луку спаса под туђином. Срећу Србији доноси ДОС, у вољи српских душмана властодрже, који до

српске историјске свијести држе колико до лањских сњегова на Уралу, а све што је историјско српско је ретроградно и све је то митологија, а не живо предање и Косовски завет.

Садашњој лихварији и вазалној власти у Србији импонују по свему уредници типа Небојше Јовановића, сливеног по кумровачком и бечком калуцу, чији мозгић не скреће са Титовог пута, који нема грама активног мозга, њему само ради оно што је снимљено на његовом мозгићу на магнетофону, па како су га напрђели он тако отпрдује по вољи газда. Изгледа да ће оваквог уредника Београду преузети Педи Ешдаун, нови Бењамин Калај БиХ-е, који је дошао да као у Лондону знан србомрзац затре Српску и начини од Срба Бошњаке. Само туђину импонује уредник типа уредника ђачких уџбеника историје Србији, који је у стању да блекне јавно без зазора овако, а да то јадна „Политика“, билтен НАТО алијансе и Хашког трибунала, објави без срама на страни А 9: „Хрватска држава старија од Српске!“ О времена, о обичаји! Хрватска (Крватска) држава створена јуче, звана Туђманија, повампирена НДХ-азија, старија од српске државе, старије од миленијума!? Чудиће се савременици, потомци више, а згражати душе предака државотворних највише. Но, Боже мој, брозизам је од кобне 1914. преко 1941. и 1945. па до данас, без сметње, стварао батал Србе у свим компартијским угловима, и док они биолошки не поцркају, нема свитања српском народу, нити мира младим нараштакима од солимозга, сваког душманина најамника. Но, тјешим се увјерењем да је Србија велика тајна и да ће одољети и оваквим уредницима уџбеника историје и да ће да спаси и свијест српску и душу.

СЛУГЕ ПРЕДРАГА БУЛАТОВИЋА ИСКЉУЧЕНЕ

Група тобожњих радикала, на општинском одбору у Подгорици, искључена из странке, као што се и ради са издајницима странке, отаџбине и народа. Једна група тобожњих предсједника мјесних одбора, којима је Коалиција за промјене манипулисала у току предизборне кампање, радила против интереса српства и отаџбине а за рачун коалиције Пеђе и Мила

Лажни предсједници мјесних одбора служили само као тоалет папир Коалицији за промјене. Ови издајници више нема шта да траже у Српској радикалној странци др Војислав Шешељ

Не прођу избори а да се не појави неки од „давашњих“ радикала да послужи као тоалет папир за неку нову политичку групацију и тако одради, за новог газду, најпрљавије послове.

Тако је за вријеме октобарских парламентарних избора направљена још једна пострадалијашка коалиција између Драга Бакрача и Аћима Вишњића, некадашње радикале и љуге противнике.

Док су били у Српској радикалној странци др Војислав Шешељ били су љути противници иако блиски род. Вишњић је убјеђивао радикале да је Бакрач сексуално девијантан док је Бакрач за свога брата од ујака тврдио да је човјек Удбе и лопов.

Радикали нијесу пресуђивали у њиховим оптужбама али

су и један и други издали страначке интересе и странку и отишли. Бакрач у Народну странку Новака Килибарде а Вишњић је основао „Отаџбинску странку“ која ни на једним изборима није могла освојити преко 100 гласова.

Данас су браћа на истом задатку. Пред сваке изборе позивају српске радикале да своје гласове дају другоме како се „не би расипали“!

Јадна и тужна судбина оваквих политичких слугу и издајника, јер су, заправо то они и заслужили.

Једном конвертит стално конвертит

На октобарским изборима се појавила нова групаца повремених чланова Српске радикалне странке који су „схватили“ да гласове треба давати и противничким партијама како се гласови не би расипали!

Та листа нових издајника је, заправо, поен за читаву странку. Одлазак оваквих полтрона Пеђе Булатовића и људи оваквог калибра, може да буде само поен српским радикалима.

Када се види ко је на тој листи најновијих конвертита престо је запањујуће на какве је гране спала СНП или СНС да такву менаџерију прима на велика медијска звона у своје редове.

Но, нека им је тамо њима са срећом.

Ако се на листи нађе неко ко је неизлечиво оболио од тешке болести са дијагнозом *delirium tremens* или преведено као алкохолно лудило, ако се тамо нађу људи таквог „људског“ капацитета гдје им је господин Делиријум покретачка снага, свијест и савјест, односно вођа онда је све јасно.

Појединци са те листе „отписаних“ (има их петнаестак) нијесу никада ни били чланови Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, чак је и један који се представља као радикал, са презименом Лакушић члан СНП-а док му је рођењни брат и одборник те странке.

Међутим, вођа Пиличко Делиријум је, ипак, уз помоћ Аћима Вишњића, извјесног Тапушковића Дугоушка, окупио петнаест „председника“ мјесних одбора иако они кукавци никад и нијесу научили шта је то мјесни, а камоли који други одбор.

Иначе, овом акцијом, Пиличко је доказао да је значајан фактор у политичком миљеу Црне Горе јер је одвајкада то и сањао. Понекад је чак и покушавао да организује и локалну трибину али на њу му није дошла ни породица. Али га је у своје наручје примио и Божидар Бојовић, у историји познат као највјернији Србин Новака Килибарде.

– Ови који су се у предизборној кампањи окренули против интереса своје странке нијесу вриједни помена-рекао је Бато Баошић, члан општинског одбора у Подгорици.

Странка мора да има своје циклусе тако да је ова група нус-производ, прозвод октобарског циклуса. Странка се тако најбоље и најефикасније чисти закључио је Општински одбор једногласно.

– Жао ми је ове кукавце, они нијесу ни свјесни шта се њима ради и ко све манипулише, рекао је Радомир Шћеповић. То је само једна гомилица овчица које тјера Пеђа Булатовић онако како му одговара. Смијем се заклети да половина њих и не знају ни како се зову, а о нечему другоме да и не причам. Они су писањем против Српске радикалне странке сами себе искључили.

Тако је Пиличко постао значајан фактор. Свакога дана пила младе пилице са намјером да осјети да ли ће која скоро проијети. Онда би он кокодакао. Зашто и не би када је Пиличко.

Игорка Михаиловић

СРПСКА РАЈИНСКА ПОГРБЉЕНОСТ

О српској рајинској нарави, погрбљености пред туђином, писао је велики познавалац српског бића академик Јован Цвијић, који је у српском народном основу увидио хајдучку и рајинску нарав, па је посебну пажњу посветио анализи узрока рајинског менталитета код великог броја Срба. Наравно, рајински менталитет, погрбљеност ропска и оданост туђину, највише су били присутни у оним вилајетима у којима су најдуже беговали и аговали турски силници, а хајдучки, слободарски дио српског народа, Цвијић је уочио у динарским крајевима српског становништва

Турски силници најмање су притезали рајинске дизгине у данашњим црногорским и херцеговачким брдима, у тврдинама војне и Ускочке Крајине - Сење и Сењски Котари, Лика, Кордун, Банија, Босанска Крајина - српска настања на којима су живјели слободни Срби, непокрмећени сељаци и војници, које су бечки ћесари ослободили кметскога и бича и јарма, пошто су Срби у тим ћесарским Крајинама били у миру сељаци, а у рату војници, који су бечким ћесарима „субијали крајине“, чували мушки државне границе од турских упада и пљачкашких јерамаза.

У ћесарским и дуждевским временима Срби су били заштићени од унгарских феудалаца, који су све чинили да покмете, порајине, и Србе као што су били покметили све Крватске, сиротане паоре, који су са злобом и љутом завишћу гледали поред себе слободне Србе, слободне људе, којима у рат љепше пристајаше мач о псу него у миру мотика у рукама. У односу на крватску кметију Срби су у вријеме ћесара Леополда Првог, Марије Терезије, Јосифа Првог и њихових наследица били што и Козаци, козачки војнички сталеж, у односу на руске мужике, душе на спахијским имањима, који су продавали или, поклањали с имањима.

Козаци су били ратници и ратари, а јужици су били робови, па се слободна козачка душа увијек разликовала од мужичке ропске душе.

У Црној Гори данас је лако уочити разлику између хајдучког и рајинског менталитета, слободних и погрбљених људи. Ко је искочио из страшњивих гаћа, тај је увијек дрхти-гаћа. Кога је начинио рајин и родио га рајинка, тај је био најбржи штафетглија, штафетносац, и тај зорт људски увијек ми је шапутао: „Нека, нека, Момире, немој да те чују, останућеш без посла!“ И стално сам у социјалистичким деценијама у Подгорици био окружен стреоцама и стреоцкоњама, од којих сам увијек опомињан да ћутим „за моје добро“. Додуше, тај рајински рој чељади у Подгорици, у којој сам проживио скоро четрдесет година, није вас из равнина рајинских, „отуда виде не има“, него је тих ћутача и ћутачица, поданика свакој власти, дрхтоје и дрхтојки од комитетских бумбашира, у социјалистичким деценијама, у ваковима „процвата слободе“, биле више из брда него из равнина. То значи да је рајинљук био натићен по црногорским брдима исто као по турским равнинама.

Откуда, пак, то да у кучевској или велестовској висини постоји рајинска нарав исто као, рецимо, у зетским равнинама, по којима су таламарали турски силници све до ослобођења од Турака 1877. године? Отуда што су црногорски главари ћуткали сиротане и брчали на нејач ништа блаже него турски силници. Црногорски главари су били често поганији за сиротињу и од турских дахија. Зато је раја дрхтала и

пред турским и пред црногорским беговима, који су вољели, чак, да их зову од милоште беговима. Суровост српских феудалаца добро је, уочи Марице и Косова, испомогла турским спахијама да завладају српском земљом, јер се раја, кметија, себри, понадале да нико не може бити гори од надмених велможа српских који су погрбили српски народ, кметију, много прије турских ага и бегова. А пошто су се потурчили прво српски племићи, неискључени на Косову Пољу, некадашње српске велможе постале су турски аге и бегови, који су наставили да у некадашњим себрима муче ага и бегова рајине, а бивше српске велможе су само промијениле богомоље: заборавили су пут у цркву, а окренули у цамију.

Зна се да је по паду Босне, „шапатом Босна паде”, једног дана у Јајцу, на султанско обећање да ће им гарантовати феуде само ако се потурче, потурчило се преко хиљаду српских феудалаца. Све су то преци оних ага и беогова у Босни и Херцеговини, од којих су одважнији рајини бјежали у Морачу, у хајдуке, често пријетећи зулумћарима: „Играј, аго, играј, знам ја ће је Морача („И многи су рајини, попут Пивљанина Баја, у Морачу, хајдучку тврђу, утицали турском јарму и турској канџији. У Морачи се све до доласка комуниста било добро очувао хајдучки менталитет, али је комитет брзо ушкопио хајдучки менталитет.

Србија се често празнила, народ морен сабљом и моријама, одвођен у турско ропство или се разбјежавао у Тесарију или Дуждију, у горе и у планине, у збјегове високе, а нарочито је Шумадија била шумом насељена послје несрећне српске бјеганије за патријархом Арсенијем Трећим Чарнојевићем 1690. године, ког је бечка политика одвукла у мочваре преко Дунава и који је трагично оставио Арнаутима Метохију, Македонију, Зету, Косово и свету српску земљу Расију – српску Палестину. Шумадија се из српских брда и планина опет населила у осамнаестом вијеку.

Иако почитључене, Шумадија је имала доста горштакa који нијесу лако савијали леђа пред дахијама и који нијесу хтјели да водају турске „опанке” око кућа док им жене готоче турским изјелицама цицваре. Карађорђе је знао да запрјети често својим устаницима: „Ако ћете да ме чујете бићу вам вожд, ако ли ме чујете, браћо, опет ће вирити ноге ваших жена испод турских ђуракова!” Говорио нам је на предавањима велики професор хеленске књижевности и етике академик Милош Н. Ђурић, преводилац Хомерових епопеја „Илијаде” и „Одисеје”, преводилац славних хеленских тра-

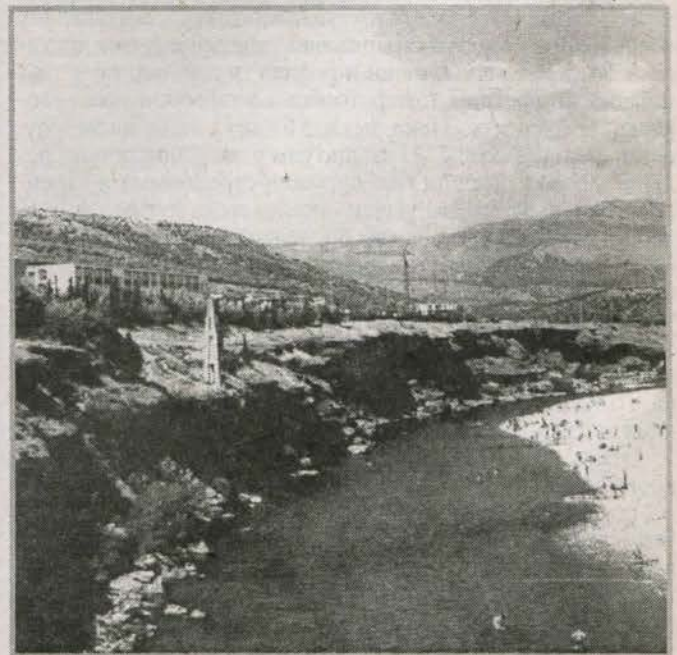
гедија, савјест свог доба: „Дјецо моја, још бише Србијом халакали турски јармази да није било усправних Брђана из Ерцеговине и Црне Горе, који су се уз Ђорђа Тополског дигли на дахије и ослободили Слободу, ослободили Србина од возања опанака око кућа, на чијим оцаима жене рајинске кувају цицваре изјелицама турским, а исти им граде децу”.

Вожде Србије је од рајина у Шумадији начинио слободне људе. Ко је окусио сласт слободе није је више могао да заборави. Тако су од рајина настанули витезови и мегданџије, чији су челници били Вождове војводе: Хајдук Вељко Петровић, син Петра Радовића-Сирењака из Доње Мораче, брат од стрица морачког војводе Мине Радулове Радовића, Мутап Лазар, Јово Курсула, Ђорђе Ђурчија, Цинџар Јанко „од Орида града”, Милош Поџерац, Лука Лазаревић, поп и командант Шапца, Анте Божићевић, командант Лознице, Стојан Чупић – „змај од Ноћаја”, Јован Шибалија, Васа Чарапић и њини сутопници.

И нијесу сви Србљи 1804. године били „ради кавзи са Турцима”, но је било доста мировњака, предака данашњих српских „мировњака”, али је кавзи с Турцима рада била сиротиња раја и божји угодници. Прота Матеја, моторни зајмац Првог српског устанка, на питање је ли било и оних што су или противу Вождобуне у Србији одговорио је: „Видиш ли оне гробове по оном ребру изнад Бранковине? Е то су ти они што били за мир с Турцима („Дакле, Српска ослободилачка револуција је знала како сабљом са измећарима турским. Данашњи српски измећари туђину не боје се Вождовске сабље и Протине клетве.

Потомака јадних српских рајина, оних што су били да и даље возају турске опанке око својих избица, на чијим оцаима им жене пеку цицваре онима испод чијих ђуркова су им вириле ноге, данас је у српској маси, изгледа, више много но што је било погрбљених предака. „Јуначко се често радо хоће / Ведро небо насмијат грохотом”, зато што су јунаци ријетки, па им се и небо ограши, обрадује, па им се насмије из велике жеље и очекивања, а кукавицама се никада небо није обрадовало, него се над њих одувијек мршгило и мргодило.

Само су политичари и новинари рајинског склопа, измећарских нараци, могли онако да брукају српски Београд, ако је уопште икада био српски, српску политику, уколико данас уопште има српске политике, без у Српској радикалној странци др Војислав Шешел, да срамоте српско новинарство, ког данас и нема осим у „Великој Србији”, могли да облаче црнину и да кукају, и да се бију у главе и прси од ту-

га за Пентагоном и Бијелом кућом, за солитерима Пословног центра у Њујорку, да рајински лију крокодилске сузе за нападнутом лихварском крвопијом, поданички демонстрирајући ожалостљеност на годишњици одмазде арапске надтерористичком Бијелом кућом, која је српске куће оцрнила по Македонији, Метохији, Косову, Книну, Славонији, Лици, Кордуну, Банији, Херцеговини и по Босни и Далмацији.

Само су измеђарке кује новинарске могле да се омогавају црнином и да ридају за Америма, који су прије три године са „безбједних висина“ убијали српску дјецу по Србији и Црној Гори! Без и зрачка националне свијести и савјести те особе кукају за душманима и крвопијама српским, а и не помишљају да обиљеже трогодишњицу погибије мале Милице Ракић, убијене из америчких бомбардера у њеној кући у Раковици док је сједела на тути, пресјечена је америчким прапшелом. Изроди само могу кукати за туђином крвником као новинари државних, режимских телевизија београдских.

Право је чудо како нека од телевизија није извршила самоубиство 11. септембра 2002. године у знак жалости што су

тио сам саучешћа телеграмска и Ђинђићу и Лабусу због америчког губитка утакмице кошаркашке од бољих српских репрезентативаца, и казао им да поједу онолико товара брабоњака колико су Амери позобали кошева.

Рајинског менталног склопа су и они властодршци у Подгорици који су били очајни због успјеха српске кошарке у Америци. Народ се веселио а владајућа булумента се сакрила била у Италији те ноћи, и у зору су тек глицерима дошли у Црну Гору.

Зоранче Ђинђићанче, са минђушом шмирглерче туђинско, чуди се што су га се кошаркаши витезови презрели и одбили да дођу на његов пријем, на коме је хтио да их злоупотребе у својој срамној изборној свему срамној игри, па вели да сумња да су га „бојкотовали кошаркаши“, а они су га презрели као туђинског измеђара. Таквих је крцата и данашња ојађена Црна Гора, коју су ојадили кумровачки кадети, брозони и кардељони, тигићи, хомункулуси из исте компартијске епрувете, у којој су се заметали фетуси „људи посебнога кова“ – компартијскога. Исти су сви ти хомункулуси,

камиказе на тај дан прошле године погодиле Пентагон. Жао је сваком душевном бићу страдања народа, међутим, хумано је бомбардовати Пентагон и Бијелу кућу и човјечно је мрзјети лихварску интернационалу – паучицу крвопију свјетску.

Одроди попут Зорана Ђинђића, Ненада Чанка, гурбетског манекена Владана Батића, Ђинђићевих министарчића, у чијем се друштву мора метати на гузе ријеп, топла браћа, амерички курсисти, немају српске части и образа, него се тркме ко ће боље служити Вилијама Монтгомерија, који се сликао са усташама на усташком тенку када су прогнани непоклани Срби из Републике Српске Крајине. Лишени части рајински погрбљеници пред туђином типа Зорана Ђинђића и његових сарадника, плакали су кад је српска репрезентација са Дивцем и Бодирогом побједила америчке кошаркаше. Ђинђић и Лабус су плакали и звали Буша да му се извињавају због дрскости српских кошаркаша да побједи непобједиве Америке, а Ђинђић је рекао Бушу да нема ништа против да због тога бомбардује и Београд прије Багдада. Упу-

си, које је градио Броз у Моши, Моша у Кардељу, а Кардељу у Доланцу, само што Пеђа – америчка пређа – има врлину да слаже чим зине, по чему се разликује од Мила.

Компартијски комесари су успјели да се за неколико деценија мађу Србима обнове рајински склоп људи, рајинске нарави, и да створе посебни калуп напредних кадрова, орних да пред туђином шене, пузе, бауљају и дубе не само на тинтарама него и на трепавицама. И тек што се почео српски национ усправљати након вјековне рајинске погрбљености, банули су крвави качкеташи Коминтернини, орни попут Ђида, реципроцитета усташког Дида, на свако зло, и поново страховали комитетским и пролетерским погрбили остатака српског народа да погрбљен ходи у „срећну будућност“. Турци су вијековима стварали рајински склоп српског народа, витешки двадесети вијек је дигао из мртвих Србе и скинуо им ланце са врата, почео да усправља Савин народ, али су опет дошли комунисти, па глобалисти, да не дају Србима никако да престану да буду туђинска раја. Изгледа да су се Срби опет зажељели рајинског јарма.

ЦРНА ГОРА УОЧИ ИЗБОРА 20. ОКТОБРА 2002.

Црна Гора – од Чакора до Котора и од Сутомора до Дурмитора – не треба ништа да очекује од казаних избора за 20. октобар 2002. године, пошто се ради о истој марксистичко-лењинистичко-бронзистичко-кардељевској дружини, кумровачким штафетлијама брзоногим и лаким под капама, који се подијељени у два петокракина табора, који су се љуто завадили, не на идејама него на коритима, који могу лако без мишљења, тешко без банкетована, а тренутно хоће да се избоду и виљушкама и ражњевима око власти у бесудној Црној Гори

Табор ДПС-оваца, чији је чактар-баша Мило Ђукановић, настоји да очува садашњу позицију, да и даље контролише изворца зарада: све прелазе дроге и безакцизне робе, бијелог робља и оружја, код албанског Божаја и Скадарског доморја и код крватског Дебелог бријега и оштропонског морја, да се швалерише између Тиране и Загреба. Садашњој булументи на власти одговара постојеће стање у Црној Гори, пошто у својој хајдучкој историји Црногорци не памте да су икада имали толико продавача цигарета, још америчких, но што их има данас.

Нема у црногорским варошима и катунима ћошка без продавача и продавачице америчких цигарета. Испаде да су црногорске четобаше само четовале у султанском земану зато што султани нијесу ућитапили слободно и у сваком капицуку продавање шкије, котробана, скадарског дувана, резаника на најбољим аванима „пустог турског земана“. Само да су султани мало у том кара-земану попустили бркатим црногорским јајошима и овцокрадицама да сербезли шверцују духан, изгледа, не би било опјеваних четовања и не бише гуслари пјевали уз одаке са печеним туђим и овновима и јарчевима: „Чета се је мала подигнула /са крајине ломне Горе Црне!“, него бише пјевушили уз сисије и чибукe: „Запушиле горске харамбаше/ на дивану скадарског везира!“

Табор СНП-оваца – тобожње коалиције „За Југославију“ – тако им се усирило! – у којој је тути кумпанија „српска“, „просрпска“ и српско-црногорска, у коју је Пеђа – америчка пређа – окупио брзоноге штафетлије, комитетске сакације (водоноше), најамнике политичке из покојне Народне странке (НС), коју је затро њен лидерман Нолица Килица, у ког је Удба улагала од његових малих ногу, а који се данас јавно хвалише како је плански затирао „своју“ Странку!?

Уз озлоглашене „експерте“ бабе са Тупана, олињале скупштинске брблогуже, чији су бомбашири Дрецо и Пецо, Пеђа – америчка пређа – је окупио подоста „кардељончића“ и „бронзончића“ из тобожње Српске народне странке (СНС), која неће да се отријеби од мозгобува Нолице Килице, него се стално испрује Килибардиним брусхалтерима, које му је поклонила Медлин Олбрајт. У СНС-и, додуше, има правих Срба, бољих млакосрпских харџија из НС-е, али се они не виде и не чују од грлате погузије која воли да се по Београду стамбено ситуира, учествујући у савезној подјели стамбеног простора. Зато су они и толико сагорјели „за Југославију“, пошто им је Југославија стамбена квадратура у Београду.

Тај Пеђин – монтгомеријански и солански – табор чине све дојучерашњи сеизи садашњег предсједника Црне Горе друг-мистер Мила Ђукановића, ког у Дубровнику зову шјор Мило, а у Приштини и Тирану шок Мило, који су кивни на њега само зато и сасвим зато што им је у гужви за положјене фотеле додијелио мале, а њине су сједалице широке, тако да воле да сједе истовремено и у три и више фотела. Дакле, СНП-овци и њине коалиционе брбљоноше немају различит програм од ДПС-оваца, пошто им је циљ исти – контрола шверца цигарета, бијелог робља, оружја, дроге и свих

неакцизних роба, роба које избегавају плаћање акциза, царина. Питање је само ко ће контролисати царинске пролазе за слијетање ноћних ескадрила са америчким и Миловим цигаретама.

У овим изборима ДПС-овци обећавају све што сиротиња сања, а вајни усрећитељи народа СНП-овци, чији је чактарбаша Пеђа Булатовић, ког гуслари већ овако опјевају: „Веле Милу да видимо леђа, /Велим: ето још црњи је Пеђа, /Сав је Пеђа америчка пређа, /Сада Пеђу мјери Монтгомери!“, немају никаквог програма, нити плана организовања легалног рада, него само имају у виду преузимање положаја од ДПС-оваца.

Чак су и либерали зинули на Милове изворе зарада, пошто је отањио цурак из Загреба и Европе, зато што се вика на Србију све мање цијени у Бриселу и у Бијелој кући. Србија је већ пристала да се сагне ниже од земље, односно то је пристала садашња услужанска Ђинђићева власт, па зато сад евро-амерички србогонци мало плаћају ларму на Србију. Мило Ђукановић и Зоран Ђинђић се данас утркују ко ће више служити туђину, а прије је то чинио само Ђукановић и његов круг брзоногих штафетлија.

Данас Ђукановић има супарника у сагињању пред Соланом и Монтгомеријем. Док се прије Мило само сагињао до паса, Пеђа се сагиње до кољена, љуби себи учкур, а понекад сегне чак и до својих прста на шлангавим ногама. Свидјело се Солани то Пеђино у пасу ломљење, то сезање до црне земље, простирање црвеног тепиха под Соланине кржаве Ђонове од крви српске дјеце, па је дошапнуо Монтгомерију: „Причувај овог Булатовића, то није онај брчко, овом је по сервилности Мило до кољена!“

Солана и Монтгомери данас у Црној Гори мјере сервилност Милову и Пеђину, па који се учини будућајим и клањајућим, томе ће поклонити гласове црногорских гласача, који се питају својим гласовима колико и буде својим гаћама пред разголићеним булољубима. Избори су форма, демократска поигриза Запада, пошто већ Србијом и Црном Гором буквално владају њени прокуратори Солана и Монт-

гомери, таман као Педи Ешдаун, шеф лондонског клуба педера, прокуратор Републике Српске, чији је циљ да избрише и име Српске.

Пеђа има једну важну предност у односу на Мила. Када су ме питали на конференцији за штампу у СО Подгорица, због које је на мене кренула Содом и Гомора из Пеђиног штаба, у чему је Пеђина предност, одговорио сам им искрено, иако је искреност у политици и јавним говорима плебејска врлина: „Кад Пеђа слаже, Мило га не може стићи ни руском ракетом!“ Од тога се помамили и почели да ме у свим медијима оцрњују и продају и без мог знања, а ја сам само у том моменту указао шта ће бити на долазећим изборима, на којима у Црној Гори треба да узме власт онај ко ће бити бољи слуган туђину, ко ће љубазније сретати Солану и Монтгомерију, ко ће лизати и љубити кржаве Ђонове Соланине и Монтгомерије.

Пеђа – америчка пређа – је почео да кликује стару превару: „Глас за српске радикале је глас за Мила!“ Тако је три пута имао гласове српских радикала за себе. Овог пута ће поновити тактику. Овог пута треба српски радикали да гласају само за српске радикале, којима према анкетама све више расте углед у Црној Гори, према садашњем стању (20. септембар 2002) помрсити рачуне и Пеђи и Милу, и замислити Солану и Монтгомерију. Српске радикале мрзе сви кумровачки кадети, сви брозони и кардељони, све штафетлије, комитетски потркуни, али ће се уз њих све више прикучивати – ради власти, а све партије кумровачког можданог пресејка говоре исту причу и пјесму: „Што радикали српски слабији, то боље за социјалисте!“

Ко су то „социјалисти“ знају врапци и основци у Црној Гори то су брозолози кардељолози, то су они што су у корице Библије ставили шгиво Комунистичког манифеста, да околина не мисли како су побожне некадашње наше штафетлије.

Ако Пеђа постане Мило, каже сиротиња, биће љеба кило евра кило! Забринути Милов противник упутио му је телеграм: „Изгубите ли овог пута власт од Ваших сеиза и јучерашњих слугу, не чекајте Солану и Монтгомерију, а ни мене у Црној Гори! Ваш политички противник Вуко, Стоп.“ Ако је тачно да је такав телеграм добио садашњи председник Црне Горе, онда је тачно очигледство да су перспективе Црне Горе само Црногорске штафетлије лијеви и десни! Тако неће да се случи ако бирачи 20. октобра 2002. године не гласају Мила и Пеђу, него трећу групу: Патриотску коалицију за Југославију. Тако ће Црна Гора избјећи судбину да јој довијек кроје капу кумровачки и коминтерновски мозгаћи, да јој кроје судбину дјечи Црногорске штафетлије лијеви и десне. Окрените леђа, Црногорци и Брђани, штафетлијама Брозовим коначно! Не гласајте оне који су плакали и још лију сузе у Кући цвећа!

ЦВЕТАЊЕ ТИКАВА У ОКТОБРУ

Црна Гора, која је, вјероватно, европски рекордер по броју избора у протеклој деценији, и овог октобра се спрема да изабере. На политичкој пијаци понуда је скоро идентична досадашњој. Углавном бофл роба, мада се политички рекламери из петних жила труде да је покажу као нову и промијењену. Али, све личи на покушај власника скупочијеног бутика да фармерице, кројене у Новом Пазару, прода као оригинал „Lewis”. Наивних, међутим, више нема

Пред црногорским бирачима одавно није било истовремено и једноставније и сложеније дилеме када је о изборима ријеч. Једноставност се огледа у чињеници да је политичка сцена остала у длаку иста, свако је на свом мјесту и у свом јату тако да изненађења нема. Али, све је, ипак, сложеније када се погледа из угла могућности избора јер је понуда, част изузецима, таква да потенцијалне бираче просто тјера са биралишта. Све је већ виђено, пробано толико пута да више нема мамца на који би се могло још једном загрести.

И распред снага је остао у длаку исти у односу на прошле изборе. На једној страни су заклетни сепаратисти у лику Мила Ђукановића и његове ДПС и Ранка Кривокапића, чији фашисоидни СДП без ДПС инфизије не би остао ни колико коко-бацил изван тијела. И слоган им је остао скоро идентичан. Додуше, сада су наглашено за „европску Црну Гору” као да је то, не дај Боже, кошуља која се облачи за свечаније тренутке.

Насупрот њима, макар јавно - а раме уз раме у низу таквих потеза, налазе се дојучерашњи „заједно” Југословени којима је од некадашњег назива остало само оно „заједно” Дружина коју предводе Предраг Булатовић, Драган Шоћ и Божидар Бојовић, која се лажно издавала за Југословене и Србе, као што змија одбацује кошуљицу, промијенила је име дефинитивно се одрекла Југославије и определилила се за „промјене”. Кога и чега, враг би га знао, али највјероватније би они само да промијене власнике садашњих фотеља власти и да ускоче у седла.

Дакле, није распоред снага то што би евентуално могло да донесе неки заокрет на политичкој сцени Црне Горе јер се, ни номинално ни стварно, није промијенило ништа. Али, било би наивно вјеровати да ће постојећи статус кво значити и исти размјер у количини подршке бирачког тијела. Разлога за то је више. Свакако, међу првима је онај који би се могао једноставно назвати перманентном преваром бирача

Бескрајна лакоћа лагања

И са једне и са друге стране, и они највјернији и најупорнији сљедбеници већ су страшно уморни слиједећи слијепе путеве својих вођа који их, попут оног Домановићевог, воде незнано куда. Нема те књиге, ма каквог обима била, која би могла да поброји све лажи и преваре које су само у последњих пет година „посијали“ сијачи магле и прашине из редова ове двије групације. Мило Ђукановић је својима прво обећавао усправну Црну Гору у усправној Југославији, потом демократску Црну Гору у демократској Југославији, затим суверену Црну Гору далеко од сваке Југославије, да би, на крају, без трунке стида, потписао Београдски споразум који Црну Гору уводи у некакав савез са Србијом, а какав - то само Солана зна. Данас, ипак, без обзира на чврсте споне којима је себи везао руке стављајући, не својом вољом, потпис на Београдски споразум, поново обећава „европску“ Црну Гору као да она у ту Европу може сама и као да је тамо примају без Србије, па по било каквом кроју. Последњи трик којим Ђукановић покушава да још мало, док му траје још ово мало мандата, замајава своје присталице јесу флоскуле о томе како је „уговор“ о заједништву са Србијом потписан на свега три године и како ће након тога Црна Гора постати коначно независна од свега и свакога, а највише од себе.

Да не буде по оној народној: „Не липши магарче до зелене траве“, чланови Миловог преговарачког тима у оквиру Уставне комисије убише се да изборе право да свака република својим законом одреди начин бирања посланика у савезни парламент будуће (им) државне заједнице. Та последња „одбрана“ суверенитета по Миловом узору већ је доживјела фијаско у Бриселу и околини и једини који у то још вјерују су Мишко Вуковић и Драган Кујовић.

Милову ситуацију додатно компликује чињеница да је изгубио једно од својих најјачих оружја – државне медије,

који су га дефинитивно гурнули на маргину. Коначно се десило нешто што је до скоро било незамисливо: у ударном дневнику није објављена вијест о његовом најновијем походу на сјевер Црне Горе!!! Медији, коначно ослобођени Миловог загрљаја, објелоданили“ су низ најновијих афера ове власти, попут ужурбане продаје „Југопетрола“ и питања контроле над низом бензинских пумпи које на прелазу Кула изнад Рожаја точе бензин по знатно нижим цијенама захваљујући чињеници да држави не плаћају никакве обавезе.

Премијер у оставци, Филип Вујановић, у покушају да се одбрани, изјавио је да су те пумпе под контролом Владе да би га, само дан касније, лично његом министар привреде ухватио у лажи изјавом да његово министарство појма нема о томе. „Склизнуо“ је, мада му то није први пут и није се за чудити, и министар полиције, Андрија Јовићевић, који је на прослави Дана МУП-а Црне Горе јавно подржао владајућу гарнизитуру што је изазвало на реаковање чак и бројне невладине организације и експозитуре страних организација у Црној Гори. У свјетлу свега овога, покушаји Мила Ђукановића да поврати ентузијазам својих сљедбеника личи на Сизифово гурање камена.

Видљиво је то на свим њиховим промотивним скуповима који, по атмосфери, личе на позоришне представе у којима су улоге унапријед подијељене, режисер држи и маше таблом на којој пише „аплауз“ а и из облака се види да су и глумци и публика уморни и да једва чекају да завјеса падне.

„Царево“ лажно одијело

Потпуну исту метаморфозу прошла је и бивша „33Ј“ коалиција. Од непомирљивих Југословена (Пеђа), најсрпскији Срба (Бојовић) и Срба по потреби (Шоћ), како су се представили српском бирачком тијелу на протеклим изборима и захваљујући чему су изборили статус најјаче опозиционе снаге, овај тројац без кормирала довео се коначно у воде у којима се већ батрга и дави Мило Ђукановић.

Након што су се опростили од Југославије и без трунке жаљења заборавили преко 3 милиона, углавном српских костију, које су уграђене у њене темеље, након што су кукавички испоручили све што им је тражено, од Слободана Милошевића па редом, пошто су прекинули истрагу око убиства Павла Булатовића, издали дугогодишње коалиционе партнере а пригрлили доскорашње политичке крвнике, пристали на Милову и Соланину мјеру заједништва са Србијом и то прогласили „историјском побједом“, једино што им је преостало јесте покушај да побјегну сами од себе и скрију се под шифром „заједно за промјене“.

Колико је то стварно искрени савез за искрене промјене најбоље говори податак да су једва, и то у минут до дванаест, остали заједно. Камен спотицања нијесу биле евентуалне политичке разлике, јер тога међу њима нема, већ расподјела посланичких мандата. Српска народна странка, којој је успјело да се представи као нешто мало српскија страна у овој дружини скочио је мало рејтинг на рачун СНП, једва је пристала на исти број мандата као и Народна странка која се на недавно завршеним локалним изборима, на којима је наступила самостално, једва „уписала“ у двије општине. Тројка чувених бивших „експерата“ Новака Килибарде једва је то прогутала.

Ипак, ако се Предрагу Булатовићу ишта мора признати као неоспорни квалитет онда је то вјештина трговања, захваљујући којој је успио, макар за сада, да сабије све те рогове у врећу и сачува коалицију. Оно што они, наводно, желе да промијене јесте фотеља Мила Ђукановића, и ништа више. Уосталом, већ је стекла право грађанства „комбинаторика“ по којој би предсједничку фотељу присвојио Предраг Булатовић, Ђукановић би се поново вратио у премијерску а Свето Маровић би се преселио у Београд, на мјесто предсједника будуће им државне заједнице. И последњем задр-

том Србину и Југословену у Црној Гори „упалила“ се лампа и постало му је јасно да је садашњи савез „заједно за промјене“ склепан по мотиву „сјаша Мурта да узјаше Курта“ и да стварних промјена, у случају побједе коалиционе тројке Булатовић, Бојовић, Шоћ неће ни бити.

И даље ће се Црном Гором управљати из Београда, али не из неке савезне институције већ из амбасада САД и Велике Британије, чији амбасадори тркну викендом да се надишу морског ваздуха и издају неопходне налоге.

Ни ова групација није лишена путера на глави када је ријеч о разним махинацијама везаним за приватизацију и друге послове тако да су Предрагу Булатовићу значајно везане руке. Због тога се ни изблиза не називају резултати истраге парламентарне комисије која испитује случај „Национал“, запела је и скупштинска комисија која је за задатак имала да испита под којим је условима продат дио Института „др Симо Милошевић“ у Игалу Милану Панићу, није ни корака одмакла ни комисија која испитује пословање КАП-а, и тако даље и тако даље, а ту је и афера „Кодинг“ која виси о врату бившем министру правде а садашњој „перјаници“ ових што би да све промијене, Драгану Шоћу.

А и како би било шта од тога успјело да се открије кад су главни актери свих ових сумњивих послова управо челници Народне странке, нарочито Предраг Дреџун, који су своје намјештење у Влади Мила Букановића дебло искористили да напуне џепове. Све у свему, тешко је и замислити да оволике „тикве“ процветају у октобру, а народ то добро зна.

Патриоти, ипак, марширају

Трачак свјетла у овај суморни политички пејзаж Црне Горе поново баца Патриотска коалиција за Југославију“ чији патриотски, српски и југословенски набој наилази на све јачи одјек међу бирачима. О томе свједочи и чињеница да је

на локалним изборима ова коалиција, без Подгорице и Херцег Новог гдје су и Народна социјалистичка странка и Српска радикална странка најјаче, остварила цензус за улазак у Парламенат. Наравно, под условом да о томе одлучи воља народа а не Милова и Пеђина „оловка“ као што је био случај претходних парламентарних избора када је НСС за свега 269 гласова избачена из Парламента, мада и посљедњи врабац у Црној Гори сада зна да је ова странка тада освојила преко 18 хиљада гласова. Али...

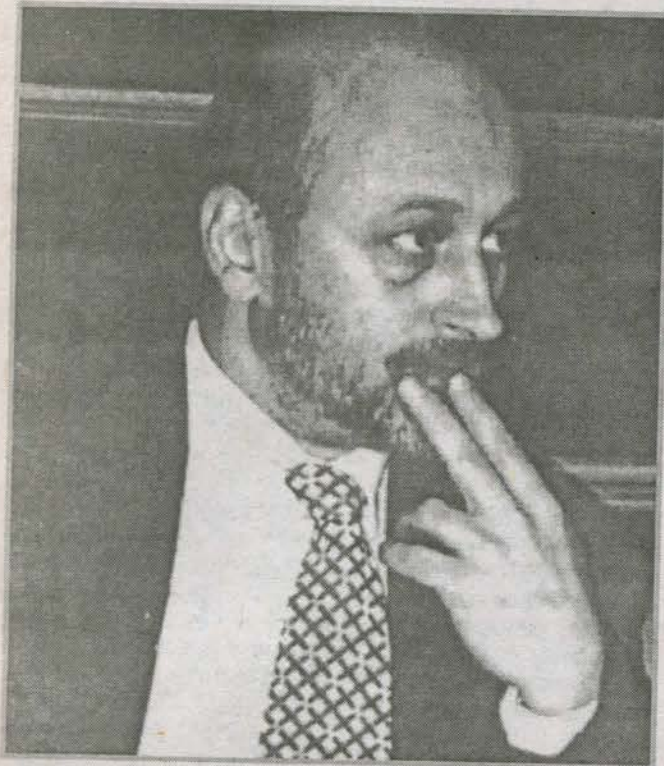
Патриотска коалиција за Југославију“ данас је јача за Странку девизних штедиша Црне Горе и Југословенску левичу у Црној Гори које су јој се придружиле у жељи да ојачају патриотски фронт. Ипак, највећи квалитет и предизборни адут ове коалиције је у томе што није насјела на прозирну и јефтину понуду Предрага Булатовића да, зарад дватри посланичка мандата, приђе његовој дружини и одрекне се свог политичког и патриотског имена и презимена.

Иако није имао храбрости да се нађе лицем у лице са челницима странака које чине „Патриотску коалицију за Југославију“ већ је слао разне емисаре и посреднике, Булатовић је жарко желио да и ове странке види у својим редовима и на тај начин предуприједи могућност да се сјутра у Скупштини нађе, чело у чело, са озбиљним политичким противником, озбиљнијим од Мила Букановића јер је ријеч о не-подмитљивим свједоцима свих његових политичких и других марифетлука.

Да би му то успјело, покушао је да очекивани одговор „Патриотске коалиције за Југославију“ унапријед окарактерисао као помоћ Милу Букановићу а саму коалицију означио као главног кривца евентуалног изборног неуспјеха његове политичке „мобе“. Значи ли то да је Предраг Булатовић већ убијеђен у свој пораз па унапријед тражи оправдање и кривца? Ипак, прије ће бити да једноставно није могао да се одупре унутрашњем притиску чланства и појединих својих првака којима је искрено стало до обједињавања патриотских снага у Црној Гори па је морао да мало одврне вентиле, али на начин који је унапријед значио неуспјех и, наравно, кривца на другој страни. „Патриотска коалиција за Југославију“ умјесто цјенкањем око броја мандата, што је Булатовић очекивао, одговорила је условима који су, у ствари, политичка и програмска профилација без које евентуална коалиција не би имала никаквог смисла осим, наравно, довођења свјеже воде на млин Предрага Булатовића. Оцијенивши те услове „бесмисленим и уцењивачким“. Булатовић је, опет преко посредника, одбацио сваки разговор што је у „Патриотској коалицији за Југославију“ дочекано са видним олакшањем. По мишљењу њених чланица, политичке снаге које нијесу спремне да прихвате и упрегну све своје снаге за остварење понуђених услова не могу се назвати ни патриотским ни југословенским и са њима се не може бити у савезу, наравно ако је о озбиљној-политички и озбиљним намјерама ријеч.

Импулс подршке из Србије

Мада је, без темељнијих истраживања политичког и јавног мњења, незахвално давати било какве прогнозе, ослушкивање црногорске јавности даје за право онима који тврде да ће однос два водећа блока остати исти, али на далеко нижем нивоу гласова, да ће Либерални савез који наступа самостално, због чињенице да се зближио са онима који у „либералном“ табору још увијек слове као Срби, забиљежити такође значајан пад подршке, а да ће једино „Патриотска коалиција за Југославију“ остварити повећан удио у расподјели укупног колача. Додатну инјекцију све већој популарности коју, због своје досљедности и истрајности на реализацији циљева који су баштина великог броја гласача Црне Горе, ужива „Патриотска коалиција за Југославију“ дао је и ванредан успјех који је на предсједничким изборима у Срби-

ји остварио лидер Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ.

Сама његова кампања, коју је карактерисала невиђена храброст и поштење, уз најаву бескомпромисног обрачуна са државном и осталом мафијом у Србији, велики пораст популарности, чињеница да је подржан од највећег броја српских бирача као и јавна подршка Слободана Милошевића, уливају повјерење да се патриотске снаге у Србији буде што, по принципу спојених судова, повећава снагу и сигурност патриотског блока и у Црној Гори.

Из тог разлога, „Патриотска коалиција за Југославију“ је једина снага која у Црној Гори своје скупове не одржава у породичној атмосфери и једина не биљежи пад интересовања са којим се у огромној мјери сусрећу и Милова и Предрагова коалиција. И сама атмосфера на скуповима „Патриотске коалиције за Југославију“ одише оптимизмом и нарастом енергијом која свједочи да вријеме патриотизма у Црној Гори није заувјек прошло и да неће изумријети са одумирањем рент-а-кар Југословена и Срба са кратким роком употребе какви су Предраг Булатовић, Божидар Бојовић и Драган Шоћ. Оно што је једино неизвјесно јесте како ће ова тројица преживјети пад изборног резултата јер им се већ у овом тренутку руководеће фотеле озбиљно љуљају а број незадовољних у њиховим редовима расте из часа у час. Али, како би то рекао српски народ: нека свако жање оно што је посијао.

Драган Ђуричанин

ОВО НИЈЕСУ ПРИХВАТИЛИ!?

„Патриотска коалиција за Југославију“, Бр. 01-164, Подгорица, 20. 9. 2002. године

КОАЛИЦИЈИ „ЗАЈЕДНО ЗА ЈУГОСЛАВИЈУ“

На основу иницијативе Вијећа народних скупштина о зајединичком наступу на предстојећим парламентарним изборима, а након објављених констатација у оквиру „Патриотске коалиције за Југославију“, обавјештавамо вас о следећем:

„Патриотска коалиција за Југославију“ прихвата разговор о евентуалном заједничком наступу на изборима под условом да се он одржи на нивоу председника странака које сачињавају обе коалиције и у случају договора, сачини прецизан и обавезујући споразум о коалиционом наступу. „Патриотска коалиција за Југославију“ сматра да тај коалициони споразум мора обавезно да садржи следеће:

Званично, јавно и безусловно изјашњавање против концепта Београдског споразума, а за очување Југославије на темељима Устава из 1992. године.

Званична и писмена обавеза да ће се захтијевати да СРЈ упуту захтјев Хашком трибуналу да Слободан Милошевић и други српски родољуби, који су незаконито ухапшени, буду пуштени на слободу. Јавна и писмена обавеза да ће се иницијирати укидање неуставног Закона о сарадњи са Хашким трибуналом и њено свођење на ниво који је постојао прије доношења овог закона.

Јавна и писмена обавеза да ће чланице коалиције које учествују у формирању савезне власти, раскинути коалиционе споразуме и сарадњу са странкама из оквира ДОС-а.

Званична и писмена обавеза да ће на унутрашњем плану превасходни циљ коалиције бити промјена укупне државне политике Црне Горе, а не проста смјена једних људи другима.

Јавна и писмена обавеза да ће коалиција све своје потенцијале употријебити у сврху изградње достојанственог положаја СРЈ у међународним институцијама.

Јавна и писмена обавеза да се хитно и неодложно иницира даље расветљавање убиства министра одбране СРЈ, Павла Булатовића, на основу налаза Анкетног одбора Савезне скупштине и објелодањивање одговорних за заустављања овог процеса.

Све странке, потписнице евентуалног коалиционог споразума, задржале би апсолутну политичку самосталност у дјеловању у Парламенту.

Тек након става цјелокупне коалиције „Заједно за Југославију“ према напријед изложеним предусловима били би могући конкретни разговори и договори. Како рокови за предају посланичких листа и завршетак осталих радњи везаних за правовремено пријављивање за изборе теку, очекујемо ваш правовремени одговор.

За „Патриотску коалицију за Југославију“:

1. проф. др Ново Вујошевић / НСС;
2. Душко Секулић / СРС др Војислав Шешељ
3. Јованка Головић-Миљановић / ЈУЛ у Црној Гори
4. Проф. Љубомир Антоновић / СДШ у ЦГ

Који би прави Србин и патриота био против овога ???

ЈЕДАН ПРЕДСЈЕДИК, ЈЕДАН КАНДИДАТ – ОБОЈИЦА ГЛУМЦИ

„Глумци су стигли, сире!” представа може да почне.

Било је глумаца у предсједничкој фотељи. Роналд Реган, амерички каубој, својим ласом није хва-тао бизоне, индијанске дивље коње – стекао је свијет за гушу тврдећи да је то демократија за њихово добро. Но, то није главна прича о наша два глумца.

Први глумац

Јосип Броз Тито био је све и свја, а радио све и свашта. Тако је, умјесто да прилежно шегртује, научи занат и постане „користан члан нашег друштва”, одлучио да се опроба као глумац у оперетама. Да би се доказало да друг Тито зна све, а зарад стицања поена у напредовању, један уредник објави и ову notiцу, додуше помало стидљиво: „На повратку из Карловца осјечко казалиште је 1909. године гостовало једно вријеме у Сиску. У извођењу оперете „Весела удовица”, 22. јуна 1909. године налазио се међу осталим статистима и данашњи Претсједник Републике Јосип Броз Тито.” (часопис „Позориште”, Тузла, 1995./II, бр. 5, јануар, стр. 40)

Наравно, никада ништа слично није написано, ваљда да не би помрачило славу неких других глумаца. Но, пажљиви трагач пронашао је фотографију из тог периода. На њој се лијепо види како му стоји „партизанска”, пардон, хусарска

блуза. Друга фотографија показује како је друг Тито још онда помагао „своје” Србе, наравно кроз пушчану цијев, аустро-угарску. Касније је глумио на свјетској сцени, схватајући да је дошло вријеме и да режира нешто што прије тога нико није режирао. Режирао је скоро педесет година, а не-кима се још чини да је на сцени или иза ње, свеједно.

Отишао је знајући да ће имати достојног наслједника, свог филмског глумца и миљеника.

Други глумац

Велимир Живојиновић. Бата: Мацола. Глумац са два предсједника. Прва улога код друга Тита. Играо пред њим преко двадесет пута и то из задовољства, без пара и динара.

Једва је чекао да све то исприча широј јавности. Како је мислио, осјећао и говорио, пише у књизи „Тито, позориште и филм”, 1980. године: „Тешко је издвојити било који од тих

ратујем! Кад смо већ код Сутјеске и снимања истоименог филма, сећам се дана када је председник дошао да погледа екипу. Непријатељски авиони су ишли у бришућем лету, падале су „гранате“ и постојала је могућност да неко буде озлеђен. Другови из обезбеђења рекли су маршалу да се склони испод заштитног крова, јер и тај филмски рат крије опасности у себи. Одговор је гласио: „Кад се обезбеде сви глумци, и ја ћу се склонити!“

Друг Тито је веома добро познавао наш и страни филм. Од наших филмских остварења, рекао ми је приликом једног ручка, највише су му се допали „Сутјеска“, „Неретва“, „Козара“ и „Бреза“. У неким од тих разговора сазнао је да ја, без обзира колико су сцене у појединим филмовима опасне, немам дублера. Пружио ми је тада руку и рекао: „Тако се на поштен начин зарађује хлеб“.

Касније, много касније, сјешће у србијански парламент као народни посланик. Сада је у окриљу СПС. Снима другу врсту филмова и негира дебело искоришћено. Не признаје Слободана Милошевића, далеко је Хаг, а да му којим случајем зазвони хашки телефон окренуо би се у стоструком зноју наопако.

Данас, кандидат за председника (намјерно мало слово п) Србије. Његов чувени председнички слоган гласи: „Све ћу да вас карам!“

Првог председника-глумца испратили смо ћугањем, а другог „кандидат-председника-глумца“ испратићемо аплаузом до Тамо. Далеко.

Петар Кандић

сусрета. Приликом једног таквог сусрета добио сам и надимак од другог Тита. Каже: „Ти Загорац, како си?! Председник је мислио при том на моју улогу у филму „Бреза“. „Нисам ја Загорац, ја сам Шумадинац из села Кораћице!“ „Загорје и Шумадија су по много чему сличне“ – прокоментарисао је Председник.

Једном другом приликом, рекао сам другу Титу да заслужујем висок чин у нашој Армији. „Како ти?“ – изненадио се. „Па, друже Тито, ја сам само Сутјеску прелазео годину дана, а већ више од двадесет година ратујем као партизан и да моје ратне „заслуге“ нису мале. Председник ме је погледао, насмејао се, „признао“ је да заслужујем чин – а ја и данас

Деда и унука

Бивша балерина, а сада редитељ, Александра-Саша Броз, унука Ј.Б. Тита, припрема у загребачком позоришту „Гавела“ адаптацију романа „Пољубац жене паука“. Једину од двије мушке улоге, хомосексуалца Молину, игра Сашин муж, глумац Ранко Зидарић.

Млада редитељка је кћерка Титовог сина Мише, веома надареног за бизнис али без склоности ка умјетности. Саша је, вјероватно, умјетнички ген повукла од деде, који је у младости, као шегрт, глумио у оперетама, веома популарном жанру „К унд К“ монархије.

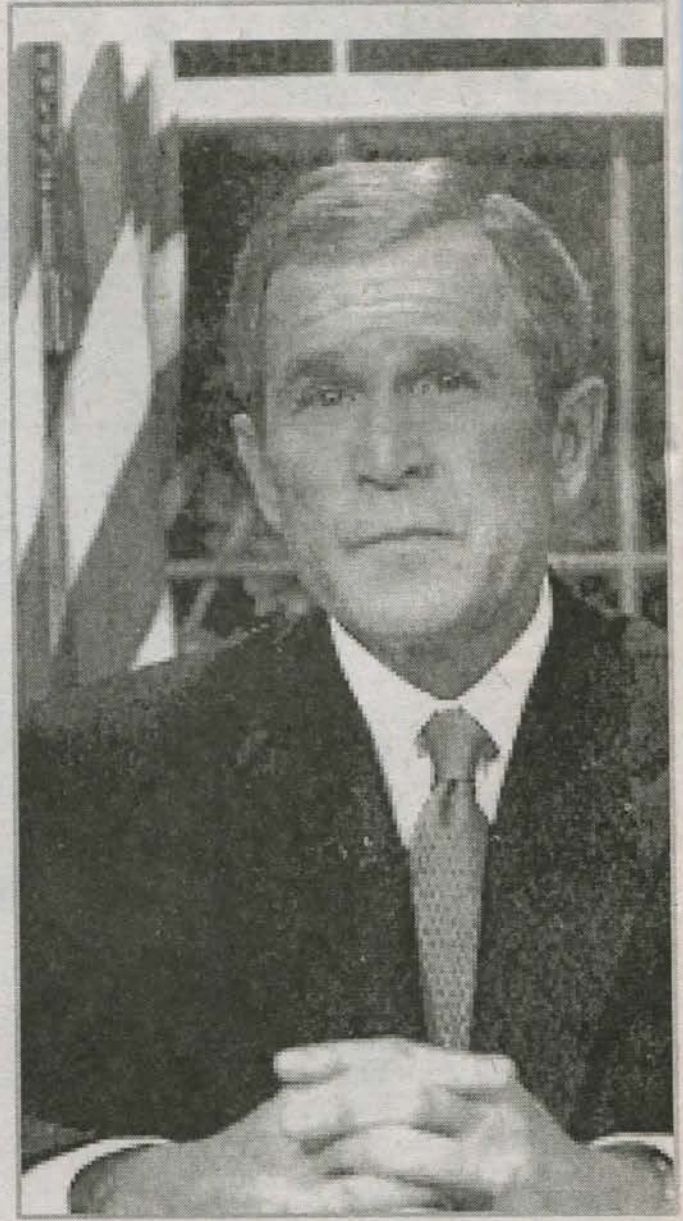

МАМА КАРЛА ДЕЛ ПОНТЕ И ТАТА ЏОРџ БУШ

Мама, Карла дел Понте с времена на вријеме понекад наврати у Србију да обиђе послушну дјецу којима је подарила материнство, а уједно да их подсејти на послушност. Дјеца, као и свака друга дјеца када је мама одсутна праве по кући несташлуке, помало заборављајући на мајчина наређења, него мама, Карла будно прати извршавају ли дјеца мајчина наређења, па ако кадгод примјети дјечије несташлуке, ево је одмах да на вријеме дјецу мало окара, понекад да их за уши повуче, за-

пријетивши им да не заборављају на мајчина наређења, а ако се дај Боже пеки од дјеце одважи па би хтио мало пролонгирати наређења госпође маме, она за час одлети код тате Буша у Америку да му се пожали како је њихова дјеца не слушају и да избјегавају неке од своје непослушне браће да јој изруче како би их она казнила по њеној правди.

Тата Буш слушајући госпођу маму да има проблема са њиховом дјецом нарочито оном из Србије којима је госпођа мама Карла дел Понте пода-

рила материнство, али уз окрутне услове да своју непослушну браћу, који госпођу маму Карлу дел Понте не признају за мајку, е таква мама Карла тражи да им по њеној правди суди и да их кажњава. Ипак услов маме Карле дел Понте тежак је за извршити и послушној дјечи, јер читава здрава Србија бори се против маме Карле дел Понте и тате Буша, па је само питање када ће и како бити кажњена мамина послушна дјеца од читавога народа Србије.

Народна пословица гласи: Тешко томе кога народ осуди, дабе су му сви свјетски покровитељи који га спонзоришу против свога народа, за такве народни суд са једном ријечју пресуди, таква се пресуда зове издаја, а она се временом не ограничава, она је трајна, никада се не заборавља. А свака издаја и сваки издајник од памтивијека и данас се по срамоти спомиње, а и у будућности ће се спомињати. Такава судбина чека послушну дјецу маме Карле дел Понте и тате Буша.

Божо Вучинић

Порука ћоравима

ВИЂЕЊА

У Црној Гори јако је видљив утицај западњаштва који је већ ушао у све домове црногорског народа, исто је и код српског народа у Србији и Црној Гори.

Свака нам је ријеч прва и последња, хоћемо у Европу по сваку цијену, а из Европе стиже нам одговор, није видљив онима који су ћорави, примићемо вас у Европу али по виђењу ћоравих који и народу на очи намичу катаракту да и народ оћорави па да за неких двадесет – тридесет година народ промјени вјеру и нацију, е тада ће их Европа к себи примити, бајати као равноправне народе, али кад се Европа добро увјери да су католички поклисари завршили свој задатак, па када од њих чују добро познату и чекајућу ријеч. Ми смо нашу задаћу извршили на вама даље остаје да докрајите православље.

Онима који остану иза нас оставићу аманет уз поруку да католичким поклисарима не даду да заврше задаћу.

Божо Вучинић

ЈАЗАВАЦ АКАДЕМИК ЦАНУ, ДАЊУ, И ДАНУ, НОЋУ

Француска, стара и културна држава, има само четрдесет академика, несмртника у наукама и умјетностима стваралачких, бираних искључиво по научним и умјетничким критеријумима, а ријетко их је живих четрдесет, а Црна Гора - четири катуна и седморо брда - која у животу ријетко кад има стотину озбиљно писмених особа, на њену и муку и бруку, има тренутно 29. септембра 2002. године - двије тобожње академије наука и умјетности: Црногорску академију наука и умјетности: ЦАНУ и „Дукљанску академију наука и умјетности: ДАНУ, које имају чланова, академика, онолико колико се затекне радозналих у „академским“ канцеларијама уз председника бесмртника

ЦАНУ је створила компартија и њени комесари, а створена је по компартијском декрету, декретно као и „дрногорска нација“, а створена је као контража САНУ, сем ради подупирања декретне „дрногорске нације“, створене ради ослабљења „српског хегемонизма“. Први сазив у објективу компартијском ЦАНУ био је деведесет девет случајева од „носилаца партизанских споменица“, без иједног помоћника носиоца партизанске споменице, дакле, све од компартијских паликућа и туцибрата, пошто „партизанску споменицу“ није могао добити ко није провјерен у „револуцији“ паљењем куће „класних противника“ и ликвидацијама „потенцијалних непријатеља револуције“, па били то и најближи у кући, братству и племену. Први састав ЦАНУ је буквално оличавао нешто писменије одјељење СУБНОР-а Црне Го-

ре. Нико ни данас не зна колико је тренутно живих чланова ЦАНУ.

ДАНУ – контр САНУ – начинио је тип социјалистичког „кова“, одораш без завршене основне школе, без дана похађања средње школе, курсист, фризерски курс за жене, пјевун, дугогодишњи повјереник УДБЕ за јајарење по београдским кафанама, из којих је на Голи оток упутио велики број дојављеничких жртава. Радио је ушо по учинку. Потом га УДБА премјешта, сигурносно, у Титоград, са истим задаћама. Плату му у стан доноси курир из благајне Радио Титоград. Уредник је био тобоже „Културне панораме“, за њега измишљене. Послије седамнаест година ушног рада добија, на препоруку пуковника УДБЕ, некад, а тад великог црногорског бумбашира Вељка Милатовића, повлашћену пензију, у њином повлашћеном кругу названом „национална пензија“. Свакако се „национална“ односило на „дрногорску нацију“, само што то није била пензијица него пензи-

онетина. Пензионер постаје бјегун у Загреб 1991. године, сам се изагнао, да испомаже Туђману у затирању Срба у Туђманији – у Загребу и околи њега, гдје остаје седам година. Кад су га изгустирали, оданог и површног, довукло се као пометине опет у Црну Гору, сада Подгорицу, и уфулало се под реп власти, која му је у злодуху удбашком опет отворила рачуне и дала задатке да зло чини српском национу. Повратник из пургерског Загреба одмах окупља око себе умишљене научнике и умјетнике, куцароше на врата ЦАНУ, па пошто су сви били одбијени и отјерани са врата ЦАНУ, они су ами прогласили своју „Дукљанску академију наука и умјетности“ – ДАНУ, у коју је иза себе пјевун из Пипера (ЈЕ) наређао имена јадо-научника и чемер-умјетника, начинивши именованих несудјених академика ЦАНУ. Колики је тај именованик не зна ни сам предсједник ДАНУ, пошто уписује како му дуне и брише их како му пуне под реп. Име „академика“ ДАНУ који машу неким докторатима, иако су то све махом дисертације из области марксизма, неколико их је истог наслова: „Утицај Титове мисли на самоуправљање и његов развој у свијету и у Кини“. Све „дукљанске академике“ повезује чврсто србомрзје. Тај србофенизам је учланио у ДАНУ и у социјалистичкој науци респектована три научника. Покојници су и несмртници двојица, а трећем је тијело бесмртно, па још герелеља и србомути по Београду и Подгорици.

За секретаре ЦАНУ брзо се наметнуо јазавац академик, правник, предсједник Уставног суда ЦГ-е у Југобразији, и писац Устава бријунског, озлоглашеног 1974. године, испред ЦГ-е, којом приликом је на Бријунима нервирао бријунске пудлице. Брозове пиране, које су оглодале доста генералских и адмиралских ноћних листова у разговорима са Врховним командантом. Јазавац, рођен у Липову, Блатина, није знао француски језик, руњавих ушекања удбашких, а бријунским пудлицама су гувернанте биле Францускиње, зато су га и прогониле. Чим је мањкао Бријунски Ирод, одмах је јазо са Блатине бацио блато, први, на Устав бријунски и кардељонски, иако је он саучесник тог државоразурног безаконика. Уфулао се јазо са Блатине у ЦАНУ и постао њен секретар. Висок је толико да му се тргице и бабине рупе љубе, а гужње пријево и мали мозак сударају. Коса му нице из носа и обрве. Чело га је оставило у материци. Толико ваљасте жене, не но више, рађају у трку, а оно стално поњукује за женама, изиграва заводника. Обично је злостављао у државним установама сироте чистачице и кувариче кафе. Сав је од србомрзије здендан. Навукао је у јазбине своје више него јазавца државног кукуруза. Једини је у социјализму плаћао порез на доходак. Примао је плате свуда. Највише у Београду. Србомрзија га је привукла „дукљанским академицима“, па је јазавца академик ЦАНУ, дању, а ДАНУ, ноћу. Јазо, зна се, најгрђе штете чини ноћу.

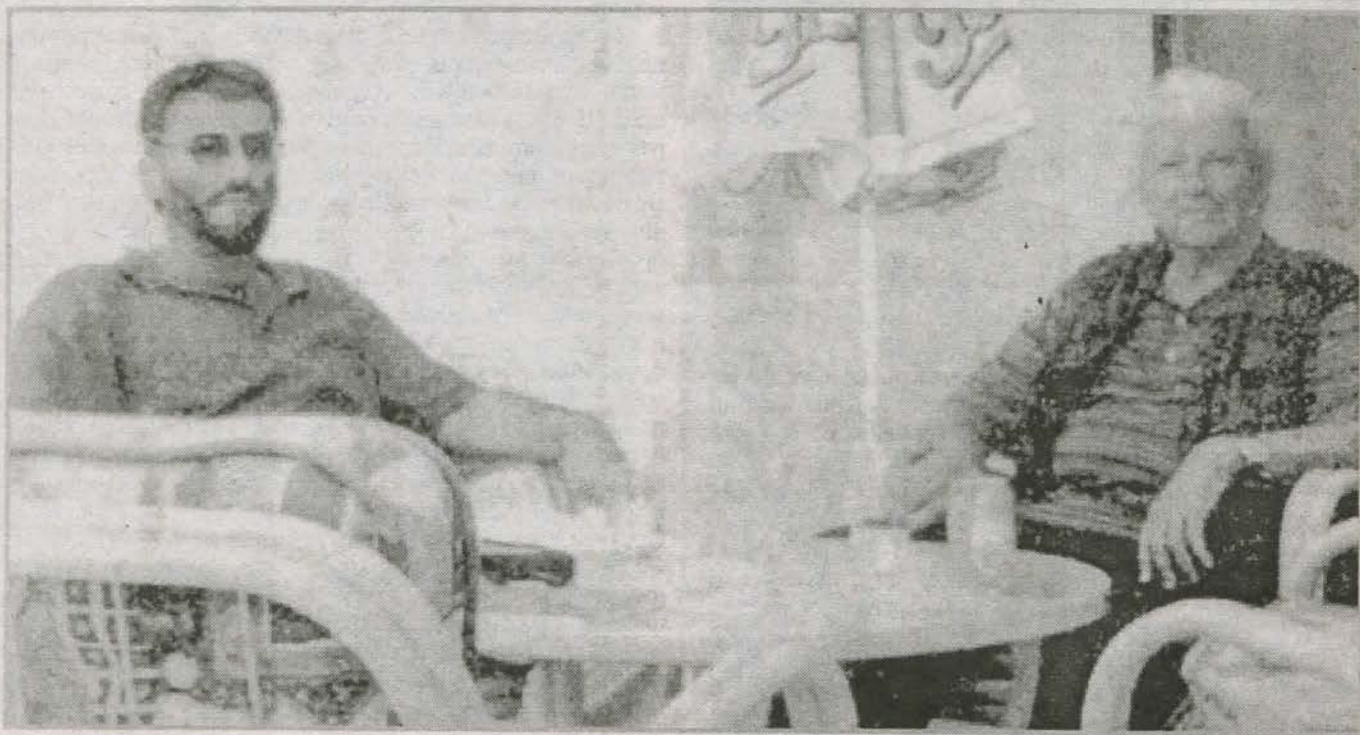

МАТВЕЈЧЕ – МЕДИТЕРАНЧЕ У БОКИ

Да је Предраг Матвејевић у другом интервјуу, („Побједа” од 31. августа 2002. године), дајом у Боки с дивљеном њиме Мирашу Медитеранцу, склоном да се диви шмирглерима, а који се шокирао кад је први пут уочио море, који га је најавио као њисца, (само не рекав и кој жанра), искористио је најамнички отворену монитенегринску газету да овако одржи буквицу „православним барбарима” у Боки и у Црној Гори

„Јутрос, у Котору, гледам велику цркву Светог Николе. Није, рецимо, на њој мјесто застави. Застави са оцилима. „Матвејче је брзо уочио што му смета: „Застава са оцилима”! И нашао је газету за свој негодизам. Газета је монтенегринска! Чик нека му пургерска газета у Загребу објави негодовање што су Мештровићевом маузолеју (у Сплиту) уклонили постале Ђирила и Методија и Светог Саве. У загребачким газетама никада неће објавити ни словце подуже шта је вјера и шта је нација, а овако мудросурцка у монтенегринској газети: „Култура је још заражена старим национализмима. Старим клерикализмима”. Нека у Загребу тртља Матвејче о клирикализму. Може имати моћ Туђманову и нико му то не би штампао.

Но, у снисходљивој Монтенегрији, инфериорној пред туђинским шмирглерима, могуће је да и Матвејче шљује у мозгове Црногорцима и Брђанима преко штампе коју уређују интелектуални инфериорци – импрегнирани Медитеранци, који о Медитерану знају колико и зачеви о квантној физици. За Мираша Медитеранца је Матвејче, (рођен у Босни, опургерен у Загребу, дигнут му реп у социјалистичкој Србији), скрибо „отворених писама”, ни мање ни више него чово са Сорбоне, иако је онако малецан могао на здањима Сор-

боне бити само оцачар, што је вјероватно само провинцијским инфериорцима, којима су и наши клошари у Паризу чељад сорбонска. Иначе, многи у Црној Гори Сорбона изговарају СУБНОРА.

„Ја волим Црногорце и, као што видите, довео сам њемачку телевизију, да када снимају о Медитерану, не испусти ништа што припада некоме. Желим да и за црногорску и српску културу сватко зна у свијету”, хвалише се Матвејче, истину о Црној Гори и Србији, али му је задатак да мути и по свом „Медитеранском бривијару” цијепа српски простор. За Матвејче је све дубровачко крватско, иако су Крвати све до усташа и комуниста били далеко од Дубровника.

Дубровачка књижевност је српска књижевност. И бискупи дубровачки су се казивали да су Срби. За Матвејче, врећницу културолошку, репу без коријена, је Далмат и Крват исто. Велики далматински пјесник и београдски бoем Тин Ујевић је вазда за себе наглашавао, ударајући се шаком у прси: „Далмат да, Крват никада!” Тин није никада говорио Хрвати, него само Крвати. Данас су му крватизовали све екавске пјесме из „Колајне” и „Лелека себра”!

„Желио сам да њемачка телевизија сниме све што овдје има највредније. Овај простор има дубоке изворе, коријене.

Овдје су се, доиста, прије него на сјеверном Јадрану, суочиле велике културе: грчка, римска, са илирским траговима, културом Илира!?” Тако лаже путовођа њемачке телевизије Матвејче, Медитеранче, не спомињући у Боки ни знак српске културе!?” Само је на „великој цркви Светог Николе уочио заставу са оцилима, која му је бола медитеранске очи! Окле у Боки српска црква и српска застава „с оцилима” без српске културе!?” То Матвејче Медитеранче не каже. Мудросер у Боки само не види Србе, а умије да овако мудросеруца: „Црногорци према Србима могу бити као Шпањолци према Италијанима. Исти језик – то ништа не значи!” Нуто момка, а нуто памети! Ето ко је Матвејче Медитеранче у Боки, августа 2002. године! Путовођа и теџуман њемачке телевизије, само није српска! То му је задатак доласка у Боку! Али зато у Боки наиђе на ногољупца попут Мираша Медитеранца са Проклетија и довијечне предусретлије туђинских пмирглера.

Додуше, руку на срце, хвалише се Матвејче како га је некада, у социјалистичким српским обманама, „било у Београду и премного”, како је био сваког тједна у Србији, и како је вјеровао „у оно што се срушило”! Виђао сам Матвејче, хириктало, двадесет година (1970.-1990) по књижевним вашарипшима српским, на којима су га мазили и пазили Срби од свакога, па име се одужио пишући по италијанским новинама и лажући по Европи како Срби врше геноцид над Арнаутима по Метохији и по Косову, (о чему сам писао у листу „Збиља”), бестидно изокрећући истину о изгону Срба из српске колијевке од арнаутских кољача у униформама њемачких и америчких војника. А данас у „Побједи” се хвали Матвејче како ће доћи у Београд. Вјерује оно праваче да му Београд не може трпјети жељу и како га чека раширених руку. Но, руку на чело, има у Београду сваке феле, па и оне која ће срести и мазити Матвејче, још га одликовати за одбрану Арнаута од Срба! Кад простру крвави тепих под крваве ђонове Солани званичници Србије, зашто и Матвејчету да не учине дочек српски мудросери, којима је и у рату и у миру милије туђе него своје.

Нека се довлачи оно, Матвејче Медитеранче, и у Рисан, и у хотел „Теуга”, и у Београд, само ако се суочио нећемо разговарати као Медитеранци, већ као Србин и нетко ко не зна тко је.

ИЛИ КАКО ЈЕ МИЛЕТА ПОСТАО ХЕРОЈ НА МАГАРЦУ

Милета Булатовић, актуелни председник општине Колашин ушао је у легенду као један од највећих витезова ровачког племена. У овим смутним, тешким криминалним временима Милета је смогао снагу, скупио храброст, скупио сву своју јуначност, част и достојанство- и поставио посланичко питање у савезном парламенту. Милета је питао ко му уби брата, рођака, Павла Булатовића. Поставио је посланичко питање иако му баш није било свеједно. Ово су ипак смутна и тешка времена па је и постављање посланичких питања веома, одговоран и ризичан посао

Ако је ико ушао у историју због само једног постављеног питања онда је то Милета Булатовић, председник општине у Колашину и савезни посланик. Он није поставио обично питање већ право посланичко. Питао је савезне функционере - шта су урадили до сада на расвјетљавању убиства министра војске Павла Булатовића?

И ту се наравно завршила свака обавеза, као браственика, као поштена човјека, као човјека од угледа и повјерења. Јер, просто речено Милета има фамилију, има своје животне циљеве, има своју будућност...

Зашто би Милета више ризиковао јер и са овим питањем је ушао у легенду. Као оно, Милета опет јаше...

Али, ипак не треба бити до краја малициозан. Милета је приликом постављања питања замуцкивао, презнојавао се али је до краја издржао терет велике одговорности која се у

– Није се Милета више мијешао ни у рад Анкетног одбора Савезне скупштине нити у друге ствари на истраживању самог убиства јер је, просто речено, било ризично. Те послове је препустио другима а самим питањем се покојном Павлу и родбини и те како одужио.

том тренутку свалила на његова плећа и покренуо низ веома значајних ствари и почетак откривања починица овог монструозног злочина.

Није се Милета више мијешао ни у рад Анкетних одбора Савезне скупштине нити у друге ствари на истраживању самог убиства јер је, просто речено, било ризично. Те послове је препустио другима, а самим питањем се покојном Павлу и родбини и те како одужио. Међутим Милета није рачунао да ће Анкетни одбори, на челу са проф. др Војиславом Шешељем отићи предалеко и да ће открити многе значајне појединости око Павловог убиства. Ту је витез Милета просто – претрнуо!

Људи који га боље познају тврде да је данима проклињао час када му је на ум пала идеја да поставља овако провакативна питања.

Уз то позвао га је и председник СНП-а Предраг Булатовић на разговор у четири ока гдје му је запријетио и искључењем из странке због тога што му је пало напамет постављање тог питања. Јер са тим питањем, али посебно са оним што су открили Анкетни одбори Савезне скупштине јер су

– Након афере коју су измислили Американци (како би нам уништили војну индустрију) задрмале су се фотеље савезног премијера и министра одбране. Тада су се СНП па и Милета присјетили да покрену питање по налазима анкетних одбора о Павловом убиству.

Да није тужно и трагично – било би смијешно.

– Посебно је велики лажов и преварант Василије Лалошевић који се ових дана упише из петних жила да докаже да је СНП носилац посла око откривања појединости убиства Павла Булатовића. Једини и искључиви прави борац за истину о овом, а и о другим убиствима, је проф. др Војислав Шешељ. Што се тиче СНП-а и њиховог руководства све је јасно. Заустили су испитивање убиства због погодбе са ДОС-овим челницима. Све до тренутка када су им фотеље биле уздрмане.

У 14. броју Српске слободарске мисли објављен је комплетан извештај Анкетног одбора о убиству Павла Булатовића

у питање дошле фотеље Милетиних функционера у Савезној влади, председнику Пешићу и министру Радојевићу. ДОС припријетио Пећи а Пеђа Милети уши заврнуо.

Ово завртање уши, свакако, не улази у стаж ниједног витеза па ни Милете, али шта је ту је!

Милета је тада добро размислио па је бирајући између фотеља и привилегија и истине о убиству часног Павла Булатовића, изабрао ово прво, наравно као и његова странка која је одмах након опасности која се надвила изнад њихових фотеља, овај процес расвијетљавања одмах зауставила.

То је све урађено по договору са руководиоцима ДОС-а и то по принципу ми вама фотеље а ви ћутите о убиству Па-

– Милета се није надао да ће Анкетни одбор, па челу са проф. др Војиславом Шешељем, доћи до изненађујуће много појединости око убиства његовог рођака.

– Ту је витез Милета претрнуо.

вловом. И тако је истина до које је стигао Анкетни одбор, заслугом СНП-а па и Милете Булатовића чамила у фијокама надлежних.

Ето то је јуначко дијело витеза Милете Булатовића, једног од рођака Павлових. Саплеменика и човјека из исте странке. Тако му се Милета одужио братски и племенски. Као и СНП чији је Павле био најзначајнији члан, много значајнији и од јаднога Милете, а и Пеђе Булатовића.

Након афере о продаји оружја Ираку, Американци су наредили њиховим послушницима из ДОС-а да смијене председника савезне Владе Драгишу Пешића и министра војске Велимира Радојевића и то је био сигнал да се СНП присјети обевезе према мртвоме Павлу и истине о његовом убиству.

СНП се огласила, онда када је извјесно да ће изгубити фотеље, да покрене питање убиства Павла Булатовића односно са најмером покретања истраге по налазима Анкетних одбора. Свима је јасно да мотив покретања ове приче и овог питања није часно одуживање покојнику, убијеном већ само калкулантски потез и освета за изгубљене фотеље у савезној Влади.

То је већ свима јасно.

И зато тврдње Милете Булатовића да је сада вријеме за покретање овог питања питање части, су смијешне и жалосне. Начин на који је СНП покушао да заташка овај случај довољно добро говори о моралном посрнућу читаве странке а највише највишег руководства па и рођака покојног Павла.

Они који нијесу калкулисали са овим трагичним догађајем су свакако српски радикали а највише њихов председник проф. др Војислав Шешељ. Уосталом и породица покојног Павла исто мисли када је Шешељ у питању.

Шта народ ровачки мисли о поступку Милете Булатовића и Предрага Булатовића показује, најбоље избори.

У лажи су кратке ноге каже стара српска пословица. Тако ће судбина СНП-а и бити привезана за ову пословицу и за њихов имиџ у бирачком тијелу.

А до тада Милета, лажи док те ноге држе!

Душко Секулић

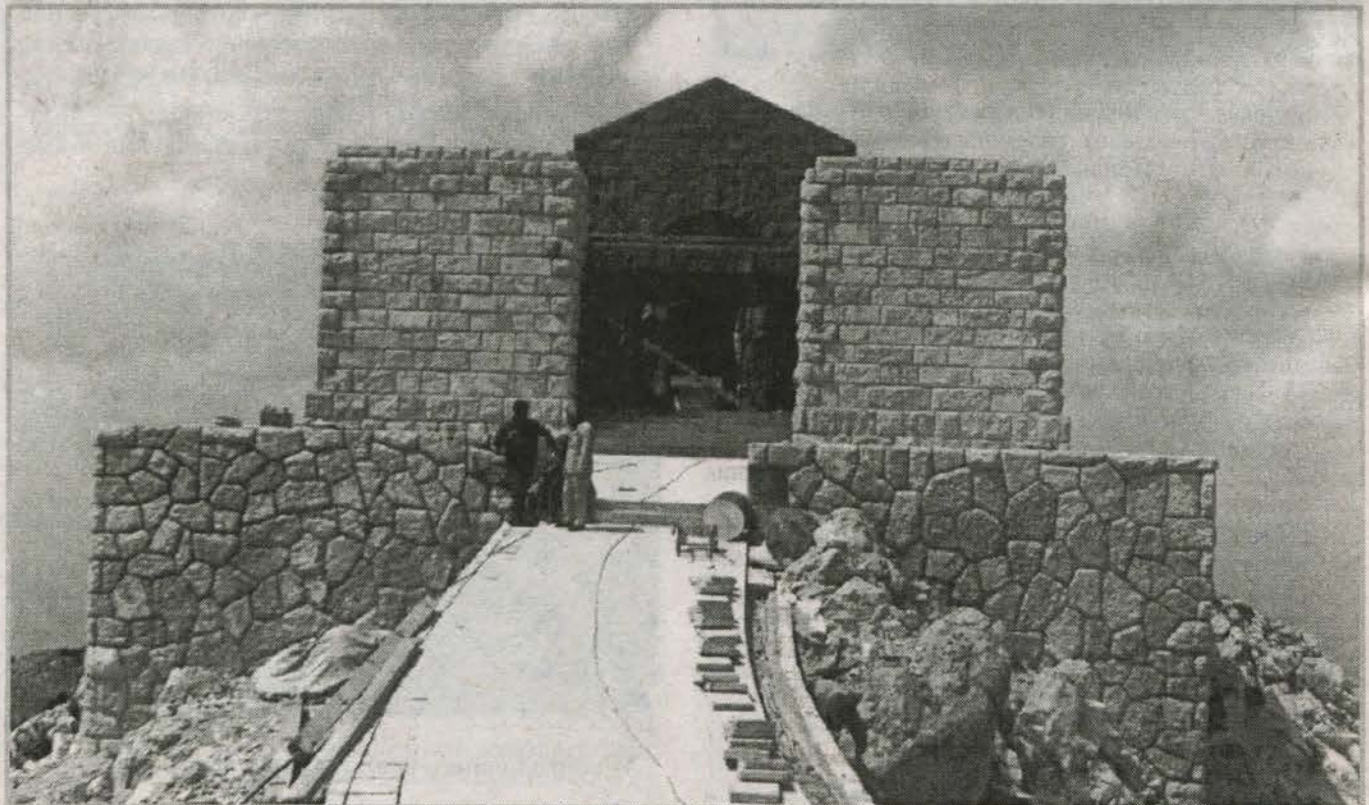
Мјесто злочина – ресторан ФК „Рад“ у Београду

РАСУТО ЛОВЋЕНСКО КАМЕЊЕ

Према последњој жељи великог Шекспира, на његовом гробу у Страдфорду, стоји уклесано: „Пријатељу добри, за љубав Исуса, не копај по праху што је ограђен овдје. Ко овај камен поштеди, благословен нека је од мене, а проклет да је онај који ми кости покрене”. Тако и би. Аманет је испоштован, Хамлет се игра и дан-данас. Да, Хамлет се игра, али се Енглези не играју аманетима

Као знак неког предосјећања, Петар II Петровић Његош је, 5. октобра 1851. године, оставио овај аманет. „Ја хоћу да ме сахраните у ону цркву на Ловћену. То је моја последња жеља, како у вас иштем, да је испуните, а ако ми не задате Божју вјеру да ћете тако учинити, како ја хоћу, онда ћу ве оставити под проклетством, а мој потоњи час биће ми најжалоснији и ту моју жалост остављам вама на душу”. Нисмо испоштовали аманет, срушили смо Капелу, скратили Ловћен, и тако „угасили српску свијећу” - како то рече Љубомир Дурковић-Јакшић. Нама су аманети „застали појмови са којима треба најодлучније раскрстити” - рече један послјератни клонирани и испрани мозак и оде да ствара нови свјетски поредак.

Заборављене су ријечи Милорада Медаковића, Његошевог ађутанта: „Ову је цркву саградио Владика у тој намјери да он буде сахрањен у њој, на овој висини, која је највиша у Црној Гори и од куд се виде понајвише саме српске земље и сиње море”. Заборављене су и ријечи Љубомира Ненадовића: „Већера и постојанијега споменика нема, пирамиде, гробови египатских краљева, шта друго него мале гомиле

камења према Ловћенском врху, према томе Владичином споменику! И када на овом свету нестане брегова и људи, мени се чини, још ће трајати два црногорска колоса: „Ловћен и Владика“. Заборављене су и ријечи Краља Николе I Петровића: брдо Ловћен је Олимп српски подигнут Божјом руком слободи и њезиним бранитељима, колико је то наше славне династије, подножје је то маузолеју пепела Петра Петровића Његоша“.

Све смо заборавили. Али, ах, то пусто али, има неко ко памти, има једна свијећа што никада не догоријева. Овдје је прича о бранитељима онда, и руштелима онда и сада.

Пјесник хита право на небеса

„Враћање Његошеве Капеле на Ловћен подразумјева обнављање храма Светога Петра Цетињског, поштовање Његошеве одлуке да почива у православној цркви на Ловћену, и обавезу да се Ловћену поврати природни изглед. Тако се обнављањем Капеле поништава једна незаконита одлука, испуњава се воља покојника, и заштићује једна природна средина.“

Капела је била стасла с планином као људска глава с раменима, а њезина узраслост у памћење Црногораца остала је и пошто је црква гробница физички нестала! Аустро-Угари 1916. и комунисти 1972. године учинили су бластфемiju чином рушења Капеле, али њена продуженост у историјске, етичке, вјерске и естетске слојеве народног бића измакла је оба пута вандалском оруђу. Непријатељи српског православља наивно су повјеровали да ће рушењем храма с Његошевим прахом исцјепити његову мисију коју је већ постигао. Идејни одјек првог као и другог злочиначког рушења управо је нагласио потребу новог зидања. Рушители нијесу познавали духовну нарав црногорског народа, ни процес Његошева израстања из те нарави, нити њезину књижевну ријеч која се чита у Горском вијенцу! Ваљда ће се истрајни планери рушења једном дозвати да закључе како сваки удар на Његошеву капелу прибере свјежу народну снагу за нову градњу. Тако „беспоречи“ рушења, ипак, „по поретку некоме сљедују“.

Шта урадити с Мештровићевом монументалном скулптуром која несумњиво има ликовне квалитете? Споменик се, кажу стручњаци, може без већих напора раставити, а статуу треба смјестити на прикладно мјесто, или поклонити средини која се слаже с Мештровићевим виђењем Његоша.

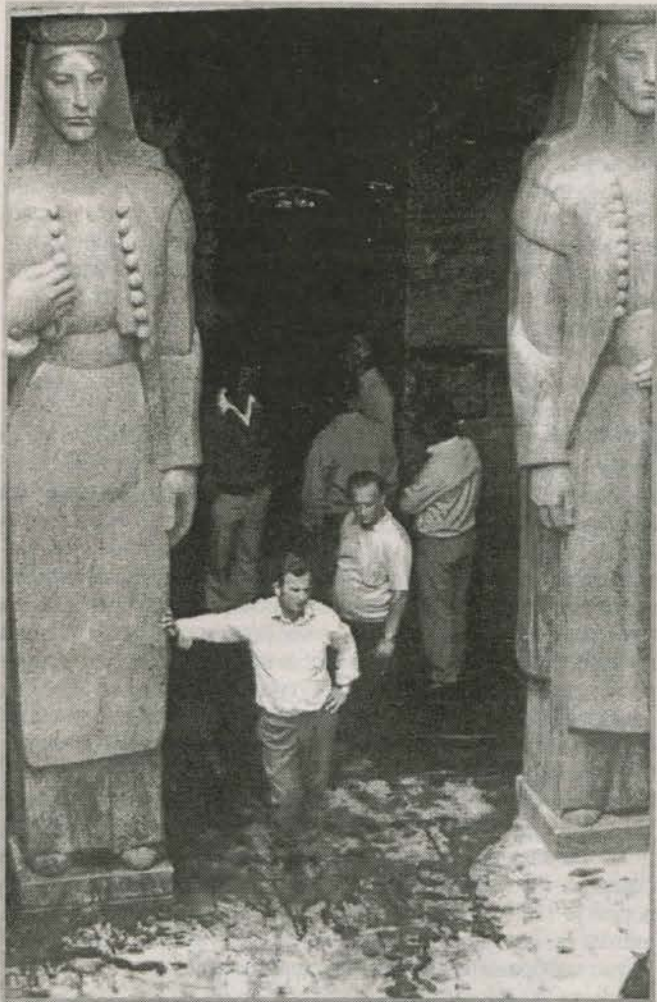
Иван Мештровић није ликовно формирао свога Његоша према вјери, поезији и филозофији Владике Рада. Нијесу исти распореди материјалних и духовних чинилаца у Луци Микрокосми и у Мештровићевом кипу! Вајарев Његош не измиче хоризонталу земаљског, а Раде Томов се књижевном ријечју као и филозофским мишљењем усмјерио у духовну вертикалу. Мештровићеву Његошу мршти се чело

нерјешених од питања, а Владика је, тражећи од „неба свјештенога“ да му открије тајну Бога и Човјека, звањем љубопитљивог поете употпуњавао „општег оца поезије“. Мештровићев пјесник фараонски сједи у готској полутами Маузолеја, а пјесник Горског вијенца с лучама сунчаним хита право на небеса! Орао на владичиним раменима може да упућује и на хералдичке детаље српске средњовјековне цркве у Зети, али само су Црнојевићи оставили трага у усменом епосу и Горском вијенцу. И то памти се само трагика Црнојевића који свијетли посљедњим зраком косовске жртвеничко-борачке предузимљивости.

Мештровић је сецијом високог реномеа обрађивао косовску епску повјесницу, али није вајар-католик ухватио косовско православно мартирство као идеологију народног запамћења Косова коју је Његош продужио у Горском вијенцу. Мештровићев Милош Обилић сажет је као етрурски див, а народни и његошевски Обилић само је отјелотворење Лазаревог жртвеничког привољења Царству небеском! Мештровић је и Косовски храм замислио као еклектички корпус египатских, халикарнашких и католичких елемената, без асоцијација на православно ликовни језик Студенице, Грачанице, Мораче и Пиве! Дакако, не треба замјерити Мештровићу што је својим језиком испричао Његоша, на то он има право и као умјетник и као католик, али треба отворено рећи да гласовити вајар не тумачи ни наше православно-жртвеничко Косово, ни нашега, црногорскога, српскога и православног пјесника, владику и државника Његоша.

Укратко, онај ко претпоставља Мештровићев Маузолеј Његошевој Капели, тај не разумије ни косовско жртвеничко подвижништво ни специфичност црногорског борбеног православља, ни српску усмену епiku као слику тих идејних смјерова, нити Његошево дело као синтезу свега тога!“ – говорио је Новак Килибарда. Говорио и заборавио. Не види ништа од сарајевске магле, а чује само када дођу избори. Укратко: бранитељ рушители и рушители бранитеља!

Транспортован

„Свиђала ми се много капела која је раније била на Ловћену. Имао сам среће да је видим први пут када сам долазио у Црну Гору. Јер, архитектура маузолеја којој недостаје дух, не допада ми се. Али, то сада није ургентни проблем за Црну Гору. О повратку старе капеле треба расправити на миру.

Што се тиче pjesника Његоша, сматрам да је био доста „транспортован“ и да не би било лоше да оставе још четири-пет година да спава у миру“ – рече принц Никола Петровић и транспортова се у Венецијанско бијенале, узгред учећи матерњи језик без ћирилице. Укратко: што брани кад га не одбрани!?

Племе моје сном мртвијем спава

„Из дана у дан у нашој штампи пратимо, као какву криминалну хронику која се сплела око Његошевог гроба, извештаје о раду Скупштине општине Цетиње у вези са подизањем маузолеја на Ловћену и рушењем постојеће капеле. Настале су демонстрације око резиденције црногорско-приморског митрополита Данила II, а Петар Томановић, председник општинске скупштине, већ потеже крамп, тобоже да ће још у априлу ударити у капелу Владике црногорског Петра Петровића Његоша II. Његош је више био на страни вере као њен владика и на страни поезије као песник, него што би икада могао бити на страни цетињског општинског чиновништва. Оваква капела каква постоји више одговара великом црногорском песнику и владици него монументална грађевина са асоцијацијама на египатске храмове који немају ничега заједничког с хришћанством у коме је живео, делао и умро Владика Раде.

Скупштина општине Цетиње била је глува на митрополитов предлог и уступак да се капела уклопи у овај храм, иако га сам митрополит сматра паганским. Она је исто тако глува на мишљење једног дела културне јавности која се својевремено изјаснила против рушења постојеће капеле већ инкорпориране у црногорску традицију. Добро би било да после мишљења свештенства цетињска скупштина саслуша и мишљење песника, ако већ одбија мишљење Светог архијерејског Синода и уколико не сматра да је Његош њена прђија и да могу с његовим костима радити шта год хоће, макар се оне већ окретале у гробу. И на крају ево квиза за једну општинску скупштину. 1. Да ли скупштина зна одговорити на кога је Његош мислио кад се обраћао: Боже свети...“? 2. Да ли је скупштина читала Горски вијенац и Лучу Микрокозма и шта мисли о њима? 3. Да ли скупштина уважава Његошево хришћанско опредељење? 4. Шта скупштина мисли о томе да ли је боље имати два споменика или један? 5. Зна ли скупштина да је два више него један?“ – говорио је Мирко Ковач, тако и тамо далеко неке године. Како је на екавском говорио, данас пише ијекавски а говори свим могућим „исплатљивим“ језицима народа и народности. Према потреби, наравно. Сачувај ме Боже оваквих бранитеља.

Пјесника доживимо интимно

„Уместо садашњег гроба, који се ни по чему не разликује од светачких шкриња, посјетилац би се сусрео са скулптуром пјесника постављеном на ниски постамент. Чинило би му се да ће замишљени пјесник проговорити или кренути у једну од често грудоболних шетњи, мучен тајнама овоземаљским, жив и присутан, речит, речит иако нијем. Мештровићева скулптура омогућава да пјесника доживимо интимно, а не као светачке мошти или високи и далеки споменик, као што су то владари на обавезним коњима“ – рекоше у глас четворица црногорских пјесника: Радослав Ротковић, Петар Ђурановић, Јеврем Брковић и Драгутин Вујановић, а пети пјесник Сретен Петровић, додаје: „Панорама Језерског врха (ловћенског виси са Његошевом капелом) неће бити наружена Мештровићевим Маузолејом – то је бар јасно свакоме ко је видио скице тог дијела, а ловћенски крас може да издржи тежину гранитних блокова Маузолеја. Не треба се плашити да се наше око и наша свијест неће навикнути на Ловћен с Маузолејом, а генерације које долазе сматраће га нераздвојним ловћенским симболом као што ми данас сматрамо Капелу“. То рекоше пјесници и одоше да се привикавају на своја угашена огњишта; да бране самособом срушено од рушитеља-бранитеља.

ОКРИВЉАВАЊЕ ЊЕГОША ЗА ДАНАШЊУ ДУХОВНУ ПЛИЋИНУ

Све чешћи поклици по Црној Гори против Његошевог књижевног дјела, показиваног прстом као „мејдан српског национализма”, што је пука ономотопеја бољшевичког урлика на све свето и велико у духу руског и српског народа, који су најљуће затрти љењинизмом у двадесетом вијеку. У Његошево храшће кљуцају ових дана сенилни и инфантилни кљунови у све црњој Црној Гори, у којој је трагична ментална стагнација посједица Брозове и Кардељове „диктатуре пролетаријата”

Хулитељи Његоша су данас и дрске младе глаше шкрабуна и шкрабунки, папагаја и папагајки „дукљанских академика” – кумровачких кадета, магистара и доктора марксиста и лењиниста, брозона и кардељона, који су их слагали да је Његош крив што „данашње младе генерације не могу да троше колико троше млади у богатим земљама”!? Трошене вишег од зараде нема у рационалним државама. Била једна дембелија у којој је повлашћена каста појела хлеб десетинама нерођених нараштаја, а та се дембелија звала Брозославија, која је само себе појела.

Дакле, Тито је појео хлеб садашњих младих нараштаја: „Нада немаш право ни у кога. / До у Бога и у своје руке!” Зато не вјерујте сенилним мудросерима кумровачким, срочаним у једном ДАНУ, о млади мудросерци и мудросерке, који у Његоша упиру прсте и кликују „Он је осредња лектира! Он је иза Шекспира и Достојевског стотинама миља!” То су лагарије! Свети Сава је Христосов сутопник, чији су су-

топници хришћански и Шекспир и Достојевски.

Његош је српски Хомер, Данте, Милтон, Шекспир и Гете, иако је дјетињасто упоређивати вулгарно те националне великане. Италијани имају Дантеа, Хелини Хомера, Енглези Шекспира, Њемци Гетеа, Руси Пушкина, Шпанци Сервантеса, а Срби имају Његоша и његове духовне наслједнике. Нема блентавог Енглеза који ће да помисли да је Шекспир иза Хомера миљама далеко. Не мјере се духовне величине миљама, млади пустоглавци и пустоглавке, него духовним донетима.

Јадни женски мозгуљак, раскочоперен незнањем, на двије стране подгоричког недјељника „Полис” (30-31), надробио је сијасет глупости у Његошеву епопеју завитланих, над којима ваља зашпакати. Ускопистио се у свом немјерљивом незнању тај женски мозгуљак и насичао толико иједа у Његошев још добро нешпчитани епос, а то сицање је туга пингвинска, чемерност исто као и цсовање Бога. Но није спаса-

тељка крива, она је жртва њених ментора, овчица која блеји како су блекнули њени тутори.

У крлежинским енциклопедијама комунистичким револуционарима се понавља биографија уопштеница: „Револуционарним радом ометен у менталном развоју“. Садашњим мозгоњацима и мозгаљкама младим у менталној стагнацији није Његошево дјело кочица, него баш помањкање Његошевих дјела у школовањима. Зато лажу мозгуљци и мозгуљке када тртљаче како је „Његошев језик превазиђен за данашње нараштаје и како је у Црној Гори днас важнији за младе језик Борхесов и Бекетов!“

Невоља је што мозгуљак који провидно борхесује и бекетује не зна ни да ишта боркесне о Борхесу или бекетне о Бекету, него је тај мозгуљак начукнуо понешто о тим пицима и трања у скрибарену да изгледа да нешто зна и фол да неког превари из свог нараштаја како је начитана и како је толико обекећена да јој је Његош чиста анахронија у мозгуљку па га се премодерна отарашава. Провидна је биједи таквог пискарања.

Језио сам се од језивог незнања и умишљености да нешто зна скрибоманка из чијег штива јадног „Његошем против Његоша“, намлаћеног на двије стране, цитирам следеће несувислице: „Двадесетих смо почели напрасно истраживати ко смо и одакле смо, ко нам је ђед а ко праћед“. Ова тврдња је ступидна. Одувијек су потомци сљедовали претке у српском роду. То се чинило и у брозотираниди. Скрибунка, изгледа, није из овог народа. Скрибунка се спрда племенским и породичним скуповима, а то је традиција племенска, сабори су традиција саборног народа.

Чак скрибунка прича како је „неко вјеровао да је поријеклом од делфина и од морнара насукане шпанске флоте“!? То су компартијске небулозе и тентање Вељка Влаховића како су Црногорци слични Баскима. Само су то могли болшевици да смудре.

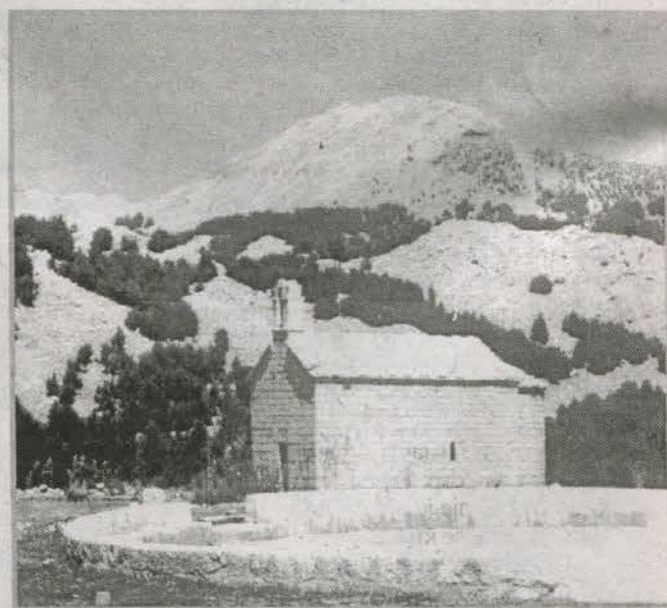
Скрибунка се окомила, бајаги, противу злоупотребљивача политичких Његошевих гнома у политичким трабуњањима на трибинама, а сама је у лошем тумачењу више истртљала изругица упућених Његошевом генију од оних које је тобоже карикирала. Неписменост је агресивнија од писмености. Ево светогрдних тртљанција наше скрибоманкице:

„Највише је оних који вјерују Његошу!“ Скрибунка је лута што највише не вјерују Титу!

Тачно примјећује скрибунка да политичари цитирају неколико општезнаних Његошевих афоризама, („А у руке Мандушића Вука“), но ни она више не зна од оног што је чула од оних које карикира. Скрибунка вели: „Најригіднији однос према језику управо имају они који се служе њиме“, те тако кори „писце“, нарочито оне у политици. Али ево какав језик користи критичарка Његошевог и свакидашњег језика у дневној пракси: „најригіднији“, „бранша“, „профитабилно“, „иншонују“, (не зна за, импоновање, зато што има ушно глуво образовање ова мудросерка), „констелацији“, (а час мијеша констернацију и констелацију), „ескалирајућих страсти“, „узаврела национална еуфорија“, „дискурс националног“, „сторија о Његошу“, „имплементирати“. „Ниједан црногорски мислилац није успио имплементирати у свијест народа било какав други модел размишљања“, кука мозгуљка, осим Његошевог, хоће да каже, иако су болшевици педесет година пендрецима „имплементирали“ у свијест народа“ Његошевог и Маркса, и Лењина, и Кардеља, и Броза, и Броза и кардељона, али народ је у својој муци само Његошем лијечио ране душе српске.

„Кроз врата поезије, Његош је своје виђење свијета представио и као поетско-рефлексно и као филозофско, несвјесно стварајући двоструку оптику будућег поимања себе“!? За ову ноторну ступидију ваљало би житким прutom ишибати и смудрицу ове глупости и уредника „Полиса“! Полис је полис и у Подгорици, само није толико неслан да вари и овакве будалаштине!

Даље, у јадо штиву, дотична скрибунка тртља о неком трагању у Његошевој Црној Гори за „сопственим идентитетом“!? Опет чудо! Колико памте моје српске кости у Црној Гори није било Црногораца и Брђана који „трагају за сопственим идентитетом“, а само су копилад трагала „за сопственим идентитетом“ у Црној Гори. Додуше, доста је бастрада у Црној Гори од 1941. до 1944. године оставила Мусолинијевска курата солдатека, храбрија са пишалом у руци него с пушком, па можда њихови потомци трагају за „сопственим идентитетом“. Црногорци и Брђани знају и знаће да су Срби и српскога рода и од српске крви и кољена, да су потомци синова Обилића. То је Његош опјевао и српску нацију сваком и Црногорцу и Брђанину дефинисао. Ко зна Његошеве пјесмотворе њему није Лењин учитељ, нити Тито вођа. А коме смета Његово дјело, тај и није од овог народа, него је изрод од изрода. А кад млади нараштаји почну да читају Његошеве књиге умјесто Бекетових, мање ће бекетати.

СТОЈИМ ПРЕД БИЈЕЛОМ КЊИГОМ

Други људи у свом живоју сивојим пред љубљом са задајком да кажем ријеч-двје о некој књизи и да је, евенуално, прејоручим вајој љажњи, иако ни љо чему, сем љо чиијалачкој сирасији и дугогодишњем дружењу са књигама, нијесам заслужио нији љу часиј нији ову обавезу. Не љишем књиге, бар не до сада, а ни љо образовању нијесам уиућен у љајну сиварања књига, и не знам колико моју и колико смијем да узем себи за љраво да говорим о књизи која је вечерас љовод нашеј оку- љљања. Зајно вас молим да мој суд о љој схвајише само као лични сивав и као љовив да је узмеише у руке и сами оцијенише њене домейе и њен значај

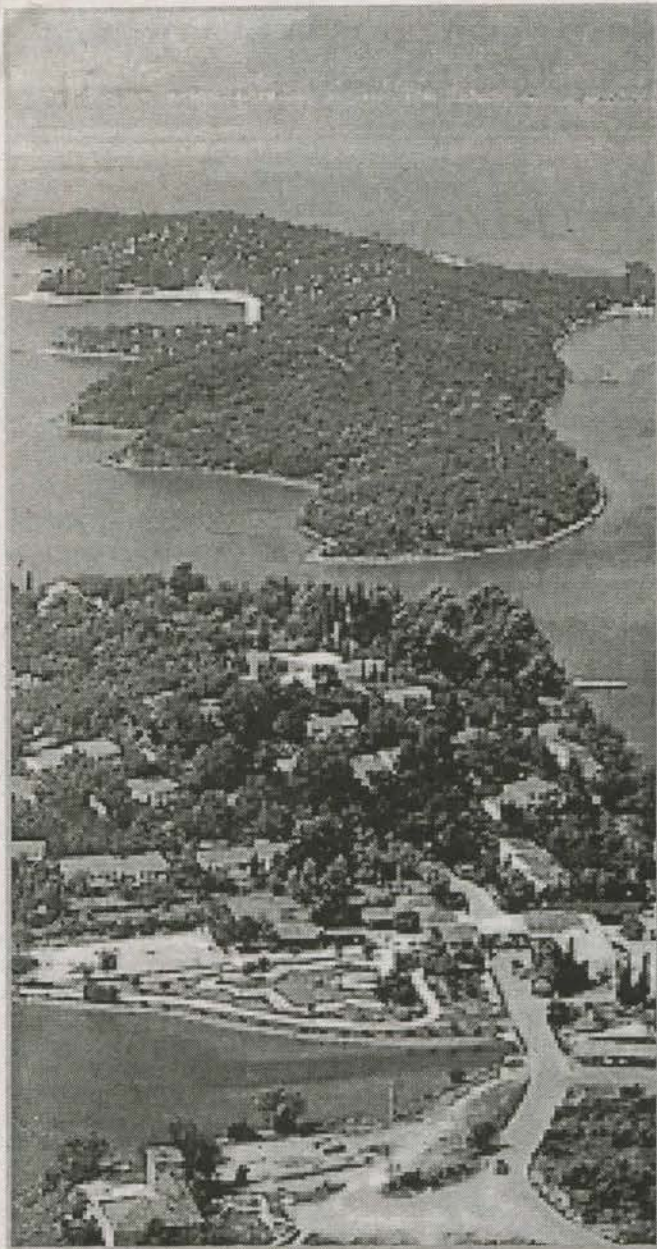
Пред нама је, и вечерас а и ево неко вријеме, књига – докуменат која се, по неком неписаном правилу, управо због тог свог карактера, назива „бијелом књигом”. И гле симболике, и њене корице су бијеле, као да је аутор хтио и тиме да подвуче и нагласи њену унутрашњост и унапријед упозори читаоца шта га чека међу корицама. Али, за разлику од многих „бијелих књига” са којима сам се до сада сусретао, овој би, управо због садржаја, више пристајала црвена боја – боја стида. И то не било којег и било чијег стида, мада би се и он могао тачно и прецизно адресирати, већ свеколиког стида овог народа и ове државе.

Ова књига је свједок, неумитан и неподмитљив, немилосрдан до бола, да смо, и као народ и као држава, зажмурили и окренули главу, љутке пренијели љутек по образу, да смо остали ниједи кад нам је плунуто у око и, нажалост, живи кад нам је ишчупано срце. Ово је књига која опомиње, која ушире прстом и пред којом нема невиних и непозваних, јер је оно о чему она говори наш заједнички изгуб, наша заједничка трагедија и наша заједничка срамота. Ово је књига у којој они који су били обавезни и, од Бога и народа позвани да и без ње проговоре, говоре о томе шта знају, боље рећи шта не знају и не смију да знају о убиству једног од највећих синова Црне Горе и васколиког српства овог времена – министра војног, покојног Павла Булатовића.

На скоро хиљаду страница, а и сто хиљада би било мало као што би и једна била довољна, само кад би се хтјело, записане су исповијести, често муцаве и несувисле, оних који су морали да знају то што не знају, да открију то што није откривено и да укажу прстом да се не би указивало на све нас. Јер, смрт није новост, макар не на овим просторима, али не убијају се министри војни сваки дан, нарочито кад није рат, а нарочито не министар какав је био покојни Павле коме је више пристајало да буде министар културе и љепоте, министар поезије и боemiје. И не приличи једној земљи и једном народу који држи до себе, до своје историје и своје традиције а нарочито своје будућности, да више од двије године не зна ко је, у чије име и по чијем налогу испалио смртоносне рафале на министра војног који је, с пријатељима, без пратње, јер није имао непријатеља, без опреза, јер није скривео ником, без страха, јер ништа и никога није имао на души, сједио тамо гдје је мјесто људима.

На страницама ове књиге, дакле, дефилује галерија одговорних лица која, пред Анкетним одбором Савезне скупштине, формираном на иницијативу др Војислава Шешеља

и под његовим руководством, говоре о ономе о чему би, изгледа, част појединцима, најрадије ћутали. Зато ова књига и личи на игроказ, на сценарио за филм попут оних који су снимљени поводом убиства америчког председника Кенедија за које сви знају да га није починио онај ко је насловљен али нико не жели и не смије да каже ко је наручио а ко повукао ороз. Као на иследничкој клуби, смјењују се генерали, полицајци, политичари... сви они у чијим је рукама безбједност сваког грађанина ове земље а нарочито министара и првих политичара. И нека ми не буде замјерено, први утисак који читалац стиче читајући стенограмске забиљешке тих „аслушања“ јесте сазнање о општој неупућености и збуњености и неодговорности одговорних, наравно осим ријетких изузетака међу које, слободан сам да то кажем и поносим се тиме, спада и тадашњи председник Савезне владе а садашњи почасни лидер Народне социјалистичке странке, господин Момир Булатовић. А први осјећај који се јавља кад човек чита те муцаве одговоре чија је намјера више да прикрију него да открију, јесте осјећај мучнине који читаоца не напушта од прве до последње корице ове књиге. Зато сам, негдје на почетку овог слова, и рекао да би овој књизи више приличио назив књиге стидан и књиге општег

првенила, ако још увијек држимо до части и образа.

Зато је ово књига за коју бих, иако страствен читалац и љубитељ књиге, много више волио да је нема и да није било повода за њено појављивање. Али, чудни су путеви господњи, и само Он зна зашто није задрхтала рука подмуклог убице и зашто је затајила савјест оних који су недужног и неком кривог покојног Павла ставили на списак и пред нишан. А кад се већ то десило, а изгледа је морало да се деси јер ни једно наше зло не долази само, и морало је да се деси њему нас јаче и болније нијесу могли ујести за душу, онда је и ова књига морала да се деси.

Морала је да буде ту, да нас са полица опомиње својим оптужујућим бјелилом, да нас подсећа како смо дужни и како се не можемо одучити сем истином, да трага за том истином и онда када јој листови пожуте и да нам не да мира док нас истина, ма каква била и ма кога погодила, не измири са мртвим Павлом.

Јер, да се то што се десило њему десило некоме другом а да је он жив - он не би ћутао. И не би се помирио ни са чим другим сем са истином јер је био човек од истине и човек за истину. Књига у којој би он свједочио не би била бијела већ свједочанство које ниједан овоземаљски суд не би могао да оповргне. И колико год била тешка ова књига, а тешка је не због својих хиљаду страница већ због онога што открива а не може да открије до краја, добро је што је међу нама и што нас окуља. Јер, теже би нам било без ње, теже би нам било са оних милион питања која траже само један одговор, теже би нам било са неумиреном савјешћу која се не може умирити ни монументалном капелом ни свим хвалоспјевима које смо сплели Павлу у част.

Његов гроб, високо горе у родним Ровцима, његова мајка Стана, његова супруга и дјеца, његова браћа, имају неопућиво и од Бога даровано право да знају. Не да би им било лакше, далеко од тога, и не да би се светили, још се даље казало, већ да би се истином, у којој је Павле још већа и још невинија жртва, колико - толико бранили од немјерљивог бола и ненадокнадиве празнине. И његови искрени и одани пријатељи - сви ми које је рафал намијењен њему покосио колико и њега, не можемо и не смијемо одустати од листања ове књиге, од трагања за истином која је ту, надомак руке, а за коју треба само мало више храбрости и нешто више људске и државничке одговорности и образа.

Структура ове књиге је тачно онаква каква је једино могла да буде а да задржи снагу свједочанства и аргумента за оцјену колико о догађају о којем је ријеч толико и о времену у којем се све то дешавало и нама у њему. Аутор и састављач ове књиге строго се пазео да не злоупотреби могућност накнадне интерпретације и коментара онога што је изречено. Све је остало записано онако како је и изговорено и, као такво, снажно и упечатљиво, непристрасно и огољено до сржи. Сваки од актера овог свједочења, сигуран сам, дао би ко зна шта да је могао и да може да накнадно интервенише и исправи своје одговоре и своје несналажење пред Анкетним одбором.

Али магнетофонска трака а потом странице ове књиге, остале су непристрасни свједоци којима се ништа не може ни додати ни одузети. Посебну занимљивост ове књиге представља сам списак лица позваних да свједоче пред Анкетним одбором. На многе од њих смо већ заборавили, многи од њих су се, можда, и понадали да ће их вео заборави и брзог ритма живота који просто троши људе и имена, скривати и амнестирати од одговорности и саучешћа у тајњу истине о Павловој погибији. Само њихово појављивање у овој књизи, без обзира на снагу њиховог свједочења, довољна је опомена да ништа, а нарочито злочин, не застаријева и да је оно што је записано траг за сва времена. И ништа те људе не оптужује теже од њих самих, од њиховог, слободно то могу рећи, кукавичлука да преузму дио одговорности за учињено и неучињено у спречавању убиства покојног Па-

вла и откривању његових наручилаца и починилаца.

Просто запрепашћујуће дјелује истина о некоординираниности надлежних безбједносних органа ове земље, о скоро отвореном рату републичких и савезне службе државне безбједности, о завјери ћутања у војним структурама и органима војне безбједности, о спремности појединих политичара да, из само њима знаних разлога, заћуте и забораве на своју позицију и уставне надлежности.

Ова књига је, кроз свједочење њених актера, можда и најпрецизнија студија о томе докле је у једном тренутку ова држава била дезорганизована и поткопана из темеља, колико је била плићен бескрупулозних појединаца и колико смо сви ми били незаштитени и остављени на милост и немилост организованог криминала који је зашао у све поре друштва. Покојни Павле је, изгледа, све то знао и имао храбрости да се са тим не помири и због тога је морао да буде жртвом. Све оно што се након његове смрти десило са овом земљом и са нама у њој, више него убједљиво указује на то да је такав Павле био на сметњи и да је морао бити уклоњен. И није заслуга ове књиге толико у томе што указује на невидљиве трагове злочина и његове починиоце колико у чињеници да, као на длану, открива позадину свега и дубину нашег свеукупног посрнућа од којег се још увијек нијесмо опоравили и тешко да ће то бити скорије.

Зато смо идејном творцу и аутору ове књиге, иницијатору да се формира Анкетни одбор, др Војиславу Шешељу, вишеструко захвални и још више дужни. Захвални смо му на немирењу са чињеницом да је неко у овој земљи или изван ње - свеједно, могао и смио да узме себи за право да из своје мишљења рупе суди и пресуди горостасу у сваком погледу какав је био покојни Павле.

Захвални смо му на упорности којом је, залажући сав свој политички кредибилитет, успио да скине жабоквечину под којом су се уљуљкивали надлежни органи, институције и појединци и да се избори макар за право да се трага за истином о погибији министра војног, Павла Булатовића. Захвални смо му на непристрасном, веома професионалном и, нада све, људском приступу овом питању, на његовом упорном настојању да откључа закључане душе и главе оних који су морали да знају или можда знају а не смију да кажу ко је и због чега пуцао на покојног Павла и ко му је платио за тај подмукли и свирепи наум.

Такође смо му, можда више него на овом претходном, захвални на упорној борби да истина до које је дошао Анкетни одбор стекне право грађанства прије свега у Савезној скупштини а онда и у цјелокупној јавности. А нарочито смо му захвални на томе што је, крајње немилосрдно а људски поштено, указао на оне који су се у тој истој Савезној скупштини уплашили од истине и спустили главе а подигли руке да она не похвали и не усвоји извјештај Анкетног одбора, тиме су само још једном и још трагичније подвукли своје људско и политичко лицемјерје. Да буде горе, да буде трагичније, многи од њих су се, за Павлова живота, клели не у њега већ и у његову сјенку, само кад им је била пружена прилика да стану у њен хлад.

Ово вече, које није ни књижевни ни комеморативни, ни политички ни аполитички, већ вече дружења оних којима је стало до Павла и истине о његовој смрти, сматрам доприносом настојању др Војислава Шешеља да се странице ове књиге не склопе док се не допире само једном страницом. Страницом која слободно може да замијени све ове скоро хиљаду а у којој би се нашла имена и адресе оних који су окрвавили руке и понизили ову државу и све нас у њој. Без те странице ни ова ни све будуће књиге о убиству Павла Булатовића неће бити до краја написане а још мање прочитане.

С вјером у људе попут аутора ове књиге, с вјером у Бога који ништа није и не оставља незавршеним, с вјером у истину која, кад-тад, савлада све завјере ћутања и све тајне пактове, препоручујем вам ову књигу убијеђен да ћете, са сва-

Др Војислав Шешељ

УБИСТВО МИНИСТРА ОДБРАНЕ ПАВЛА БУЛАТОВИЋА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНА
БЕОГРАД 2002.

ком прочитаном страницом, бити чвршћи у увјерењу да је она много више од књиге, много више од свједочанства. И што је више будете читали и што је више нас буде читало, бићемо свјеснији колико нам треба истина о Павловој погибији јер је то погибија свих нас. Без те истине неће се скинути проклетство са ове земље и овог народа јер проклета је земља у којој је глава министра војног на мети свакој шуши и маруши која је довољно обучена и довољно безобзирна да пуца у кога јој се упре прстом, а проклет је народ који се са тим помири и пред тиме сагне главу.

Драги пријатељи,

На крају овог мог обраћања, дужан сам још једном да вам се извиним што сам себи дао можда превише слободе да искажем неколико личних осјећања на која ме је побудила ова књига пред којом, и вечерас, осјећам колико стид толико и дивљење. Дужан сам да се извиним и породици покојног Павла и да их замолим да ово схвате никако другачије већ као заједнички вапај и заједничко трагање за истином јер Павле је био и јесте њихов по рођењу, по синовском, родитељском и братском аршину, али је био и јесте наш Пајо јер смо и ми били и јесмо његови. А посебно молим за опроштај његову племениту сјену чији вјечити мир вечерас нарушавамо. Јер, он је свој мир по свему заслужио. Ми наш нијесмо, немамо га и нећемо га ни имати све док се ова и све друге књиге посвећене њему, не доврше оном једном страницом на којој ће бити одговор на милион питања која себи постављамо од оног кобног 7. фебруара 2000-те године, одговор који ће значити пуну истину о томе ко је, с којим мотивом и по чијем налогу пуцао у човјека који је номинално био министар војни а по свему био министар љубави према човјеку, министар љепоте и поезије. Нека му је вјечна слава и хвала и нека нам опрости што, заједно са аутором ове књиге, не умијемо, нећемо и не смијемо да га заборавимо. Хвала и вама што сте ми поклонили своју пажњу.

Тиват, 20. 9. 2002. године

Емилу Лабудовић

ПОВЕЉА ДАВНО НАПИСАНА

Данас сви нешто пишу. Пишу и бришу. Поправљају и преправљају. Заборављају или неће да знају. Прошлост опомиње на наше грешке, а ми, онако балкански тврдоглави, из грешке у грешку. Сада је у моди нечесова Повеља између Србијанаца, Срба, Црногораца, Срба Црногораца и осталих народа, народности и других етничких група, а све зарад личних интереса замагљују давњу написану ВЕЉУ ПОВЕЉУ

Такву једну Вељу повељу дивно је написао Симо Поповић у уводнику првог броја листа „Црногорац“, изашлог на Цетињу, у суботу 23. јануара 1871. године. На знање и наук свима нама текст, стар 131. годину, доносимо у цјелини:

„Својим јунаштвом и необичнијем пожртвовањем за слободу своју црногорски је народ чувен и прослављен у цијелој свијету. Безпримјерно борба његова за златну независност голијех стијена својих бјеше до сада једини начин, којим се он дао чути међу браћом својом и у туђини. Заузет скоро непрекидним војевањем противу непријатеља своје независности и притјешњен сиромаштвом не могаше се прихватити онијех средстава, која отварају пут својему и стране свијету, да га у истину познају и која подижу у земљи оштре благостање.

Црногорац је морао бити вјечито наоружани стражар српске слободе, која се после пропасти наше славне царевине спустила у стијене црногорско, да послјије толик-ијех мучнијех вијекова измучено робље српско опет загрије

својом живљујућом свјетлошћу.

Тако је била Црна Гора од постанка до сада – борац, вјечити борац „за крет часни и слободу златну“.

Но поред тога што је Црна Гора својим постојаним јунаштвом сачувала своју неоскрвљену слободу, она се у потоње вријеме знатно развила и у својему унутрашњем животу. Уређење државно и просвјета народна нијесу више ни у Црној Гори у првобитном стању.

Страноме свијету нијесу, тако рећи, скоро ни мало познати одношају Црне Горе, а сама злијем удесом поцијепана браћа наша радо гледају прилику, да боље познају своју јуначку Црну Гору, чисто огњиште слободе српске, на коју жељено погледају у часовима трпјења својега.

Да би дакле створили прилику, да боље позна Црну Гору и страни свијет, који често грубе неистине доноси о њој, а и нашем свијету, који живо осјећа потребу ту, излазиће од новог лета на Цетињу нов и први лист за политику и књижевност под именом „Црногорац“.

Покретање таквога листа на Цетињу само из тијех побуда, поздравите, о томе смо тврдо увјерени, најрадосније сваки Србин и брат Словен.

А када се узме у рачун вријеме у којем се овај лист покреће, задовољство ће се у свакоме правом родољубу удвостручити. У таквоме схватању данашњијех прилика и лежи доказ да је Црној Гори веома потребан политички лист.

Догађаји свијетски, као што видимо, данас се по природноме току развитка свијести људске, хитро појављују и бујно развијају.

Силе, које су у вријеме власти своје цијелу Јевропу у пламен мећале, данас само још тек као жижак малени тињају, оне се приближују немоћне узору својему пред сјајном идејом народности, идејом слободе народне, које се дивно разбукутила после дугога кајања у савјести старе грешнице Јевропе.

Оживљена слика те идеје приказује нам се јасно у слободној и уједињеној Италији, Немачкој, у пропасти пашине државе, што се до јуче држала на уштрб образованости и слободе људске! Приказује нам се и у другом болеснијем државама, којијех трули темељ подривају бујни и неодољиви вали оне исте силне идеје.

Ваља само у овоме часу погледати око себе па да се увјеримо о брзини појава свијетскијех.

Још нијесу ни умукли топови пруски, пред престоницом Француском, још се није ни расчистила крвава румен на западу, а са сјевера покренуше се нови, црни облаци, који у својему непровидном крилу сакриваху и лијепе наде једнима и страшни пораз другима.

Стијем догађајима, а особито с овијем посљедњијем стоје у тијесној свези и интереси свега народа нашега. С питањем о црноме мору, којијем је Русија толико изненадила силе, које ујемчавају париски уговор, најтјешње је скончано и источно питање. Како ће се ово ријешити показаше најскорије вријеме, но ово т.ј. источно питање да је већ на својему раскршћу, то стоји.

Као сјен човјека тако прати источно питање данас уза стопце сваки јевопски догађај. Оно ће се ријешити, јер се мора ријешити па момоће ли данашња прилика, сутра ће повољнија изаћи на сусрет народима на истоку.

Па баш прође ли ова „згодна прилика“ што се још не може с поуздањем тврдити народ наш не мора и не смије очајавати.

„Згодних прилика“ биће, не буде ли, створићемо их, ваља само да смо увијек спремни.

Зарад духа слободе и независности народне, који лебди над нама, и којијем ће „Црногорац“ служити зарад нашега уједињења народнога, од пријекe нам је потребе данас међусобно познавање стања и снаге наше и братска узајамност.

Схватајући тако свијетске прилике и у њима положај нашега народа, „Црногорац“ ће бити вјерни одјек његовога осјећања и истинито огледало стања његова.

А да би „Црногорац“ доиста био вјеран тумач осјећања и стања нашега народа, доносиће мимо чланака о важнијим догађајима свијетскијем и питањима која се тичу нашега народа још и увијек поуздане дописе из свију крајева у којима он живи, и то баш из онијех крајева наше подјармљене браће из којијех су наши листови били најмање извјештавани. Држимо да ћемо родољубно осјећање нашега народа особито тиме задовољити, јер је за заједнички рад, за гајење једне мисли народне пријекo потребно познавање стања народног.

Догађаје у Србији пратиће „Црногорац“ живи са братском љубављу. Сваки напредак поздравите радосно као успјех укупнога народа нашега. Једно срце мора куцати у нама и једна мисао народна мора нас све одушевљавати. Томе увјерењу служи „Црногорац“ и то ће га увјерење увјек руководити према Србији, од куда ће нам родољуби редовно дописивати.

У истој мјери пратиће „Црногорац“ и све појаве у народноме животу наше остале браће словенске. Пружајући према њима прилику овим подухећем да познају наше добро и зло, и невољу и снагу нашу, мотрићемо пажљиво и ми њихово народно кретање.

У томе узајамном познавању лежи наша снага, којом ће Словенство у скорој будућности заузети значајно мјесто у овоме дијелу свијета.

Да не говоримо много, јер нам је милије да више урадимо а мање објекемо, трудићемо се да „Црногорац“ достојно одговори мјесту и времену у којем излази, настојаћемо да буде једна чврста свеза бише између нас и остале наше словенске браће, једном ријечју, гледаћемо да буде лист „Црногорац“ вриједан на овоме као што је Црногорац јунак на бојноме пољу.

С таквом жељом пуштамо овај лист у свијет.”

На крају остаје отворено питање: пишемо ли ми као што говоримо, а читамо ли како је написано?

Петар Кандић

СРПСКО ВЕЛМОШКО ДРЖАВЉЕ СЛОВО О СРПСКОМ ПЛЕМСТВУ

Царосјавне и сјаросјавне књиџе џоворе о српском велмошком држављу у вјековима усјона српској народа и српске државе, у којима су Срби имали у својим државама – Зетја, Рашика Босна, Захумље – своје национално племство. О џоме џоворе и српска џредања и српска народна ешка

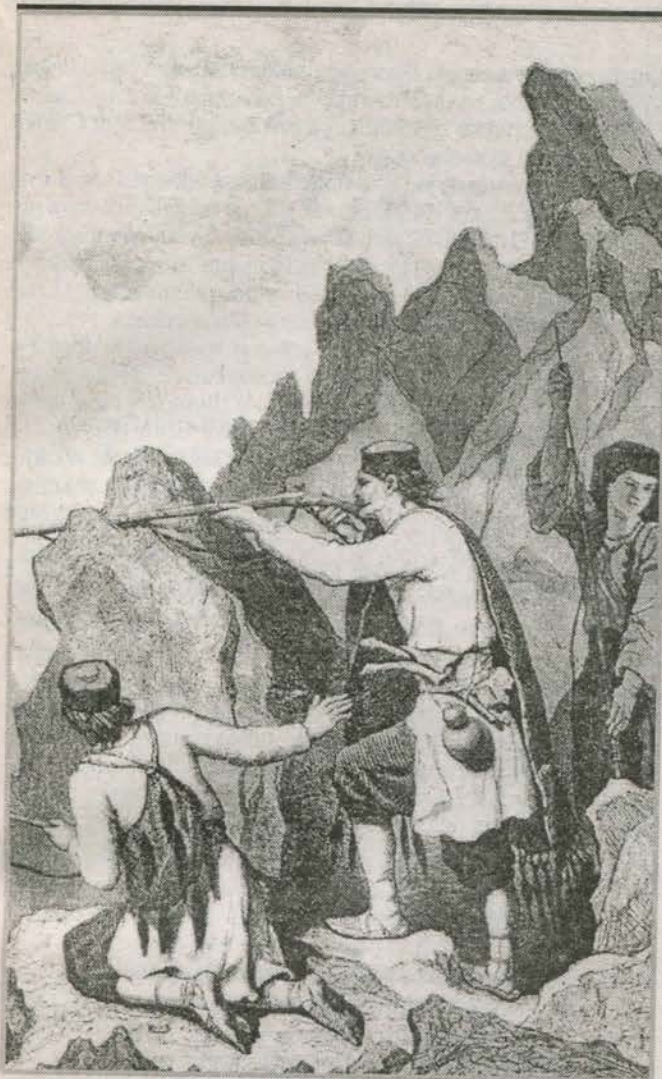
Срби, Руси и Пољаци су имали племства, сем што је у Немањинској држави племство било национално као и у европским државама. Немањинска српска држава имала је високо и ниже племство, велика и мала властела, а већину народа чинили су кметови – себри, који су радили на имањима феудалаца и на црквеним метосима. Сваки српски велики манастир – Студеница, Пећаршија, Милешева, Морача, Грачаница, Дечани, Сопоћани, Жича, Љевишка, Девич, Свети Арханђели – имали су своје метохије и на њима своје себре. У српском велмошком добу постојали су и ратни заробљеници – полуробови, звани меропси. Себри и меропси нијесу имали војничку част, нијесу ратовали у доба моћи српских држава, него су ратовали само племићи. Први владар који је позвао у свети бој за Крст Часни и Слободу златну био је честити кнез Лазар, који није имао блага, као владари прије, да на благо најме војску за рат, па је позвао народ и властелу у свети бој на Косову Пољу, који се збио на Видовдан 1389. године. Зато је народ тај Бој и запамтио и опјевао. Прјесме о ранијим бојевима српске епике нема, само је опеван Бој на Велбужду 1330. године, у коме су Срби победили Бугаре, предвођени младим и ратоборним престолонаследником Душаном, сином краља Стефана Дечанског, који ће убрзо постати цар Душан Силни. У ранијим бојевима које су водили српски жупани и краљеви гинули су плаћени најамници, па народ није бољело ако у неком боју њиног владара изгину странци – Готи, Остроготи, Визиготи, Саси, Лагомбарди, Франци, Кумани, Черкези – које су предводили српски племићки ратници. И погибије српских племића ратника у многим бојевима нијесу изазивале народне струне да их опјевају: славе или бугаре са њима. Изгиб на Косову пољу српске властеле и себара је опјевала, оплакала српска суза, геније српске поезије.

Срби су у својим велмошким државама, дакле, имали племство које је зависило од владара и владари од њега. Срби су били саборни народ. Црква је била саборница народа. Краљ и епископ су чинили стожер државе. Организација српске државе је била византијског склопа. У Византији је варски трон и патријаршијски трон била језгра државе. Исто тако је било и у српским државама. Од 1219. године Српска православна црква је имала благословљену архиепископску самосталност, добијену од Васељенског патријарха, па су Срби и Византинци имали исти симбол државе: Грб са двоглавим орлом бијелим, на коме је једна глава била царева, друга патријархова, симбол јединства Цркве и Царевине. Немања је на великом сабору у Расу са својим племством и владицима доносио најважније државне одлуке. На саборима је имао подршку племства. Зато је и од византијског цара Михаила Комнина и добио жезло самосталног владара српског 1182. године. И кад је велики жупан српски Стефан Немања испраћао крсташку војску краља Фридриха Барбаросу у Азију, гледали су крсташки витезови Немањине војнике мирне као јеле и високе као борје, све у витешкој опреми

као и европски витезови, са копљима и са хелебардама, а слушали су и пјевање српских војника уз гусле крај Мораве. Тада је Барбароса (Рићобради) тражио сирово месо за вечеру. Богате Немањине трпезе са византијским престлачицима је била, вјероватна, танка за полудивљег Барбаросу, који се „лотписао“ жигом са балчака мача, ударивши га у носак поред Немањиног потписа. Данас су за тадашње барбаре Срби барбари.

Согласје Васељенске Цркве и Византијског Цара је учинило Немањинска државу благословеном, миропомазаном и успонском, пошто све од Немањиног сабора у Расу па до ненадне смрти цара Душана Силног Немањинска држава се само успиње, а успела се од жупаније до Царства Српског.

Клетвом Васељенског патријарха, баченом на младог цара Душана, који је у Скопљу – новој српској престоници – без благослова, без Томоса, Васељенског патријарха прогласио српског архиепископа за патријарха, који га је крунисао за цара у Скопљу 1345. године. У памћењу српског нација то крунисање није било с анђелима, него силобатно са српске стране, зато се Бог драги на Србе ражљутио и од тада се сврнуло Немањићкој држави, спала је и српска слава и величина са Душана Силног на Уроша Нејаког. Коб српске државности најбоље симболизује трагика имена Урош Нејаки. Мајка моја кад се моли пред спавање каже: „Помози Јаки нејакоме!“ И потоњи српски цар се звао Урош Нејаки, коме Бог није помогао, пошто је на тај трон пала клетва из Константинопоља – Цариграда, од Васељенске панкамилевке. Отуда исјечено српско царство и српско племство, прво на Марици 1371. па на Косову 1389. године, а потом докосурено 1456. године, падом Смедерева. Исјечено српско племство сабљама исмаилханским је и крај српске државности, пошто нема државе без елите која је ствара. Турци покори српску земљу нијесу гонили себре и меропхе, требала им је раја, али су зато гонили српско племство, оно што није исјечено у витешким бојевима. Гонили су Турци нарочито војничку властелу, ратнике, више него господу и господичиће. Господа се убрзо и истурчила, како би сачувала феуде, („Истурчи се плахи и лакоми“), па су велможе српске постанули велможе турске – аге и бегови. Губитак државности српски народ је доживио као губитак српске славе и српске госпоштине. Себрима је живот био тежак под српским велможама, нарочито у потоњим годинама државности, јер кад Царство пада тада је и мртва нада и живот црн, па се могуће је српски сабор надао да ће му иако туђини нови господари

олакшати живот, арнаутлук, да неће бар зидати Смедерево „Јерине проклето“. Но и поред тешког живота под својом властелом, српско памћење је сачувало с поносом успомену на некадашњу „српску славу и српску госпоштину“.

Феудалне српске државе имале су високо и ниже племство, старе и младе господаре, више и ниже велможе. Племство се стицало на бојним пољима. Потврђено племство је постајало насељено. И вазда је било ревновање између старих и нових велможа. Гурање око владарских тронов је трајало увијек. Српска државе је била кохезија моћних феуда. Слога је зависила и од саме моћи владара. Непослушници су код краља Милутина били ријетки, а код Душана Силног дигли су главе тек када су му у мртве очи завирили. Иако су велможе Немањића углавном биле у крвном сродству са миропомазаном династијом, светом лозом, морали су слушати краља и цара миллом или силом. Краљ Милутин је у Зети немилосно ослијепио сина престолонаследника Стефана, побуњеног са зетском ратоборном властелом противу старог и моћног краља Милутина, који је владао преко четрдесет година, створио моћну државу, а завјетовао се да ће подићи онолико манастира колико година буде владар. И чак у Софији подиже своју гробну лавру – задужбину, у којој му данас станују мошти.

Мајка моћног краља Милутина је из француске династије Анжуја, жена моћног краља Уроша Првог, краљица Јелена Анжујска, чија је задужбина манастир Градац, на Брвеници, сачуван, представила се 1314. године, умна владарка, развијала је умјетност у Србији, увела је и витешке турнире у Србији. Знан је турнир у царском Крушевцу, за честитог кнеза Лазара, који се водио пред Царем и властелом, око руке лијепе удаваче Немањићке, кћери војводе Влатка Немањића, познатог као Југ Богдан. На том турниру побједио је Бановић Страхиња. Побједио је витеза Младена Мораваца, ког је жељела млада племкиња удавача. Но, побједио је витез ког није жељела, а то је био славни командант царске коњице Бановић Страхиња. Ожалошћен и постићен што је бачен с коња пред очима оне која га је жељела више од свих јунака у оклопима, витез српски Младен Моравац је отишао у Турке, потурчио се и код султана Амурата Агаре постао командант коњице турске. На Косову је Младен Моравац погинуо прије боја, на Голеш планини, опет у двобоју са Страхињићем баном, а и ту су се били око исте жене. То је опјевао дивно српски бард, Вуков пјевач, Старац Милија, који је Вуку издиктирао двије најдуже пјесме српског епоса, а то су „Бановић Страхиња“ и „Женидба Максима, Црнојевића“.

Високе властеле или високо племство у Немањића држави су чиниле махом породице крвно везане за Немањиће. од тих феудалних породица су настале сувладарске и потом владарске династије. Мрњавчевићи су од сестре Душанове. Дакле, краљ Вукашин, погинуо на Марици 1371. године је по женској крви Немањић, сестрић Царев. Немањићи су и потоњи српски владари: Лазаревићи и Бранковићи, деспоти. Милица кнегиња, жена честитог кнеза Лазара и небеског Цара, је синовца Вукана Немањића, а Бранковићи су њени унуци. Црнојевићи су Немањићи по женској линији. Тако и Котроманићи, и Алтомановићи, и Дејановићи, и Војиновићи, и Јакшићи, и Косече, и Балшићи. Балша Трећи је син царице Милице и кнеза Лазара Хрељановића, који је као зет Немањића завладао Моравском Србијом, а Вук Бранковић Косовом, опет сродник Немањића. Немањићи су постављали своје родственике као сувладаре по разним крајевима државе. То је била висока властела. Ниже властеле су били махом прослављени у бојевима. Такав је био војвода Милош Обилић, који је потукао на Пљочнику 1386. године султана Амурата до ногу и постао је тада велики војвода, орођеник са владарском кућом, и изазвао је велику завист у редовима високе властеле, пошто му је сабља тада

најљепше блистала. У жару те суревњивости збила се и кле-та Косовска вечера. Многи су вјеровали да је Косовска битка изгубљена ноћ прије Видовдана, баш на Косовској вече-ри: клетој, на којој је Бранковић оклеветао Обилића. („Још клевету с Косовске вечере, / Змај Обилић царском крвљу пере!“).

Од Немањића само је Српкиња родила Немању, а све остале владаре те свете лозе, и Светог Саву, родиле су прин-цезе са туђих дворова, а највише византијског двора. Рађале су српске владаре Гркиње, Францускиње, Латинке, Бугарке, а од славних владара Српкиња – царица Милица – је родила красног деспота Стефана Лазаревића, међу најученијим љу-дима свога доба владара. Скоро су сви српски владари и ар-хиепископи били и писци, пјесници и сви ктитори великих и славних задужбина, које данас красе умјетничко наслеђе српско и европско.

По канонима и кодексима, црквеним и владарским, мно-ги владари, многе велике велможе, завршавали су као мона-си пошто заврше земаљске послове. Најславнији монах вла-дар био је сам Стефан Немања, који се повукао са престола 1396. године, на сабору у Расу, оставив престо сину Стефану Првовјенчаном, првом крунисаном српском краљу, па се повукао у монашки живот у Хиландару, код свог сина Саве, где је и умро 1200. године, и постао светац Симеун, чија жи-тија из пера његових синова – Светог Саве и Стефана Прво-венчаног – означавају и прва прозна дјела, романе, у српској књижевности. Знатно буди: то је било доба и свето велико велмошке српске књижевности, чији је челник Свети Сава

– први српски пјесник, биограф, законописац, типико писац, Српска поезија, дакле, почиње са највећим Светим Савом. Сви велики српски пјесници су сусопници духовни Светог Саве. Његова духовна чеда.

Српско племство је било национално, националније и од руског и од пољског племства, а руско је било војничко и чи-новничко, а Пољаци су имали високо племство и ниже, зва-но шљахта. Само што су Руси и Пољаци имали државе са дугим трајањем, а српске државе су постануле плијен Ото-манске царевине, па се српски велмошки staleж угасио у петнаестом вијеку. Нешто племство је избјегло испред Ту-рака из Македоније, Метохије, Косова, Рације, Зете у запад-не српске стране, Далмацију и планине Динара, у горе црно-горске и херцеговачке, („Што се не пије у ланце везати, / То се збјеже у ове планине“), да у држгорама чува име и свету слободу, српско име и вјеру православну. Одржавало се то племство, остатак остатака накадашње славе и величине српске државности, у служби млечачким дуждевима и беч-ким ћесарима, то су ликови котарских барокних сердара и војвода: Јанковић Стојан, Смиланић Илија. Очували су си-нови Обилића око Ловћена успомену на Царство и господ-ство. Окле у Црној Гори толико сјећање на Царство ако га нијесу сачували потомци некадашњих српских племића – велможа? Окле „Горски вијенац“ и његови јунаци ако није ту меморију сачувало људство у чијим генима није умрло племство. Култ отмености и господшине, идеал стаса и гла-са, радости оку и души, љепоте и мудрости, могли су сачува-ти само потомци велможа српских који су гинули и изгину-ли за опстанство и прешли у несмртно предање и у весело царство поезије.

Мала Госпојина, 2002. године

Бан Страхињић и Младен Моравац

У милости Цара и Царице
Започеше двобоје ригери
Око руке Југ Богдана кћери,
Дрхти земља испред Лазарице!

На копљомет од вијенца ружа
Клону крилаш Реље Крилатице
Испред хаза Богдана љутице,
Пред племкињом која чека мужа,

А витеза Младена Моравца
Више од свих на турниру жуди,
Љепши од свих у оклопу људи,
Младен с коња мегданције баца,

Бачен с коња Срђа Злопоглеђа
Призна мегдан Страхињићу бану,
И Оливер Војиновић пану
Бојном хату низ широка леђа,

А кад Младен Моравац ухвати
Страхињићу бојно копље руком,
Сва властела опаса се муком,
Страхин бан га за грло дохвати

И падоше с коња – поче драма
У прабини, а кад Страхин ману,
Младен паде, женске сузе кану,
А панули – од муке и срама –

Да не гледа како Страхин сија,
Из прашине подиже се жмурке
И, ојађен, отиде у Турке, -
Младен поста силни Вук Алија.

СКРИВАЊЕ ДУЧИЋЕВЕ ПЈЕСМЕ БОСНА

Зашто је најскриванија Дучићева пјесма „Босна“ и зашто је нема чак ни у књизи првој сабраних дјела Дучићевих коју је приредио мудри и храбри Меша Селимовић са њему морално сличним Живоградом Стојаковићем, објављеном у Сарајеву, код „Свјетлости“ 1969. године, и зашто „Босну“ имамо у издањима изван домаћаја компартијских душебрижника, те зашто је читамо у публикацији „Мање познати Дучић“, у два издања, а чак је нема ни у избору Милована-Миће Данојлића „Песме“, „Слово љубве“, Београд, 1979. године, пошто је мало вјероватно да су је од Миће Данојлића могли укрити ни под камен на Тибету

По умјетничком домету није испод многих патриотских пјесама које је Мића унео у свој избор, и зашто је „Босна“ остављена да је знају Срби у Америци, у којој сам је први пут и прочитао, у Охају, код стрица Милије, у „Србобрану“, касно, кад сам већ био неколико година професор књижевности и имао већ три објављене књиге пјесама, зашто је „Босна“ скривана од многих српских нараштаја, то ће најбоље одговорити баш сама пјесма „Босна“:

*И ови ише, Свејла, иду да продаду:
Сви ише вођи воде од ирџа до ирџа!
Само на пазару ивоју цену знаду,
Твоју снагу мере по шереју кврџа...*

*О земљо створена за свејле меџдане,
Увек си на иезги срамних ирџоваца,
Сви продају ивоје краљеве и бане,
Крв ивојих синова и завети оицаца*

*Дрину, иреко исине бразде и сејиве,
Између два илућа у исиниоме даху –
Две речи из исине молииве и клејиве,
Два анђелска крила у исиниома замаху...*

*Увек ироиив борца, луиџ од иочейика,
Увек у ойрову ножи искувани,
И ироиив засииве инириџа и сйлейика,
Увек од ирџоваца да ише херој брани!*

*Још везаноџ воде сйарца Вујадина,
Пеција и Голуб сад су ирах и сена,
Пејира Мркоњића иокрила је имина:
Свејла је легенда на ирџ изнесена.*

*У Романији ће Сйарина Новаче,
И Пивљанин Бајо у љуиом Дробњаку,
Залуд дохватили замзелене маче:
Подли ће се Пазар да свриши у мраку!*

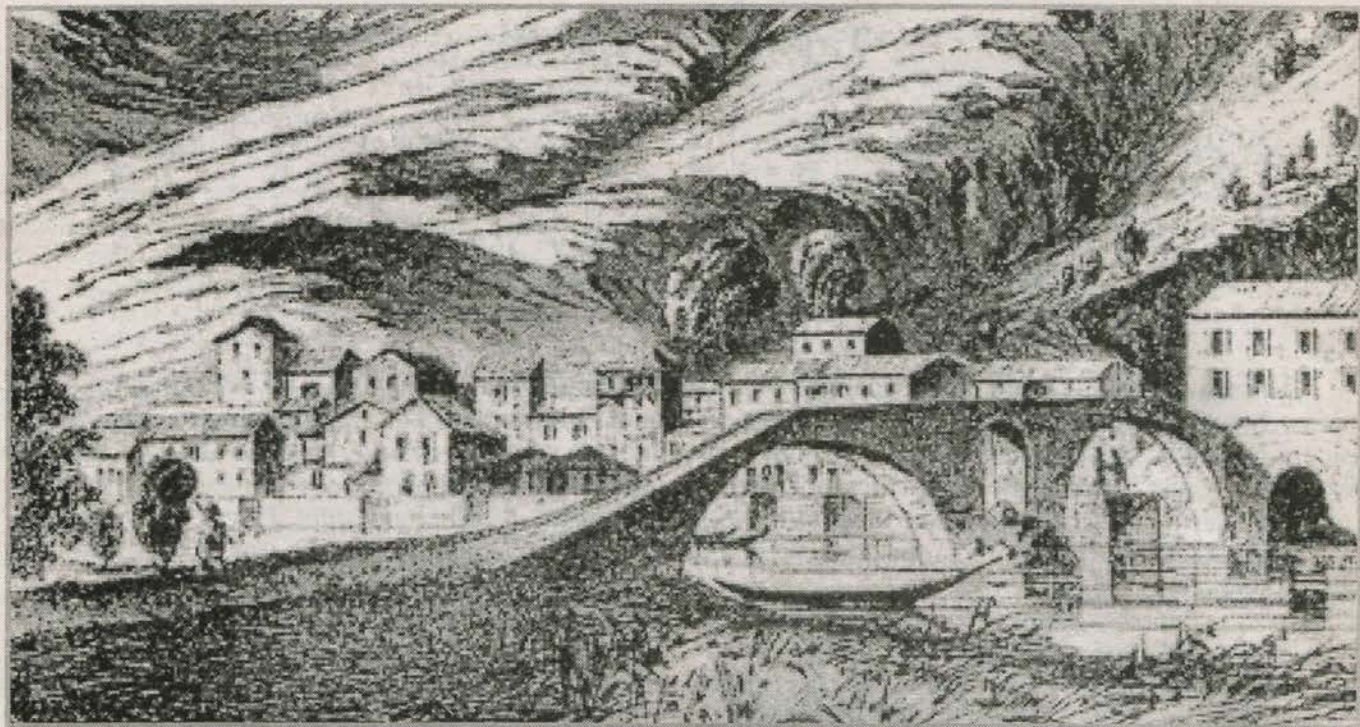
*А у ивоом су небу све молииве наше,
О вечна иредсйираџо и слави и илачу!
Чистиа Божја кайљо из заветине чаше,
Свејло наше слово иисано на мачу!*

Српски пјесник и национални трибун Јован Дучић (рођен у Требињу 1872. – умро у Гери, Америка 1943. године), чија поезија најбоље дочарава његов бурни живот, мучник

и херој, на историјској прекретници свог народа постао је његов велики просветитељ, чији је крај живота и херојски и мученички, изгнанички. И гроб су му учинили изгнаничким српски интернационалисти скоро шездесет година.

Херцеговина му је пливала у крви кад је ступио на америчке тле у звању амбасадора прегажене Краљевине Југославије, а вратио се у родно Требиње у данима у којима се још Херцеговина пушила од српске крви за опстанство српско проливане. Умро је ојађен вијестима о покољима у Херцеговини и Босни од усташких кољача, који су за кратко вријеме под окриљем нацистичког оружја покладали српске

нејачи више но што је тада било хрватског живља у Херцеговини и Босни, а о броју покланих у Далмацији, Славонији, Хрватској и Барањи никад се неће тачно сазнати, пошто су и усташки и комунистички главеши добро затирали и крили податке о великом усташком злочину над Србима. Дучић је умро ојађен, као и Никола Тесла, страшним вијестима о покољима Срба у Независној Хрватској, у Павелићевој Крвацији.

Пјесма „Босна“ припада Дучићевим отаџбинским пјесмама. Дучић је писао поезију универзалних и националних тема. Нарочито је посветио пажњу националној и духовној поезији при крају живота. Дучић је и наглашавао да не вјерује пјесницима без националног печата. У свом зрелом добу уздигао је симболе своје националне традиције на ниво универзалних симбола. У Палестини се сусрео са Исусом Христом. Стопама Светог Саве доспјео је и до Бога. Уосталом, православље је једини прави пут до Бога. То показују и пјесме његове „Лирике“, која је објављена баш на дан пјесникове смрти и положена му је на мртве прси и сахрањена са њим.

У писању отаџбинских пјесама Богу сусрео се са смрћу. Зашто у „Лирику“ није укључио отаџбинске пјесме: Босна, лички мученици, вечној Србији, на обали Неретве, Врбаса на царев Аранђеловдан, као и сатиричне пјесме: Југославија – април 1941. – Француској, Сатира и Нова влада, можемо само да нагађамо, а најприје ће бити да их је изоставио што их је сматрао пригодним пјесмама, још непреврелим, свим, попут есенцијалних пјесама о Богу.

Дучићеве пригодна пјесма „Врбас“, настала у сузама и читању извјештаја о покољима Срба од усташа по Даламатинском Косову и по српским ријекама у Босни и Херцеговини, Далмацији, Славонији, Кроацији, коју је књижевни критичар Слободан Јовановић испоредио са Ракићевом пјесмом „На Гази Местану“, Змајевом „Вилом“, Јакшићевом „Падајте, Браћо“, Војислављевом „На Вардару“, сматрајући је антологијском патриотском пјесмом, што и јесте, није испред пјесме „Босна“, ни по патриотском спјеву, сатиричној жестини и умјетничкој густини, иако је „Босна“ непревазиђен и политички шибут, сатирикон, упућен свим подлим трговцима који су одувijek износили Босну на политичко пазариште.

Пјесма „Босна“ почиње стријелом одапетом право у лице оним што Босну „иду да продаду“, показујући их конкретно:

„И ови те, Светла, иду да продаду“, а кажипрет је упућен директно у тадашње трговце српском Босном, а њих је било доста и на свакој страни. Јован Дучић је у српску муку босанску завирио давно, у младости, још на почетку двадесетог вијека, у данима анексије Босне и Херцеговине, у 1908. години, кад је био дигао на ноге сав патриотски Београд и када је говорио бури око споменика књазу Михаилу, показујући на Беч и Пешту, посвајаче и окупаторе српске мученице Босне. Херцеговину је опјевао у разним и пригодама и побудама, а Босна је Дучићева одавнашња тема, како дипломатска, патриотска, тако и поетска. Није 1941. године Дучић штедио никог у Југословенској влади у Лондону.

То добро показују његова писма и есеји у његовој књизи „Вјерујем у Бога и у Српство“, од које су се у Београду деценијама јежили српски изроди. Није Дучић носио жалост због трагике српске у рушинама Краљевине Југославије ви-

шу на Шубашића и Краљевића, краватску страну, но на пријатеље Милана Грола и Слободана Јовановића, који су у Лондону сањарили о обнови Југославије са Краватима и након покоља на Врбасу и другим српским ријекама, након Јасеновца и Јадована.

„Босна“ је била и Дучићева опсесија и фатаморгана на обалама Мичигенског језера“, пише пјесник Александар Петров у предговору књиге „Непознати Дучић“, на српском и енглеском, коју је приредио у два издања, а друго је објављено 2000. поводом повратка Дучићевог праха у Требиње. Био је Дучић увјерен да је и Штросмајер, „велики Југословен“, имао палнове да Босну претвори у хрватску земљу. У тадашњој југословенској дипломатији само је Дучић био истински и забринут и покренут због планова отмице српског животног и државног територија и њиховог похрваћивања и поараућивања.

Знао је да су у то уплетене све зле силе које желе истребљење Срба – како и швапско-унгарске мржње, тако и болшевичко-напске зајере, јер је о усташкој и франковачкој спрези комуниста Дучић много знао, па је узалудно о томе упозоравао надлежне власти у Београду и самог кнеза-најмјесника Павла Карађорђевића. Остао је Дучићев вапај за српском Босном глас усамљеника у Сахари.

Равнодушност српских политичара с десне стране Дунава према српском живљу на лијевој страни Дрине најбоље показује овај Дучићев вапај: „Они ће увек бити готови да умру за Босну, а често су за њу и умирали, али никад да за њу и живе“. А какав је трговачки менталитет господовао у Београду, најбоље свједочи упозорење усјане министарке попу Момчилу Ђујићу, која му је на сахрани краља Александра рекла: „Зар мислите, попе, да због неколико стотина хиљада Динараца Срба покваримо добре односе са Хрватима?!“ И такви су српски „патриоти“, чија је перјаница Драгиша Цветковић, уступили и Босну и Мостар Мачеку и пургерима у Загребу! То је Дучић боловао, и отуда онај авај у пјесми „Босна“, како ће узалуду у Романији Старина Новаче и у Дробњаку Пивљанин Бајо потегнути „зелене маче“, јер је српска традиција, „света легенда“ на трг изнесена!

Пророчки је Дучић у трену писања пјесме „Босна“ видио трговце српске Босном у свим добима: како оне из дана анексионих 1908. тако и оне из 1939. и оне у Јајцу из 1943. године, а најбоље је видио данашње трговце и српском Босном и Херцеговином, и српском Метохијом и српским Косовом, српском Маћедонијом, светом земљом Русијом – српском Палестином, како Његош назива Рашку српску земљу. Видио је Дучић тада и ујдурматоре српске – комунистичког кова – како уступају српску Лику, како су заборавили на српске мученике из 1941. године под усташким камама и „србосјецима“, и српску Банију, и српски Кордун, српску Барању, а да о Далматинском Косову и не зборимо, како на крају двадесетог столећа у Крватску уписују вјековне српске земље, све за дан дуже власти и за рачунице које поједе рђа прије но трговци српском земљом уклето и триклето благо. Отуда онај крик Дучићев: „Увек од трговца да те херој брани!“

Знао је велики поет и профет да је подоста српских изрода који никада нијесу Дрину доживљавали као Вожд Тополски: „Дрино, водо, племенита међо!“ и као Дучић што је доживљавао као два плућна крила у истом замаху, којима је Дрина душник, гркљен, толико пута преклан од истих трговца српских душманском руком.

Интрига и сплетка су противу српске заставе од почетка, од Карађорђа, а данас су интриге и сплетке толико удружене, и оне из пургерског Загреба и оне из тезгарошког Београда, како усташа тако и коминтерновских качкеташа, да се само у рачуну цјенкају, пошто трговци немају ни националне свијести ни савјести. Дучић је национални бард и поемак је Светог Саве и владике Рада. Родно мјесто му је

„Горски вијенац“, што потврђује и патриотска пјесма сатириконица „Босна“.

„Ми смо Босанци и Херцеговци 1918. године својевољно предали наше две земље Србији, која је за њих у 1914-1918. пролила море крви: јер није било недјелјивости између Србије и Босне и Херцеговине. Србија је могла једном изјавом избјећи рат који је био ужасан. Али нашим земљама нијесу завладали људи Србије него њени најсрамнији режим и најгоре режимлије. Чак неком злом судбином, већ сутрадан после 1918. те две земље (Босна и Херцеговина) престале су да буду за Београд од интереса.

Најпре препуштене политичким шпекулантима, затим муслиманским вођама, а најзад компромисима муслиманско-хрватским, те земље су изнесене на пазар између Београда и Загреба“.

Тим трговцима пургерско-цинцарским је Дучић љуснуо у безличја сатирикон пјесме „Босна“. А највише српским изродима. А изрода смо увијек имали за извоз. Потомака тих трговаца Босном из злодоба нагодбењачких Београд – Загреб имамо данас подоста у садашњој булументи на власти у Београду и Подгорици, који немају ни свијести српске ни савјести, а интернационализам им је опустошио све људско и у срцима и у душама, а само им је оставио жлијезде варенја. За ту сорту интернационалиста не постоји ништа свето и велико, ни краљеви и бани, ни завјет отаца.

Дучић „Босну“ завршава вапајем отаџбинским, праотачким, косовским вапајем: „Свето наше слово писано на мачу!“, јер је за њега и сваког српског патриоту све што је свето и свијетло. Само празне душе данас у тмуши својој мождамој могу да кажу да Србија нема интереса са Србе на лијевој страни Дрине, која је гркљан између два плућна крила, два анђеоска крила у истом замаху.

СТИХОМ ПРЕД РАКЕТЕ „ЗВЕЗДА СРПСТВА“ ЈУНЕ ПЕТРОВНЕ МОРИЦ

„Звезда српства“ Јуне Мориц - поема од петсто стихова, објављене код Удружења издавача и књижара Југославије, седма књига библиотеке Трпезе, 2000. године, у врсном преводу са руског на српски pjesника Владимира Јагличића, изузетног познаваоца руске поезије, како класике тако савременике – намјерно је пређутана у пораженој Србији од измећара туђину, оличених у лидерманима ДОС-а, опозиције српској суверености и слободи, петом колони у данима агресије на Србе од чланица НАТО алијансе, помагача арнаутским бандама званом ОВК-а у српском рату за Косово и Метохију, који данас ревносно пазе у Србији да случајно словце не оде из српских уста противу НАТО бомбаша, који су од 24. марта до 15. јуна 1999. године, са „безбоједних висина,“ у финим рукавицама од српске коже убијали уранијумским бомбама и ракетама Србију

Патриотски дио Срба се у том стравном рату Србије противу деветнаест земаља НАТО савеза, вазалки САД-а, херојски борио не само противу душмана споља него и противу душмана унутрашњих, регрутованих не само од арнаутских зликоваца, него и још горих и од Арнаута социјалистичких брizona и кардељона, комитетских водоноша, идеолошких сакација, кумровачких кадета, штафетлија, марксистичке булументе београдске, „мировњака“, и „еврољубаца“, српских „интернационалиста“ и „пацифиста“, којима је милије све туђе него своје. Данашња властодржачка булумента у Србији добро дежура да ишта српско и руско не промакне у јавност, да случајно не чују евро-америчке газде ни писак патриотски у Србији. Тако је пређутана феноменална поема „Звезда српства“, изузетан спјев савремене руске pjesничке Јуне Петровне Мориц, писан баш у данима НАТО агресије на Србију, када су уранијумске ракете и бомбе уби-

јале Српство, настао у Москви од 21. априла до 25 маја 1999. године, у тренуцима када су експлозије у Србији одјекивале у Русији, у душама оних Рускиња и Руса који су у часовима пакла НАТО над Србијом братски и сестрински саосјећали и трпјели са Српкињама и Србима.

Поема Јуне Мориц „Звезда Српства“ је сачињена од тридесет четири пјевања, класичним катренима, различитих версичних дужина, ту су осмерци, деветерци, једанаестерци, дванаестерци, четрнаестерци, али је највише десетерачких стихова, што одговара и природи епске поеме, епоса, савременог сатирикона, врсног политичког сатирикона, достојног једног просјечног Петронија Арбитра, Овидија, Хорација, који одликује пушкинска и љермонтовска критичка посјечитост. У pjesничкој сузи над Србијом Јуне Мориц, (1937), огледнуло се злодоба евро-америчко на самом исцурку двадесетог (ђавољег) вијека, исказане силотношћу и

нељудскошћу над Србима у Републици Српској 1995. и у Србији и у Црној Гори 1999. године.

Човјечанство нема у меморији варварских удараца по човјечанству од евро-америчких, лихварских, удара по Српству, само зато што елитни дио српског национа не пристаје да нестане у пројектима Пентагона који имају за циљ да Земљу васцијелу претворе у лихварски овчарних, у коме ће мирно за једним бано-чактаром блејати сво човјечанство на ангелском блоку. Српска кривица је у српском историјском памћењу, чувању историјских права, националног и државног суверенитета и идентитета, којих се прави Срби не одричу, а без којих се фино осјећају српски брозони и кардељони, српски „лацифисти“ (они који су летјели преко Пацифика), српски „интернационалисти“, који могу удобно да пландују у туђем, општем тору и да блеје у интернационалном хору, не сјећајући се српског националног извора са ког су шиле духовно вино српски нараштаји вјековима, од Светог Саве све до доласка вражјих ученика на српску земљу, а то су они које је народни бард 1941. године овако видео: „Дође ђаво у виду човјека. / На свачија врата залелека, / Напри-

јед му пете, озад прсти, / Не да Србину крстом да се крсти!“ Слично виђење суштошника болшевичких ђавола опјевала је Јуна Мориц у бомбардерима Србије у априлу и мају 1999. године, показавши њине сатанолице у најљућим незнаћима.

„Те године, Сједињене Државе, осим осталих несрећа, задесио је још и председник-демократа“, напомиње на почетку Поеме пјесникиња Јуна Мориц и припомиње: „Европа је – источна провинција Америке, а Русија – једна од њених западних провинција. Зависи како гледаш на ствари“. У несрећни која је гађала Србију тих дана, недеља и мјесеци пјесникиња је видјелу несрећу и Русије и цијелог слободарског човјечанства. На почетку своје славне поеме „Звезда српства“ Јуне Мориц напомиње: „Ми, пјесници планете Земље – будићемо оптимистички дух народа и земаља, подвргнутих агресиви, принудној капитулацији, информативним и психолошким ратовима.

Ми – пјесници планете Земље – у одговор на бомбардовање Југославије од стране војски блока ГОВНАТО-е – преобразићемо поезију у оружје уништења ауторитета нове хегемоније“ Пјесникиња Мориц уводну напомену наставља изричито: „Ми ћемо савременицима дати, и потомцима оставити, најодвратније портрете савремених „побједника“, који Трећи свјетски рат називају „заштитом права човјекских“, ми ћемо их изложити порузи, ми знамо како то да учинимо“.

Међутим, ГОВНАТО пакт има своје измећаре пјевуне и пјевунице, „мировњаке“ и „мировњачице“, који по измећарским телевизијама и новинама, часописима и књигама, данас по Србији оптужују и Милоша Обилића што је на Видовдан 1389. године „терористички усрртио султана Амурата“ и тако „наљућто освајаче“, па зато потсећају караконцулу Карлу кур Понте да и Обилића оптужи и у Хашком трибуналу, научи Обилића како се удобно живи рајински, и како „турчење није лоша ствар, то је цивилизацијски чин, у духу исламске цивилизације“, пошто су Срби турском најездом „имали срећу да се сретну са исламском цивилизацијом“, како тврди сумашедши др Ноле Килица, црногорски осунећеник.

У уводном пјевању „Најезда Хавијера“ Јуне Мориц апострофира Европу: „Европо – мреш у нечисти!“, упозоравајући је да хордом доходи звјерство, које „Хавијер-каубојски наваљује на Добро“, те да ће и њу за један оброк да смаже хавијерство, које тренутно војује за европску бижутерију. Пјесникиња у даљем поју упозорава бижутерницу Европу:

*„Срби имају храброст, и судбину, и веру,
а ти – ти ка борделу за кукавну ти војску,
ти си тијовско месо тијсала Хавијеру
да тиружиш задовољство надменом каубојству.*

*Зар бомбе твоје нису истраили аилаузи
Србију да добију као део райног њлена?...
Ти жудиши тријумфалну поиму у твојој сузи.
Не Срби – ти си онај који ће на колена."*

У овој поеми Српству пјесникиња је створила од савремених силника и њиних имена огађених гадочинствима њиним нове поетске и политичке именице: од Хавијера Солане имамо „хавијерство” – синоним за звјерство, крволоштво, варварство, од НАТО савеза пједникиња у поеми има у ратном паклу ново име силе планетарне, то је ГОВНАТО, име које се у поеми понавља стално, и то је право име за новог планетарног силника и пирата, лажова и лупежа, који под изговором пљачка туђих територија довикује човјечанству како тобоже ратује за „заштиту човјекових права”, што чини убијајући народ и у породилиштима и у школама и радним установама све до старачких домова и до болница. У својој надахнутој расправи се ГОВНАТО силама пјесникиња екразитно удара својим поетским муњама по лицемјерству евро-америчком, скидајући маске савременом варварству, за које је крволочност Хуна била пасторална. Наводи мо неколико строфа Јуниног рата за Српство:

*„Да гробује твоју град до града
ведро лежи твој фашизофреник,
твој инвалид хавијерског рада,
о твојим ловом набијеним.*

*Изотипијење ствара је дубока
страшина за Србе од Помјеја,
Бој још није, њек, тријадник блока,
а он бар зна твоја је изотипијење.*

*Боже дај им да прекину уже,
виш Србије сурову блокаду,
или дај да прећворим у руже
бомбе, смрти твоје носе Београду!”*

Тако се Јуне Мориц у Москви молила у паклу бомбардовања Београда за Београд и Српство, а у исто вријеме српски „мировњаци” и успаленице „мировњачице” су кликовале како су евро-америчке бомбе и ракете само „бомбе мира, које само желе да Србију избаве из режима који Србији нијесу изабрали ни Холбрук, ни Солана, ни Клинтон, ни Блер, него сами Срби, „неуку балканску масу демократски опамећују бомбе мира”, како је говорила каракондула Бијеле куће Медлин Олбрајт студентима у Чикагу, баш 6. априла ратне 1999. године, нагласивши у том ратном предавању: „Научићемо Србе, коначно, да забораве ријеч сувереност и да се одуче да воле Русију! „Ту пријетњу је изговарала баш 6. априла 1999. године, обиљежавајући тако Хитлерово бомбардовање Београда у исти дан 1941. године. Но, свакако, Хитлер, је био ратник ритер у односу на Клинтон и Блера, пошто се држао ратних конвенција и није употребио хемијско оружје иако је губио рат, а стратеги ГОВНАТО алијансе су бацали „хуманитарне бомбе” на Србе, пуњене уранијумском отпадом”. Клинтон је изјавио у том рату новинарима: „Учинићемо Србију ненастањивом земљом! Врагићемо Србију у камено доба!”

Што рекао то је и учинио, пошто је довео на власт у Србију две кремањонске протуге, а Метохију, Косово, Македонију и Рашку земљу предао Арнаутима, неисторијској руљи, дивљим племенима, која су на културном нивоу горем него људи млађег каменог доба. Бијела кућа и Лондон више воле дивљи народ на Балкану, који још слика зидове прстима иза брисања измета са руњавих серница, него што трпи Србе, историјски народ, који је имао високу културу живота када је њихов краљ Фридрих Барбароса, чије је презиме

симболизовало културу војске и народа чији је био краљ, био без доњег веша, а на вечери у Нишу код Немање више волио да ждере прстима сирово месо него да се служи златним виљушкама и ножевима из златних тањира.

Тада је та барбарска, не само рићобрада, војска прошла кроз шпалир Немањиних војника, мирних као јеле, на исток Цариграду. И данас, као и онда, и тада и свуда су људи магле, људи са острва, Англо-Саксонци мрзјели Србе, мрзјели сјај српско-византијски, правећи од византијског сјаја и умља синоним за барбарство, називајући Србе „бизантијцима”. Чак се и дивљи Крвати, крволочни „папски војници” данас поштапљују том штросмајерском погрдницом „бизантијство”, усуђују да тако коре Србе!?

Поема Јуне Мориц „Звезда српства” је страсна разгледница европског савременог културног и хуманог сумрака, слика евро-таме, која је задесила Европу и трећи пут у двадесетом столећу. Јуна Мориц у красној Србадији – страдијадии – не само да је опјевала муке српске него је показала њено добро познавање историје српске душевности, која је сестра руској душевности, историју српске добротe и драму српског страдавања с народима око себе.

Ево како Јуна скида маску агресору: „Врло културни неки момци, / Смрт носе твоју територији. / Направљени су ти питомци / У некултурној лабораторији”, а Срби су им криви што их бомбардују: „Зато што нису и на чесећ, / културно се у гроб увукли, / већ су се, скупивши сву моћ расе, / некултурно се дуго тукли!” Кивни су евро-амерички крсташи лихварске интернационале, лихваро-паучице црне, која лихварском мрежом обавија планету Земљу, на Србе што су бранили своју државу и слободу.

Тешко је поеми Јуне Мориц „Звезда српства” приказивати и у приказу њене величине по страницама, у дивном преводу Јагличићевом, који по сонорности стихова не заостаје иза оригиналних стихова, зато је и треба штампати у великом тиражу и додавати српским ђацима, српској омладини и стријим нараштајима, додавати је као уџбеник патриотизма и пјесничке умјетности. Јуна Мориц је од политичког и хуманиситичког штива створила и узорне строфе поетске, неодољиве љепоте по поетској сугестивности и пјевности.

Цитирам завршну строфу ове поеме типичне за сарказичност Јуне Мориц: „Ево иде Победилац Света, / да поправи лица тла и мора, / Никада за победу код њега / заменити нећу сопствени пораз!...” А ни над овом блиставом поемом, сатириком насиља и издајства, српски мировњаци и лидери мани ДОС-а не би имали слободности и дара од Бога да се коначно застиде због измеђарења ГОВНАТУ.

ЕМИЛО ПРОМАШИО АДРЕСУ

У јулском броју вашег листа објављен је разговор Е. Лабудовића са високим функционерима Српске радикалне странке, у коме је овај господин, објашњавајући стање и проблеме у својој странци, поменуо СПП – појавио се Бора Чековић (треба Ђетковић), чија је та назови Социјалистичка партија Југославије заправо инструмент овог војног естаблишмента и СНП-а који су на тај начин покушали да нас, не толико у неком коначном збиру осујете. „Ради читалаца вашег листа, без позивања на Закон о штампи, молимо да објавите ово кратко реаговање

Прво, тврдња Е. Л. да је СПП инструмент војног врха и СНП-а представља гнусну и безочну неистину, смишљену да политички и морално дискредитује Социјалистичку партију Југославије. СПП су, на оснивачкој скупштини, одржаној у Подгорици 30. марта 2002. године, основали 200 делегата из свих градова Црне Горе и то након потписивања Београдског споразума по коме је нестало име Југославије. Стање у НСС и крупне политичке разлике, које су биле унутар ове странке, довели су до оснивања СПП.

Ако Е. Л. има информације да је неки појединац, члан СПП, заврбован од стране Војне службе или СНП-а нека то јавно каже именом и презименом. Према онима који су издали Југославију и Слободана Милошевића и коју хоће у Партнерство за мир, односно НАТО, СПП нема афинитета – према њима осећамо дубоки презир и осуду. Уосталом Војне службе и њихов надређени В. Коштуница својевремено био је близак Е. Л., о чему говори чињеница да је г. Лабудовић тражио да председник СРЈ својим присуством увелича оснивачки конгрес НСС.

Друго: ни на политичкој сцени Црне Горе, ни у НСС, нијесам се „појавио“, како то каже Е. Л. – један сам од оснива-

ча ове странке – дао сам допринос њеном оснивању и њеној афирмацији – о томе говори и чињеница да сам на Конгресу у Бару, од свих предложених кандидата за председништво НСС, укључујући и Е. Л., добио највећи број гласова делегата. Још од оснивања ДПС-а, у вријеме масовног одушевљења млађаним црногорским премијером и његовом владом, у вријеме када је и Е. Л., са пуно жара и с великим одушевљењем, са екрана ТВ ЦГ обзнањивао грађанима режимске истине, први сам (међу првима) уочио сву опасност која пријети Југославији од сепаратистичке политике М. Ђукановића – бијући дугогодишњу битку против режима, прво унутар ДПС-а, а затим СНП-а, НСС-а и сада у Социјалистичкој партији Југославије.

ПС Препоручујем Е.Л., да од сада па убудуће, добро припази када помене моје име и презиме у било ком контексту и било ком значењу.

У Подгорици
19. 9. 2002. године

Социјалистичка партија Југославије
Проф. Боривоје Ђетковић

ЕГЗИЛОПИСАНИЈЕ ПИКОЛО – АРНАУТОЉУПЦА

Предраг Матвејевић: „На Јадрану, Косово”, Побједа, 24. 3. 2001. године

Крватски и чији све не скрибун Предраг Матвејевић, који се још у социјалистичком прогресу прочуо по томе што се истотрено обретао на више мјеста и јављао се дописима у истом трену са неколико мјеста, објавио је у „Побједи” од 24. марта 2001. године допис из Отранта, Салента – „полуотока на полуотоку” – са насловом „На Јадрану, Косово”, са назнаком „Специјално за Побједу” и појашњењем да се затекао „случајно” као егзилописац на Балкану и простору који је упутно звати „парабалканским”, у коме је описао патње избјеглих Албанаца, Косовара, Курда и Кинеза из Албаније преко Јадрана, из Валоне до Отранта, у Италију, који бјеже „из балканске несреће у западну срећу”, пребацујући се ноћу морем глисерима разних мафија, а који доспијевају на италијанску обалу испаћени и у очајничком стању, што је усуд свих избјеглица.

Матвејче наводи да се нашло на обалским плићацима Отранта уочи „НАТОВА напада на Србију, у рано прољеће 1999. године”, само не каже по чијем задатку, (но то се лако види по шћиптарофилском допису), када је састрадало са бјегунима из Албаније у Италију, описујући у стилу пуноважног егзилописца добјеглице на италијанске обале, са задатком да својим описима „узредно”, као да неће, окриви Србију, власт у Србији, обавезно Војску Југославије и полицију српску, за шћиптарске егзилије. Чим зине Матвејче и чим перцем по НАТО-хартији шкрине, лако се закључује ко га је акредитовао тога раног прољећа 1999. године, „уочи НАТОВА напада на Србију”, како и сам признаје у свом шћиптароплачоидном допису.

Егзилописац Матвејевић, Мостарац рођењем, загребачки и само он зна све чији потрчко и адвокат, у свом специјалцу за „Побједу” покушава да имитира Хемингвеја, неуспјешно, и Малалартеа, неуспјешније, у описивању избјеглих у Италију преко Јадрана из Арбаније, упишући и мали и велики мозгић да читаоце заплаче нарочито над судбином избјеглих из Метохије, називајући их Косоварима. Матвејче прави репортажу маниром сценаристе који објективом камере и пише сценарио и у исти мах режира и снима животне кадрове за свој срцепаратељни хорор, који треба да заплаче све шћиптарољупце у Пентагону и у Бриселу, у Бијелој кући и у НАТО-штабу, који треба да најоштрије казне Србију бомбардовањем због „изазивања хуманитане катастрофе на Косову. Зато Матвејац и насловљава своју плачијаду „На Јадрану, Косово”. Жаоцр овог дописа могао би се назвати жбир-пријава Срба НАТО алијанси као изазивача шћиптарског егзила у „западни рај”.

Много је лагарија у свом допису навалило на Србе пургерско дописче „Побједино”, но како је истинољубива „Побједа” тако је истинољубив егзилописац Матвејевић. Није никако заборавио Матвејевић да наведе јадање шћиптарских бјегуна како тобоже шћиптарских качаца, у људском роду најкрволочнија створења, испред којих само предњаче по људождерству крватски србокољди, нијесу „ни метак испалили на српске куће, цркве и манастире”, а како су тобоже Срби попалили шћиптарске куће и порушили цамије, иако сав свијет зна, видио је и чуо је истину да је данас Ме-

тохија и Косово највеће рушилиште светилишта на планети Земљи. Шћиптарски зликовци, паликуће, крстоломци, цркворушитељи и даvineјач су минирали цркве, манастире и куће српске, зато им и нијесу били потребни пушчани меци. Лицемјерни филантроп Матвејевић је у овом свом допису глумарио хуманисту мизантропски лажући читаоце „Побједе” и газде којима је прије него „Побједи” упутио за србогонце написан срамни допис „На Јадрану, Косово”, којим је по Црној Гори

расплакивао оне „Побједине” читаоце који и не слуте да је чак и шћиптарска „Коха диторе” поштеније писала о страдањима у Метохији и на Косову од „Побједе”.

Предраг Матвејевић је у процвату „братства и јединства” у Београду био персоне грата, миљенче, увлаченче под кожу београдским културним бумбаширима и књижевним бирократским мрситрбима, јер није било феште на којој он није сједан међу јеште јагњофукке и прасадодждере, а није се могао одржати ни у Врагодоку симпозијум о мужи јазаваца без Матвејчета омиљеног, јер се без његовог цврчигласића није могло дисати у Србији социјалистичкој. На сва гостопримства и прецене његове персоне брзо је заборавило Предрашче Матвејче, па се данас тркми са србомрзним дописницима типа Крис Хеџиса, да више од њих лажи пласира у свијет о Србији и Србима. Губало га свако добро у Србији које је добио, рекле и урекле бише старе Српкиње свакоме ко плуне у искрено гостопримство. А Матвејевић се мимо икога у Србији нагозбовао. Зашто данас добро српско враћа својим пургерским злом, то нека његова душа у небеском огледалу види.

Ако је Матвејевићу било да хемингвејског или малапартеовског репортерства стало, зашто се није примакао 1995. године српском Книну и Госпићу, па зашто није описивао усташке покоље над српском сиротињом? Зашто није описо покољ Срба у Госпићу и рушење по Лици, Кордуну, Банији и свим српским крајевима свега што је српско? Зашто није описао рушење Куле Јанковића Стојана и бронзаних попрсја српских писаца: Матавуља, Ђиплика, Деснице? Зашто не описа у његовом родном Мостару рушење куће и гроба Алексе Шантића? Стид неће стићи Предрага Матвејевића јер не може да се застиди.

ПОСВЕТА ЈУНАЦИМА

Вама који сѐ
свој
народ бранили
вама који сѐ
чврсто сѐјали
на бранику
своје домовине
вама који сѐ
побиједили
аждају са Запада
вама
који сили рекосѐ
не можеш проћ
вама који
побједу извојевасѐ
вама које
ваши
народ издаде
вама чија
борба проидаде
посвјећујем
сѐихове моје:

* * *

Крвавом сузом
поузу исписујем
духовни бол
с вама удружујем
Слободане мучениче
Свој
народа зашочниче
Радоване
горски цару
до слободе
чувај главу

* * *

Рајко Младић
ка леџенди креће
Својилковић Влајко
већ се
поамо нађе
и још поамо
ваше
друштво има
у леџенди
с вама да пребива
вољом својом
народу служити
појелесно се

умријети мора
дјелом
ући у леџенду
вјечно ћеш се помињати
умријети
не треба жалити
ако мислиш
вјечни
животи остварити
по је оно
шито вама припада

* * *

Рекох
крвавом сузом
писаћу поруку
поек рођенима
и онима
од поек
рођених рођењима
да је срамна
издаја била
читате се
причаће се
леџенда

никад не умире
у леџенди
вјечно се живи
ишамо је
мјесито вама
домовина је
у сузама
иа и ако је
од народа
била
срамна издаја

* * *

Остјаје ишешки
жал за вама
ушли сине
у леџенду
ијева се о вама
испорија ишо
не забораља
биљежи друџу
сјечу
српскијех кнезова

* * *

Сила се боџу
не моли
иоџубиши
вас хоће
али
бич иширјансиву
из
српске руке

никада
иасиши неће
ишо је оно
ишио
сили сметиа
неџо видјеће се
вјечна зубља
доџорейши неће
вјечни иламен
који од вас
српски
народ грије
вјечној зубљи
даје енерџије.

* * *

Вјечна зубља
доџорей не може
свјеишосиши ваша
уџасиши се неће
име ваше
гријашии нас хоће
док је сунца
и њеџова сјаја
док је људи
од којих је
далеко издаја
ишо је оно
ишио
народу ишеба
иа у народ
да
нема нереда

ваше дјело
 пушоказ је свима
 који часни
 и образа има

* * *

Издајника
 осудиши треба
 да слободу
 ојасноши не вреба
 све је ово
 схваистиши могуће
 само треба
 донијети
 јуначко прегнуће
 очистиши коров
 из башине
 ја коријен
 слободно да никне
 ко зна иша је
 коријен слободе
 од њега се
 оиргнути неће

* * *

Ко слободу
 ожицом захваи
 на пошомшио
 проклешиво осавља
 док је йаса
 за времена
 њихова кољена
 йраг ће њима
 смрдјети издајом
 у далека
 будућа времена
 с временом ће
 суд народни
 до свакога ситићи
 йешко сваком
 ко не смије
 йред народни
 суд изаћи

* * *

Суд народни
 йраведно кажњава
 кога осуди
 живјети му не ваља
 йаковом мјести
 у народу нема
 коријен му
 треба ископати
 здравог йкива
 да се не дохвати

* * *

За све ово
 здрави народ
 треба знаи
 несвјесноме
 не смије се
 нишиа йрепушиати
 сријечити га
 у йраво вријеме
 да се кварно
 не йосије сјеме
 да нам коров
 народ
 не йирује
 дуиманину
 кад се йовјерује
 да ће сваког
 медом нахраниши
 који хоће
 свој народ издаши
 ешо йо је
 сурова судбина
 срискога народа
 йу ја сиадох
 народе йродужи.

Божо Вучинић

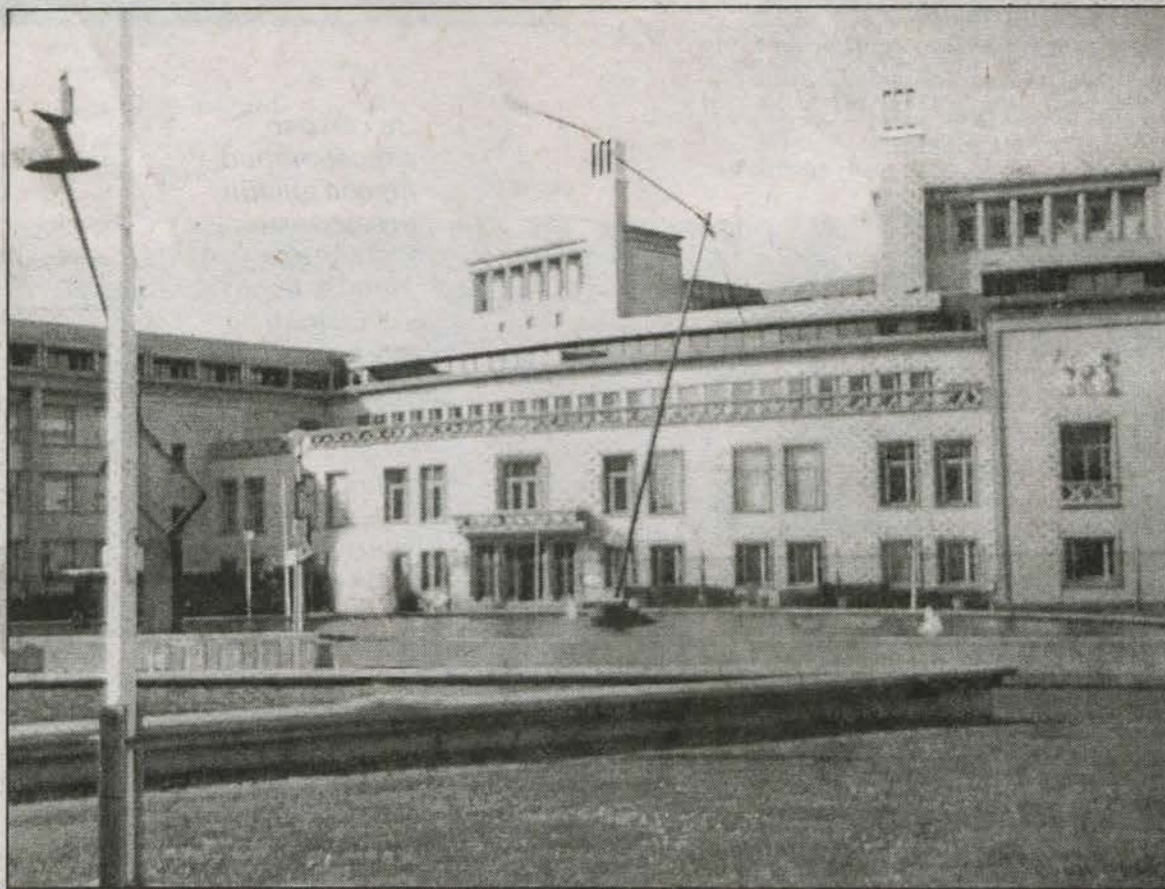
ХАШКА КАРЛЕУШАНКА КУР ПОНТЕ ЗОВЕ НА ОДАНОСТ ПОСИНКЕ ЈОЈ БУЛАТОВИЋА, ШОЋА, БОЈОВИЋА, ПЕЛЕ ПРЕД ЗОРТОМ ОД ПРЕСТРАШНОГА ЗАКОНА О САРАДЊИ С ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

***

Сватри ћете ми на сиси ћапћати,
– јој, моћно судство хашко,
много љуће него арбанашко!
Светројица ћете ми тајно шапта-
ти,
опило вас је моје обећање вра-
шко,
јој, јој, јој,
ој, ој, ој,
Пеђане, Драгане, Божидаре,
јој, три муце у мом плану –
да све Србе имам на длану!
Ој, три фина хашка вазала,

– све слушате што сам вам казала,
ох, ох, ох,
Пеђо, Шоћо, Божо,
три нове слуге моје сироте –
срболовке Карле кур Понте!
Светројици сам пресјекла пупак,
Јој, за мене руке дигнуте,
кајно ми љубите моћне скуте!
Мазиће своје пудлице жуте,
Срби не смију да вас љуте,
јер волим оне што ропски ћуте,
Карла кур Понте, дела салуте!

Драго Драговић – Врмац

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПског НАЦИОНАЛИЗМА

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешељево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио

огroman број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију "Научно и публицистичко дело проф. Лазе Костића". Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова.

Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПског НАЦИОНАЛИЗМА" КАО И СВЕ ДРУГЕ КЊИГЕ ИЗ ЕДИЦИЈЕ "САБРАНА ДЕЛА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА" МОГУ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ.

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА. ПРАВО НА ПОПУСТ ОД 70% ИМАЈУ СВИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ КОЈИ КЊИГУ КУПЕ ДО 8. ДЕЦЕМБРА 2002. ГОДИНЕ.

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ЗА СРПСКУ ЦРНУ ГОРУ

